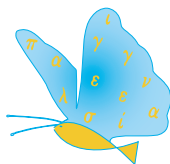

Symboliek van het Hebreeuws

Structuur van mens en wereld
in taal en getal

Liliane Warris

Vlichthus

1981: Liliane Warris

Oorspronkelijke titel:

*Openbaring Symboliek van het Hebreeuws
Structuur van mens en wereld in taal en getal*

© 2008 Vlichthus Bijbelinformatie - Oss

ISBN-nr.: 978-90-808032-8-2

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Heruitgave

Wij zouden Professor Friedrich Weinreb tekort doen, wanneer wij hem slechts als bron zouden vermelden. De schrijfster stelt er dan ook hoge prijs op in dit boek Friedrich Weinreb als haar leraar te noemen en te eren. Hij immers is de ontdekker en de grondlegger van de systematiek en de methodiek die de schrijfster, zijn voetsporen volgende, eveneens heeft mogen toepassen om deze in het bijzonder te ontwikkelen in relatie tot het Nieuwe Testament. De schrijfster dankt Friedrich Weinreb onder meer voor de vele fijne gesprekken die aan dit boek vooraf zijn gegaan en voor de door hem aangebrachte correcties.

Bijzondere dank gaat ook naar H. Verweij en G. van Ramshorst-van Ginkel, die door hun persoonlijke inzet en belangstelling hebben bijgedragen aan de instandhouding en heruitgave van dit werk.

Om dit boek toegankelijker te maken en ook leesbaar voor degenen die nog maar pas ontdekkers van de wonderen van het Hebreeuws zijn geworden, ben ik zo vrij geweest om de tekst in deze heruitgave hier en daar aan te passen. Ik heb mijn best gedaan om de inhoud geen geweld aan te doen.

Wil Leeuwenhage

Inhoud

Hoofdstuk	pagina
Het Hebreeuwse Alphabeth	8
Aanwijzing vooraf	9
Voorwoord	10
De symboliek van het Hebreeuws	
1. Inleiding	16
2. De functie van woord en getal als Goddelijke scheppingskracht	27
I Aleph	
Wereld van God	36
II Beth	
Wereld van de mens	55
III Gimmel	
De mens op weg	68
1. De mens en zijn bestemming	79
2. Vorming van de Gemeente	82
3. Verwachting van de verlost mens	83
4. Functie van de gelovige	84
IV Dalet	
Ontmoeting en keuze	95
1. De vier werelden	106
2. De vier elementen	110
3. De vier dieren	127
a. Een leeuw gelijk	127
b. Een kalf gelijk	129
c. Een mens gelijk	130
d. Een arend gelijk	131
V Hee	
Tijd en eeuwigheid	134

V Waw	
Mens en schepping	155
Schijnwereld en wereld	167
VII Zajin	
Dualiteit en veelheid	170
VI Chet	
Terug naar de oorsprong	182
IX Teth	
Van duisternis naar het licht	226
Literatuurlijst	232

HET HEBREEUWSE ALFABETH

WOORD	CIJFER	LETTER	BETEKENIS
Aleph	1.....	א	hoofd van een rund
Beth	2.....	ב	huis / dochter
Gimmel.....	3.....	ג	kameel
Daleth.....	4.....	ד	deur
Hee.....	5.....	ה	venster
Waw.....	6.....	ו	haak
Zajin.....	7.....	ז	zwaard / instrument
Cheth.....	8.....	ח	omheining
Teth.....	9.....	ט	baarmoeder
Jod.....	10.....	י	hand (van boven) (actief, zegenend)
Kaf.....	20.....	כ	hand (van binnen) (stil, ontvangend)
Lamed.....	30.....	ל	prikstok
Mem.....	40.....	מ	water
Nun.....	50.....	נ	vis
Samech.....	60.....	ס	slang / ondersteuning
Ajin.....	70.....	ע	oog / bron
Peh.....	80.....	פ	mond
Tsadee.....	90.....	צ	vishaak
Kof.....	100.....	ק	oog van de naald
Resh.....	200.....	ר	hoofd / begin
Shien/Sien.....	300.....	ש	tand
Thaf.....	400.....	ת	kruis / teken

Aanwijzing vooraf

De naam JaHWêH – Heere – in het Hebreeuws יהוה 5 - 6 - 5 - 10, wordt nooit uitgesproken. Dit wordt vervangen door de uitdrukking: "de Naam" (ha shem), of: "(mijn) Heer" (adonai).

Adonai is de heel oude, door de overlevering voorgeschreven Joodse uitspraak van de vier letterige Godsnaam, die als Eigennaam bedoeld is en het beste door Het Eeuwig Zijnde wordt benaderd.

In dit werk wordt, behalve als anders is vermeld, gebruik gemaakt van de nieuwe vertaling in opdracht van het Nederlands Bijbel Genootschap. (*Dit is de NBG'51*).

De Hebreeuwse teksten en getallen worden van rechts naar links geschreven en gelezen.

Voorbeeld: אבא 1 - 2 - 1 ← vader

Dit in tegenstelling tot de fonetische uitspraak welke van links naar rechts wordt gelezen.

Voorbeeld mét fonetische uitspraak: eben אבנ 50 - 2 - 1

De letter (teken) gimmel ג (3), wordt uitgesproken als de Duitse g, zoals in bijvoorbeeld Goethe.

Sluitletters:

Het Hebreeuwse alfabet kent behalve de gewone letter – teken – ook de sluitletter aan het eind van een woord. De sluitletter komt voor bij de kaf, mem, noen, peh en tsadee met respectievelijk de getalswaarden 20, 40, 50, 80, 90.

Klinkers komen in het Hebreeuws als teken van oorsprong niet voor. De א, ו, י en ע fungeren soms als klinkers.

Voorwoord

Het is met het onderwerp van dit boek als met een muziekwerk dat blijft boeien. Naarmate men er zich meer in verdiept, ervaart men groter verwondering. Deze kwalificatie lijkt gewaagd en méér in de sfeer van de reclame- en aanprijzingsterminologie van een copywriter dan in de terughoudende en kritische toon van een inleider. Toch meen ik over dit onderwerp als zodanig niet teveel gezegd te hebben en een beoordeling over de waarheid van deze mening laat ik geheel aan de lezer over.

Wie zich nu, misschien ietwat geïntrigeerd, afvraagt: "wat is dat onderwerp dan wel?" en hij krijgt als antwoord: "een taal, met name het Hebreeuws!", zal zich, na de hoge waardering die uit de openingsregel van dit voorwoord sprak, wellicht wat teleurgesteld voelen. Als wij er enigszins goedkoop en haastig aan zouden toevoegen dat het Hebreeuws een "geheimtaal" is, zal dat sommigen, die verzot zijn op kramerij van occulte snuisterijen, weer wat prikkelen. De serieuze lezer zal er echter meteen zijn bekomst van hebben. Het begrip "geheimtaal" is immers erg besmet en doet denken aan alwéér een poging om met een nieuwe gnosis nieuwsgierige of vermoeide geesten te boeien. Vooral bij Hebreeuws wordt al snel met enige huiver aan occulte "kabbalisterij" en exegetisch trapezewerk gedacht. Waarbij, in het ergste geval, Joodse overleveringen en opvattingen gebruikt kunnen worden voor Christelijke inlegkunde.

Eén van de voornaamste verdiensten van dit werk ligt, naar mijn overtuiging, echter in het tegendeel van deze, dikwijls maar al te gerechtvaardigde beduchtheden. Niet dat in deze studie de Joodse overlevering en het verfijnde graafwerk in de Tenach zouden kunnen of mogen ontbreken, of dat de Joodse oorsprong en uitspraken van het Nieuwe Testament niet ter sprake komen, maar deze elementen worden er niet theologisch bij geconstrueerd. In het verloop van deze studie blijkt een steeds groter wordend verrassingselement te schuilen. Wij komen tot de onthutsende ontdekking dat de structuur van het Hebreeuws gericht is op het uitbeelden van de meest wezenlijke dingen over God en Zijn schepping, over mens en wereld. Dan wordt duidelijk dat het onderwerp van dit boek oneindig veel méér is dan een taal. Het onderwerp van dit boek omvat in grote lijnen alles wat de inhoud en het wezen is van al het door God geschapene en dáárom kan ik zonder overdrijving dit boek kwalificeren als een compositie die blijft boeien en die, zelfs in een steeds toenemende mate, verwondering baart.

De Hebreeuwse taal is niet beperkt tot één mogelijkheid van communiceren of iets overbrengen, zoals dat bijvoorbeeld ook in andere talen gebeurt. Het is mogelijk om in het Frans of in het Russisch te converseren en dingen door te geven en dat kan natuurlijk ook in het Hebreeuws. Er is echter geen enkele taal op aarde die méér kan zijn dan een middel om te communiceren, te informeren of te vertellen. Uitgezonderd het Hebreeuws. Uitsluitend de Hebreeuwse taal heeft "een geheel op zichzelf staande spraak". De structuur, de aard van het Hebreeuws is op zichzelf communicerend, informerend en verhalend, zonder dat daar een menselijk medium aan te pas komt.

Geen enkele taal ter wereld bevat "op zichzelf" de waarheid en de werkelijkheid. Wel is het mogelijk om in allerlei talen de waarheid en de werkelijkheid te verwoorden. Maar alleen de Hebreeuwse taal is in haar lettertekens en combinaties van lettertekens (woorden dus) dusdanig gevormd, dat zij zelf het wezen van de dingen onthult. Hebreeuws is letterlijk zin(ne)-beeld(ig).

De lettertekens van het Hebreeuws zijn beelden van de inhoud der dingen: zij gaan dus ver boven de betekenis en functie van leestekens uit. Daarbij gaat het in verband met de inhoud van de Bijbel om de hoogste, diepste en breedste dimensies. Met andere woorden: daarbij gaat het in de Bijbel over de hoogste, diepste en breedste dimensies in verband met God, de mens en de wereld en over de betrekkingen tussen God enerzijds en mens en wereld anderzijds.

Het is de blijvende verdienste van Professor F. Weinreb dat hij deze systematiek en methodiek in de Hebreeuwse taal ontdekt heeft. De schrijfster eert hem dan ook terecht als haar leraar, maar gaat overigens eigen wegen in de verdere ontwikkeling van de door Weinreb ontdekte structuur, die hij heeft neergelegd in zijn boek "*De Bijbel als Schepping*".

De structuur van het Hebreeuws wordt niet alleen uitgedrukt in lettertekens. De lettertekens en combinaties daarvan, hebben alle een getalswaarde. Gezien de constantie van getalswaarden van letters en woorden is het duidelijk dat "achter" de woorden als het ware een patroon van getallen schuilgaat. Wanneer getallen in een bepaalde relatie tot realiteiten staan, zoals bijvoorbeeld de getallen van atomen in chemische elementen, dan lenen zij zich uitstekend om waarheden en wezenlijkheden uit te drukken die betrouwbaar zijn. Cijfers en getallen zijn objectiever dan woorden en begrippen.

In de Hebreeuwse taal kan men woorden en getallen wel onderscheiden, maar niet scheiden: zij vormen een eenheid en vormen als het ware elkaars "vertaling". In het Hebreeuws is het mogelijk dat bepaalde woorden, die ogenschijnlijk niet verwant zijn en soms zelfs elkaars tegenpool, getalsmatig wel aan elkaar verwant zijn en soms zelfs identiek. Op deze wijze kan een nóg dieper inzicht in de meest inhoudelijke dingen worden gevonden. Zo vertonen woorden en begrippen getalsmatige betrekkingen tot elkaar, die zonder kennis van de getallen "achter de woorden" verborgen zouden blijven, maar die met de kennis der getalsverhoudingen hoogst verrassende aspecten kunnen openbaren.

Zou ik dit boek in vroegere tijden hebben kunnen introduceren, dan zou ik de getalswaarden van het Hebreeuws en hun betrekkingen tot elkaar wellicht een "mathematica sacra" hebben genoemd. Hebreeuwse lettertekens en getalswaarden "vertellen" inderdaad over de heilige en meest wezenlijke waarden van het leven.

Hoewel in dit voorwoord al even het woord "Tenach" is gevallen, moet nog duidelijk worden gezegd dat de waarheid en wijsheid en de openbaring daarvan in lettertekens en combinaties van lettertekens met de getalswaarden die daaraan zijn verbonden, in een zeer bepaalde structuur gevat zijn. Dat is de structuur van de Tenach, of wat in Christelijke terminologie het Oude Testament genoemd wordt.

De bijzondere waarde van deze studie – zonder overdrijving pionierswerk te noemen en van grote originaliteit – is de ontdekking van de doorwerking van de in de Tenach gevonden essenties in het Nieuwe Testament! Met nadruk moet bij deze vaststelling onmiddellijk een dreigend en ernstig misverstand worden voorkomen. Wat de schrijfster in dit boek biedt is geen Christelijke exegese van het Oude Testament, noch een "hebreïsering" of "judaïsering" van het nieuwe Testament. Voor zover mij bekend, is in dit boek voor het eerst het Nieuwe Testament belicht vanuit de letter- en getalsgegevens van de Tenach. Er is hier dus geen sprake van subjectivistische, Christelijke exegese en theologie, waaraan het Oude Testament ondergeschikt zou zijn gemaakt. Evenmin echter is hier het Nieuwe Testament "hineininterpreteert" in de Tenach.

De gegevens uit de Tenach en de structuur van het Hebreeuws zoals die in het kader van de grondstructuren van de Tenach gevonden worden, zijn objectief aanwezig in het Nieuwe Testament. Zo toont de schrijfster klaar

en duidelijk aan. Hier mag worden vastgesteld dat, op grond van de betekenis der Hebreeuwse lettertekens en hun combinaties, een verbinding is gelegd tussen de Tenach en het Nieuwe Testament, die tot nu toe slechts uit de vooronderstellingen van het Christendom tot stand kon komen. Het objectieve karakter van de in dit boek onthulde en omschreven relatie tussen Tenach en Nieuwe Testament kan mijns inziens moeilijk ontkend of wederlegd worden. De schrijfster gaat in haar bespreking van de nieuwtestamentische essenties geenszins uit van Christelijke vooronderstellingen.

Ik beweer niet dat zij, als ongetwijfeld gelovige Christin, de Christelijke premissen inzake de relatie tussen het Oude- en het Nieuwe Testament niet kent. Natuurlijk wel. Maar zij maakt er in haar studie geen gebruik van! Zij ziet en maakt duidelijk, dat de grondwaarheden, gevonden in de structuur der Hebreeuwse lettertekens en de woorden in de Tenach, onmiskenbaar worden voortgezet in het patroon van het Nieuwe Testament. Hieruit kan niet anders worden afgeleid dan dat de Tenach en het Nieuwe Testament een eenheid vormen.

Dit is, als objectief gegeven, reeds een geweldige ontdekking. Bij een goedwillende en onbevooroordeelde dialoog tussen terzake kundige Joden en Christenen kunnen de gevolgen niet te overzien zijn. Ik behoef in dit verband slechts te wijzen op de vraag naar de identiteit van de Messias, om enige notie te geven van de enorme betekenis van de genoemde eenheid van structuur. Wie, net als de schrijfster, de eenheid van deze structuur op objectieve gronden kan zien, beseft opeens dat de gevolgen en implicaties ingrijpender zullen zijn, dan welke ontwikkeling in de nabije toekomst ook. Want pas als Jood en Christen Dezelfde als Messias zullen erkennen en herkennen – waarbij het niet direct om alle Joden en Christenen gaat, maar om een voorhoede – eerst dán kan er sprake zijn van een aanloop tot de verlossing der wereld en eerst dán komt Hij, die Jood en Christen beiden verwachten. Zoals de Tenach en het Nieuwe Testament elkaars equivalent zijn, zo moeten Jood en Christen elkaars equivalent worden om voor God bruikbaar te zijn bij de redding en herordening der wereld.

Dit boek is – men heeft het al begrepen – niet voor de "massa". Het is slechts toegankelijk voor een betrekkelijk kleine, maar volkomen toegewijde voorhoede. Hiermee mag niet gezegd zijn dat dit boek "elitair" is, want het is zuiver en alleen genade van God als iemand verstaat waar het hier om gáát! Dán is het volstrekt geen "moeilijk" boek en geldt het woord van Jehoshua van Nazareth dat men als een kind moet zijn om het Koninkrijk

van God te kunnen binnengaan. De structuur van het Hebreeuws en het beeldend karakter daarvan, de grootschalige structuur van de gehele Bijbel, die een volkomen harmonieus patroon vormt, zijn Godsopenbaring, Woord van God. In die zin is de Bijbel een deel van het Koninkrijk Gods. Daarom gaan wij niet te ver als wij "het worden als een kind" ook toepassen op een studie die onmiddellijk verwijst naar het Woord Gods in een structuur die niet de mens tot onderwerp heeft en niet over de mens, maar over God Zelf vertelt.

Is er dan geen superintelligentie nodig om de inhoud en het karakter van de lettertekens van het Hebreeuws te verstaan? Om het kunstig weefsel van de getalswaarde te ontcijferen? Geenzins! Het gaat hier slechts om een instelling, om een houding, om een afgestemd zijn op een golflengte, om het open oog voor de "sleutel". De structuur van het Hebreeuws als afbeelding van de zin en het wezen der dingen in hun relatie tot God is eigenlijk heel eenvoudig, als men maar met de frisse openheid van een onbevooroordeeld kind wil en kan zien.

In een tijd die hachelijker is dan ooit, waar het voortbestaan van de mensheid betreft; een tijd, waarin identiteitsverlies op enorme schaal verwoestingen aanricht; waarin eeuwenoude normen en waarden verdwijnen; een tijd ook waarin God wordt dood verklaard en waarin het enige alternatief voor bot materialisme, de uit het Oosten geïmporteerde pseudomystiek lijkt te zijn; in zo'n tijd kan dit boek, dat terugvoert tot het Woord van God, van onschatbare betekenis zijn. Dit zal echter ontgaan aan ieder die terugschrikt voor begrippen als "zinnebeelden" en "getalswaarden" en die deze begrippen veel te primitief en te verstandelijk acht voor wat "religieus" heet. Is het niet de hoogste tijd ál te gevoelsmatige elementen uit de religie te verwijderen en God ook lief te hebben met het gehele verstand?

Anderzijds moet ook worden duidelijk gemaakt dat, in de Godsopenbaring van de Bijbel, religie geen afgeperkt gebied is in een mensenleven, maar dat dit het hele menselijke bestaan, ja, zelfs het kosmische omvat. In de structuur van de Godsopenbaring, zoals deze in de Tenach en in het Nieuwe Testament tot ons komt, wijst alles heen naar God. Letterlijk alles! Oók het kwaad, in zijn ten goede medewerkende functie. Ook het eenvoudigste en schijnbaar zinloze.

Het leven met afgoden en filosofieën is vreselijk ingewikkeld, want daarin gaat de mens op de loop met de vruchten van de Boom der Kennis. Het

leven met God is eenvoudig en weergaloos bevrijdend, want daarin is de mens verbonden met zijn Bron en verdwaalt hij niet in een heelal van ontelbare mogelijkheden die allen naar de dood leiden. Dat is nu juist één van de essenties die de Hebreeuwse zinnebeelden en getalswaarden "vertellen". Dat "komt men te weten", niet alleen door "gevoel", maar juist ook met verstand.

De Bijbel is – zo zet de schrijfster duidelijk uiteen – geen boek met religieuze projecties, maar één harmonieuze, wonderbaarlijke structuur die objectief aantoonst WIE God is en hoe God de dingen tot Zichzelf leidt. De moderne Christelijke theologie kwijnt weg onder haar eigen onbenulligheid, verstrikt als zij is in de idee-fixe dat de Bijbel tijdgebonden zou zijn en derhalve sterk mythologisch gekleurd. Afgezien van de werkelijkheidsgraad van de in de Bijbel geschetste gebeurtenissen (ik persoonlijk twijfel geen ogenblik aan de authenticiteit van bijbelse geschiedenis en van bijbelse wonderen) zal het de opmerkzame lezer wel duidelijk geworden zijn dat een vraag over "de tijdgebondenheid" van het boek dat ik hier mag introduceren, in het geheel niet ter zake doet. Microstructuur en macrostructuur van de Tenach en het Nieuwe Testament zijn tijdloos, even constant als de betekenis der lettertekens en der getalswaarden. Ook dit aspect verleent aan dit boek bijzondere betekenis.

Tenslotte eindig ik dit voorwoord met de bede en wens, dat deze unieke studie onbevangen en onbevooroordeeld door velen zal worden gelezen en na-bestudeerd. De zegen zal groot en onvergankelijk zijn, want dit boek voert terug tot HET BOEK en daarmee tot Hem, uit Wie, door Wie en tot Wie alle dingen zijn.

H. Verweij

De Symboliek van het Hebreeuws

Inleiding

Aan de hand van de vele ons ter beschikking staande overleveringen hopen wij ons in de nu volgende hoofdstukken bezig te houden met een beschouwing over het Bijbels Hebreeuws. Dit naar aanleiding van zijn betekenis in verband met zowel het Oude- als het Nieuwe Testament. Wij dienen ons dan wel te realiseren dat het hier niet in de eerste plaats gaat om parate kennis, maar om het inzicht in de diepste achtergronden van deze taal. Een taal die in de eerste plaats moet worden gezien als communicatiemiddel tussen de Wereld van God en de wereld van de mens.

Wij doen er dan ook goed aan om een ogenblik stil te staan bij de betekenis die het Hebreeuws, in deze Wereld met wereld verbindende functie, voor de mens in zich heeft verborgen. Deze betekenis wordt misschien iets duidelijker wanneer wij het woord "symboliek" vervangen door het woord "zin(ne)beeld". Met het woord zinnebeeld wordt duidelijk weergegeven dat het hier niet in de eerste plaats gaat om het beeld als uiterlijke verschijningsvorm, maar om de zin, om de inhoud van datgene wat door ons in zijn uiterlijke vormgeving wordt waargenomen. Anders gezegd: door het leren kennen van datgene, wat als een Goddelijk geheim in het Hebreeuws verborgen ligt, wordt aan de mens ook de verborgen betekenis verklaard van dat, wat zich in de schepping als vorm aan de mens openbaart.

Dit Goddelijk geheim omvat de schepping in haar totaliteit. In haar rijkdom van schakeringen en beelden, kortom in alles wat wij als mens kunnen zien en waarnemen. Dat deze verborgen mysteriën níet van toepassing zijn op datgene wat in de loop van de tijd door de mens is gemaakt, is duidelijk. Het eerste stamt af van God als de Oorsprong en de Bron van alle leven. Het tweede heeft als bron het reeds bestaande, wat daarna door de mens geformeerd of getransformeerd is en dat dus, evenals de mens zelf, slechts tijdelijk en vergankelijk is.

God, als Bron en Uitgangspunt van al het bestaande, openbaart zich in de Bijbel constant door middel van symbolen, waarachter een diep geestelijke, tijden omvattende waarheid verborgen ligt. Alles wat zich in een vorm aan de mens vertoont is in zijn oorsprong een openbaring van Gods wezen. Met als enig doel, de mens in te wijden in Zijn van vóór de grondlegging der wereld vastgelegde plannen met het door Hem geschapene:

Want hetgeen van Hem niet gezien kan worden, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, wordt sedert de schepping der wereld uit zijn werken, met het verstand doorzien, zodat zij geen verontschuldiging hebben.

Romeinen 1 : 20

Veel beelden uit de Bijbel zijn ons van oudsher, door middel van onze opvoeding en ons onderwijs vertrouwd geworden. Hierbij werd voornamelijk, of zelfs uitsluitend, aandacht aan de historische kant gegeven. Een kant die dan vaak nog als "verouderd", "primitief" en "achterhaald" werd afgeschilderd, waardoor de werkelijke inhoud van deze beelden volkomen verborgen bleef en tenslotte zelfs geheel verloren ging. Een bekende illustratie in dit verband is de symbolische betekenis van de tabernakel:

En Ik zal mijn tabernakel in uw midden zetten, en Ik zal géén afkeer van u hebben, maar Ik zal in uw midden wandelen en u tot een God zijn en gij (Israël) zult Mij tot een volk zijn:

Leviticus 26 : 11, 12

én de aanhaling van Paulus:

... of welk deel heeft een gelovige samen met een ongelovige? Welke gemeenschappelijke grondslag heeft de tempel Gods met afgoden? Wij toch zijn de tempel van de levende God, gelijk God gesproken heeft; Ik zal onder hen wonen en wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen mijn volk zijn.

2 Korinthe 6 : 16

Dit laatste in verband met de mens als drager van Gods Geest. Maar is deze tabernakel, als oudtestamentisch beeld, voor velen niet slechts een tent? De bewaarplaats van de ark des verbonds in verband met één of ander godsdienstig ritueel dat behoorde bij een primitief nomadenvolk? Toch blijkt dit voorwerp, als wij het in verband brengen met zijn Oorsprong, behalve zijn directe betekenis met betrekking tot de offerdienst, in zijn diepste wezen een heenwijzing te bevatten naar het offer van Christus. Dit wordt door Paulus in de Hebreeënbrief (Hebreeën 9) duidelijk aangetoond en verklaard. Kennis van de geestelijke inhoud van het geschapene is dus niet alleen noodzakelijk, maar een vereiste. Deze kennis heeft tot gevolg dat via de verbinding, die dán ontstaat tussen God en de mens en omgekeerd, de mens in staat wordt gesteld om het hem omringende zichtbare weer terug te verbinden met God. Hierdoor beantwoordt hij aan zijn scheppingsdoel.

Deze gedachte is de gelovige bijbellezer niet onbekend of helemaal vreemd. Vanuit het woord kent hij immers verschillende voorbeelden die door hun vormgeving een uitbeelding van het Goddelijke zijn? Om er slechts enkele te noemen:

En komt tot Hem (Christus), de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus.

1 Petrus 2 : 4, 5

Hier lezen we hoe Christus vergeleken wordt met een steen waarop de Gemeente als een gebouw bekwaam wordt samengevoegd. Er bestaat dus, aangetoond door dit Bijbelgedeelte, een duidelijke relatie tussen het zienlijke – de steen – en het onzienlijke – de Christus. Zo is het ook met het manna, dat het volk Israël tijdens haar tocht door de woestijn kreeg toebedeeld. Was dit in de eerste plaats als lichamelijk voedsel bedoeld, meer nog was dit manna een heenwijzing naar het ware Brood des Levens dat eens in de persoon van Christus op aarde zou komen:

(Jezus zei:) Ik ben het brood des levens. Uw vaderen hebben in de woestijn het manna gegeten en zij zijn gestorven; Dit is het brood dat uit de hemel nederdaalt, opdat wie er van eet, niet sterft. Ik ben het levende brood dat uit de hemel nedergedaald is. Indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven; en het brood dat Ik geven zal, is mijn vlees voor het leven der wereld.

Johannes 6 : 48-51

Hierdoor krijgen op het eerste gezicht schijnbaar onbetekenende en door geschiedkundigen aangevochten dingen, een diepe geestelijke achtergrond. Door kennis van die achtergrond wordt aan de mens steeds weer opnieuw iets getoond van de rijkdom die door de hele Bijbel heen verborgen ligt. Gevolg: een totaal andere en respectvoller benadering, zowel van de schepping, als van het Woord in zijn totaliteit. Door dit inzicht van de mens in de inhoud, in het wezen van de dingen, ontstaat de mogelijkheid om ze met elkaar te verbinden. Dat wil zeggen: om de uiterlijke verschijningsvorm terug te brengen tot haar Oorsprong, tot de Bron waaruit zij is ontstaan, namelijk tot God.

Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn ALLE dingen: Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen.

Romeinen 11 : 36

Als wij Romeinen 11 : 36 aandachtig beschouwen, dan zien wij hoe alle bestaande dingen uit God zijn geschapen en in wezen al "waren" van vóór de grondlegging der wereld. Zij kunnen dan ook gezien worden in samenhang met het "Zijn" van God en werden door Christus, die van eeuwigheid God is, voortgebracht. Christus de volkomen Mens. Die zijde van God waarin alle volheid Gods lichamenlijk woont:

Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene der ganse schepping, want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten, alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen; en Hij is vóór alles en alle dingen hebben hun bestaan in Hem;

Kolossenzen 1 : 15-17

De symboliek zoals die vanuit het Hebreeuws en dus vanuit de Bijbel tot ons komt, is niet aan tijd gebonden. Dat wil zeggen: het is geen cultuurhistorisch verschijnsel. Het is een bewust gewilde openbaring van God aan de mens door middel van Zijn Woord. Méér nog: het is het intense verlangen van God om de mens, die geschapen is naar Zijn beeld, deelgenoot te maken van het hoe en waarom. Hoe de schepping en waarom de schepping gemaakt is, zoals deze nu is. Het is het Woord dat zich steeds wéér en bij vernieuwing aanbiedt, om door de mens te worden aanvaard en te worden begrepen, opdat de mens zichzelf met dat Woord verbinden zou. Dat wil zeggen: dat de mens zichzelf verbinden zou met dat Woord, dat in diepste wezen óók in de mens zelf is ingeschapen en verborgen. Hierdoor is de mens in staat om, in relatie met God, het diepste lijden en de grootste vreugde te leren zien als behorende bij zijn "ZIJN", en om deze vervolgens te leren ondergaan als de zin van zijn verschijning in deze wereld.

Iedere vorm, dus ook de vorm van het Woord, is in diepste zin een openbaring van Gods wezen, aangepast aan de mens. Ook Christus, als de meest volmaakte en hoogste openbaring (in de meest concrete betekenis) van de lichamenlijkheid en de gestaltenis Gods, heeft daarom vlees en bloed aangenomen. Om als de eeuwige en van vóór de grondlegging der wereld aangekondigde Zoon des mensen de Vader aan ons te openbaren:

Nadat God eertijds vele malen en op vele wijzen tot de vaderen gesproken had door de profeten, heeft Hij nu in het laatst der dagen tot ons gesproken in de Zoon, die Hij gesteld heeft tot erfgenaam van alle dingen, door wie Hij ook de wereld geschapen heeft. Deze, de afstraling zijner heerlijkheid en de afdruk van zijn wezen, die alle dingen draagt door het woord zijner kracht, heeft, na de reiniging der zonde tot stand gebracht te hebben, Zich gezet aan de rechterhand van de majesteit in den hoge.

Hebreeën 1: 1-3

De Bijbel zouden wij in eerste instantie zien als een openbaring van het Wezen van God, Die Zichzelf op verschillende manieren in de tijd openbaart. De Bijbel heeft, door het Hebreeuws als oerbron, verbinding met het onzienlijke, de Wereld van God. Dit wordt uitgedrukt via wat wij kennen als de "betekenis van de letter" als woord (de naam van de letter) en in de oervorm van de letter zelf. Dit begrijpende, zouden wij de Bijbel zien als een in zichzelf volkomen boek, dat hemel en aarde met elkaar verbindt.

De Bijbel is eeuwig en onveranderlijk en brengt zijn boodschap aan de mens in en door alle tijden heen. De Bijbel is dus nooit gebonden aan onze zintuigelijke waarnemingen, noch aan de tijd waarin wij leven. De hiervoor uiteengezette gedachte over de verbinding tussen vorm en inhoud, tussen de zienlijke en onzienlijke wereld, wordt eigenlijk uitsluitend en in ongeschonden staat door de Hebreeuwse taal tot uitdrukking gebracht. Zowel door het woord zelf, als door de vormgeving waarin dat woord tot ons komt. Deze taal is een brug, die zonder mankeren uiterlijk en innerlijk, stof en Geest, met elkaar verbindt. Hierdoor is het Bijbels Hebreeuws feitelijk dé oertaal (niet historisch gezien). Enkel en alleen door zijn directe en ongeschonden verbinding met het Goddelijke. Deze verbinding vormt dan ook het "aan-God-gelijk-zijn", zoals wij dat kennen vanuit het Johannes-evangelie: "En het Woord was bij God en het Woord wás God".

Historie daarentegen is wel tijdgebonden en gaat als het ware verloren in de oneindigheid van de steeds voortschrijdende tijd, waardoor ten slotte geen juiste, betrouwbare, noch objectieve overdracht van informatie mogelijk is. De hedendaagse gedachtegang over ontmythologisering van de Bijbel vindt dan ook voor een groot deel zijn grondslag in de uitsluitend cultuurhistorische benadering van het Woord. Een bewust negeren van de verborgen inhoud van dit door God gegevene. Dit is het gevolg van gebrek aan kennis van de oude overleveringen en het voorkeur geven aan visuele

kennis, met als consequentie dat het Goddelijk mysterie verborgen blijft en alleen de uiterlijke verschijningsvorm overblijft. Elke inhoud, elke betekenis, die elk object heeft, ontbreekt. In de Hebreeuwse taal wordt de onontkenbaarheid van deze verbinding tussen vorm en inhoud door de tijd niet aangetaast en door alle tijden heen tot uitdrukking gebracht. Niet alleen door de woorden als zodanig, maar ook door de letters in hun namen en betekenissen en hun eigen vaststaande getalswaarde. Deze verbinding van vorm en inhoud, die ook de verbinding tussen aarde en hemel weergeeft, vinden wij uitgedrukt in de oer- of beginvorm van iedere letter.

Voorbeeld:

Deze oervorm, consequent in iedere letter herhaald, geeft namelijk de grondstructuur van de schepping weer. Dit is: dualiteit, komend vanuit de volkomen Eénheid Gods. Met in zich reeds de mogelijkheid tot terugkeer naar de Eénheid Gods. Dit gegeven van terugkeer ligt als een belofte in de vorm van de letter ingeschapen en uitgedrukt. Komend als het ware uit het onzienlijke, verdeelt iedere letter zich in twee, zich ván elkaar weg bewegende delen, om daarna weer als éénheid in het onzienlijke te eindigen.

Een voor het Hebreeuws typerend feit is onder meer (wij noemden dit reeds terloops), dat iedere letter een getal weergeeft. Daardoor ontstaat bij het formeren van een woord automatisch een combinatie van getallen, die op hun beurt de lezer ook iets hebben mede te delen. Wij onderscheiden dus de wereld van het woord en de wereld van het getal. Beide zijn niet van elkaar te scheiden en vormen samen een wereld vol diepe kennis Gods. Kennis die zich vanuit het Volkomene, in bepaalde vaststaande verhoudingen, aan de mens openbaart. Niet het relatieve, het vergankelijke, het zich hier in de tijd vertonende, is dus bepalend voor de Bijbelse, van God komende informatie.

Dat dit voor de lezer, onbekend met deze kennis en wijze van denken, een moeilijke zaak is, laat zich gemakkelijk raden. Hij zal zich dan ook bewust moeten worden dat een andere benadering en denkwijze van hem wordt gevraagd, wil hij, naast en buiten het historische van de Bijbel om, iets ontdekken en ervaren van de bijna "logisch" aandoende grootheid van de Goddelijke boodschap. Dit "oerweten" is in ieder mens, die immers geschapen is naar Gods beeld, diep verborgen aanwezig. Alles wacht slechts op de keuze van die mens om juist dat te bewerkstelligen, wat de zin van zijn bestaan is: de verbinding met het onzienlijke. De verbinding met God.

Het gevolg hiervan is ook, dat op het eerste gezicht historisch schijnbare onjuistheden en tegenstellingen vervallen, om plaats te maken voor de inhoudelijke bedoeling van de Bijbelse informatie.

Nu komt het mysterie te staan tegenover het bewijsbare. Vooral in onze tijd van verwarring, waarin het centraal staan van God, als Bron van alle leven, ontkend wordt. Nu komt de Wijsheid van God te staan tegenover de wetenschap van de mens. De keuze van de mens: "wil hij God centraal stellen in zijn denken of zichzelf", is bepalend voor het gaan van zijn weg in deze wereld. Het is de keuze die eens door Eva en Adam werd gemaakt. Zij ruilden Wijsheid Gods in voor kennis van dualiteit. Daardoor maakte harmonie plaats voor verdeeldheid.

Aan de hand van het bovenstaande moeten wij langzamerhand tot het inzicht komen dat de Hebreeuwse taal meer is, dan louter een communicatiemiddel van mens tot mens. Het Woord draagt in zich het geheim van de mogelijkheid tot terugkeer naar God, waardoor er reeds hier een herstel van de éénheid tussen God en de mens mogelijk wordt.

Jezus zegt: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit de dood in het leven.

Johannes 5 : 24

Het volk Israël waaraan van geslacht tot geslacht deze woorden Gods waren toevertrouwd, heeft dan ook, zij het vaak onbewust, een bij ons ongekende eerbied voor dat Woord bewaard. Daardoor wist zij, alle verdrukking en verstrooiing ten spijt en vaak ten koste van eigen leven, dit haar toevertrouwde bezit ongeschonden door de tijd te dragen.

Wat is dan het voorrecht van de Jood, of wat is het nut van de besnijdenis? Velerlei in elk opzicht. In de eerste plaats toch dit, dat hun de woorden Gods zijn toevertrouwd.

Romeinen 3 : 1, 2

De Torah, beter bekend als de vijf boeken van Mozes, werd vroeger met de hand op speciaal bewerkt perkament geschreven, waardoor het Woord als het ware in vorm werd gebracht om zijn weg door het tijdelijke te kunnen gaan. Geschreven werd langs een denkbeeldige lijn, waarbij de letter zich van boven naar beneden bewoog, hierbij als het ware aangevend de

onzichtbare, maar reële scheiding die tussen hemel en aarde, tussen de zienlijke en onzienlijke wereld was ontstaan.

Voorbeeld:

Naast de Torah kent het Jodendom zeer vele en eveneens van de Sinai stammende overleveringen, die veel later op schrift werden gesteld zodat ze bewaard zouden blijven. Met de nodige wijsheid en kennis van, en verbonden met de Bron gebruikt, geven zij de lezer een rijkdom aan kennis en grenzeloos inzicht. Zij verklaren niet alleen de verborgenheden en de kern van het oude Joodse weten, zoals samengevat in de vijf boeken van Mozes, maar verbinden in hun uitleg Oude- en Nieuwe Testament tot één onverbrekelijk geheel. Hierdoor wordt als het ware de Goddelijke Oorsprong en de eenheid van beide bijbeldelen bevestigd. Ook Paulus kende de rijkdom van de overlevering, maar wees tevens op het gevaar van eigenmachtige uitleg door middel van spitsvondig 'hinein interpreteren' door te zeggen:

Ik prijs het in u, dat gij in alles aan mij indachtig blijft en aan de overleveringen zó vasthoudt, als ik ze u overgegeven heb.

1 Korinte 11 : 2

Verder waarschuwt hij:

Ziet toe, dat niemand u medeslepe door zijn wijsbegeerte en door ijdel bedrog in overeenstemming met de overlevering der mensen, met de wereldgeesten en niet met Christus.

Kolossenzen 2 : 8

Slechts als zij verbonden blijven met de Oorsprong, beantwoorden overleveringen aan het doel waarvoor zij in de tijd werden gebracht. Namelijk: om een heenwijzing te zijn naar de noodzaak van verlossing en de éénwording met God.

Het Hebreeuws wordt, in tegenstelling tot andere talen, van rechts naar links gelezen en geschreven. Een handeling die te maken heeft met een wetmatigheid in ontwikkelen, in groeien, dat zich, gezien vanuit het geestelijke, eveneens van rechts naar links beweegt. Rechts wordt daarbij namelijk gezien als de kern, het levensbeginsel. Links is de vorm die deze kern, dit

levensbeginsel, omhult, waardoor het zichtbaar in onze wereld kan bestaan. Dit vinden wij onder andere terug in de plaatsing en indeling van de tabernakel. De weg via het brandofferaltaar tot in het heilige der heiligen, gaat van oost naar west, van rechts naar links.

Ook in het Nieuwe Testament komen uitdrukkingen voor die verband houden met het begrip "rechts", die voor zichzelf spreken. Zo lezen wij hoe Christus is gezeten aan de rechterhand Gods, nadat Hij uit de doden is opgewekt. Éfeze 1 : 20; Hebreeën 8 : 1, 2. Merkwaardig is trouwens de overeenkomst in opbouw, die er bestaat tussen deze twee Hebreeuwse woorden:

Semol שמאל met de getalswaarde: 30 - 1 - 40 - 300

Dit is het Hebreeuwse woord voor "links".

Het Hebreeuwse woord voor "jurk" is:

Simlah שמלה met de getalswaarde: 5 - 30 - 40 - 300

Dit laatste moet daarbij gezien worden als de omhulling van het wezen "mens".

Ook in het Hebreeuwse alfabet zelf en met name bij de shien (ש 300) wordt dit verschil in betekenis duidelijk weergegeven door het plaatsen van een punt rechts of links van de letter, waardoor een volkomen verschillende uitspraak ontstaat. Met de punt rechts spreekt men deze letter uit als shien; de punt links spreekt men uit als sien. (שׁ שׂ). Welk een verstrekkende betekenis dit kan hebben, vertelt ons het bekende en ogenschijnlijk primitief aandoende verhaal in Richteren 12 : 5 en 6¹. Hier wordt de betekenis van het begrip rechts, in tegenstelling tot het begrip links, uitgedrukt in de woorden: "shibbolet" en "sibbolet". Als uitdrukking van het puur linkse, materiële wordt dit nog extra benadrukt door het vervangen van de letter shien שׁ in sibbolet, door de letter samech ס (60), wat slang betekent en niet door de letter sien שׂ, wat men logischerwijze wel zou verwachten.

Dus: shibbolet שׁבִּלֵּט 400 - 30 - 2 - 300 wordt:
sibbolet סִבִּלֵּט 400 - 30 - 2 - 60

Onmiddellijk worden wij hier als het ware geconfronteerd met, en bepaald bij de analogie die ligt tussen dit verhaal en het verhaal over de hof van

1. Een spreektest die door de mannen van Gilead werd gebruikt bij de Efraïmieten die de Jordaan wilden oversteken. Wanneer het woord shibbolet werd uitgesproken als sibbolet, werden de Efraïmieten gedood. Shibbolet betekent garve en stroom of vloed.

Eden. Ook daar werd de hang van de mens naar het aantrekkelijke, zichtbare materiële, het linkse, aangeboden en benadrukt door de slang:

En de vrouw ZAG, dat de boom goed was om van te eten en dat hij een lust was om daardoor verstandig te worden, en zij nam van zijn vrucht en at, en zij gaf ook haar man, die bij haar was, en hij at.

Genesis 3 : 6

Deze keuze was bepalend, de verbinding met God verbroken en ook hier, evenals in het verhaal in Richteren, maakte het leven plaats voor de dood:

... maar van de vrucht van de boom, die in het midden van de hof staat, heeft God gezegd: Gij zult daarvan niet eten noch die aanraken; anders zult gij sterven.

Genesis 3 : 3

Taal, zoals wij dat nu kennen in onze denkwereld, is niet veel meer dan een utiliteitsbegrip geworden. Een instrument ten dienste van de ontwikkeling en uitsluitend ten behoeve van de mens. Het begrip wát taal in werkelijkheid is, namelijk iets wat komt uit een andere Wereld, is volkomen verloren gegaan. In het Hebreeuws wordt deze gedachte nog eens extra benadrukt door het woord:

safah שפּה 5 - 80 - 300, wat behalve "taal" ook "oever" betekent en de aanduiding is van de scheiding die ligt tussen Wereld en wereld.

Het woord iwri עברי 10 - 200 - 2 - 70 Hebreeuws, betekent ook "van de overzijde" of "van een andere wereld", waarin dezelfde betekenis als in het woord safah terug is te vinden. Iwri, Hebreeuws, is afgeleid van:

Ewer עבר 200 - 2 - 70 Heber

Heber was de achterkleinzoon van Sem. Van hem wordt verteld dat hij na de torenbouw van Babel en na de spraakverwarring, als enige de oorspronkelijke taal vasthield en doorgaf. De Hebreeuwse taal kent 22 letters, tekens genoemd, waarvan de aleph א 1, de ajin ע 70 en ook de waw ו 6 niet gebonden zijn aan één uitspraak. Het woord teken wordt vertaald met het Hebreeuwse woord:

ot אות 400 - 6 - 1 teken

en is samengesteld uit de eerste, de zesde en de laatste letter van het alfabet. Wanneer wij aan de hand van dit Hebreeuwse woord denken aan de bekende uitspraak van de Here Jezus in Openbaring 1 : 8 en 21 : 6: "Ik ben de alpha en de omega", daarmee begin en einde bedoelend, dan valt ons een merkwaardige overeenkomst op met het Hebreeuwse woord ot. Een overeenkomst die niet op toeval kán berusten, maar die de mens moet wijzen op één van de vele verborgen verbindingen tussen het Oude en het Nieuwe Testament die de Bijbel rijk is. In deze woorden spreekt de Here Jezus, terugvertaald naar het Hebreeuws, eigenlijk drie letters uit, namelijk:

Ik ben de: (1): alpha (2): en (3): omega, ofwel:
 (1): א 1 (2): ו 6 (3): ם 400
 (1): aleph (2): waw (3): tav (laatste letter)

welke drie letters met elkaar het Hebreeuwse woord ot, "teken" (letter) vormen. Door deze uitspraak geeft Christus niet alleen weer dat Hij het begin en het einde van ALLE dingen is, maar tevens identificeert Hij zich met een teken, met de letter, met het Woord, en geeft hierdoor als het ware de inhoud en de betekenis aan dat Woord². Dit wordt nog eens extra benadrukt door de verschillende betekenissen die het Hebreeuwse woord אֹת ot nog meer heeft. Behalve het begrip teken, wat op zich al de aanduiding is van een bepaalde waarheid, betekent ot onder meer ook nog: signaal, bewijs, wonder. Bewijs in die zin, dat het de waarheid van iets Goddelijks aantoon. Wonder, als iets wat wel waarneembaar is, maar niet verklaarbaar volgens de nu geldende normen van het tijdelijke.

Misschien niet direct invoelbaar, maar toch vermeldenswaard in verband met de hoedanigheid van de Hebreeuwse taal als Goddelijke taal, is ondermeer de aanhaling in Handelingen 26 : 14, waar de Here Jezus Zelf zich in de hoedanigheid van de Goddelijke Zoon aan Paulus openbaart in het Hebreeuws! Men kan zich alsnog afvragen, waarom dit door Paulus zo speciaal wordt vermeld:

En toen wij allen ter aarde vielen, hoorde ik een stem tot mij spreken in de HEBREEUWSE taal: Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?

Handelingen 26 : 14

2. De naam van de letter waw betekent "haak" en deze letter wordt dan ook gebruikt als het voegwoord "en", zie hoofdstuk VI, bladzijde 155, 156.

De functie van woord en getal als Goddelijke scheppingskracht

Zoals wij uit het scheppingsverhaal kunnen concluderen ontstond de wereld, het voor ons waarneembare of datgene wat wij als "de wereld van de mens" kennen, door middel van woorden. Wij mogen, gezien vanuit de Bijbel, hieruit afleiden dat er dus al een "existerende" wereld was voordat onze zichtbare, concrete wereld geschapen werd:

Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het woord Gods tot stand gebracht is, zodat het zichtbare niet ontstaan is uit het waarneembare.

Hebreeën 11 : 3

Deze buiten onze tastbare wereld bestaande onzienlijke wereld wordt dan ook door de Bijbel genoemd "de Wereld van God" en van "het Woord". Er wordt een primaire situatie mee aangegeven, die van eeuwigheid tot eeuwigheid reeds alles, zij het in een andere, in een geestelijke toestand omvatte en die daarom niet naar ons menselijke, aan tijd en materie onderworpen begripsvermogen is terug te vertalen:

Ik heb ingezien, dat al wat God doet, voor eeuwig is; daaraan kan men niet toedoen en daarvan kan men niet afdoen; en God doet het, opdat men voor zijn aangezicht vreze. Wat is, was er reeds lang, en wat zijn zal, is reeds lang geweest; en God zoekt weer op, wat voorbij gegaan is.

(Salomo)

Prediker 3 : 14, 15

In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God. Dit was in de beginne bij God.

Johannes 1 : 1, 2

Dit is tevens een aanduiding van het ontstaan, van het geschapen zijn uit God, als iets wat in Gods eigen Wezen aanwezig is en in een bepaalde substantiële vorm vanuit God, buiten God, gestalte krijgt. (Romeinen 11 : 36)

Voor ons nochtans is er maar één God, de Vader, uit wie alle dingen zijn en tot wie wij zijn, en één Here, Jezus Christus, door wie alle dingen zijn, en wij door Hem.

1 Korinthe 8 : 6

Uit dit voorlaatste tekstgedeelte zien wij hoe Christus als het Woord, in wie

alle volheid Gods aanwezig is, zich uitdrukt als de vanuit Zichzelf scheppende God van hemel en aarde. Hiermee krijgen wij voor het eerst enig inzicht in een bij God bestaande dualiteit, weergegeven door de begrippen "God" en "het Woord". Een aanduiding van een bestaande vorm van dualiteit, echter in absolute Eénheid verenigd, waarbij wij het Woord kennen als het zichtbare en God ervaren als het niet zichtbare ontoegankelijke, dat echter door middel van het Woord aan ons geopenbaard wordt:

Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, die aan de boezem des Vaders is, die heeft Hem doen kennen.

Johannes 1 : 18

Deze vorm van volkomen, alleen bij God bestaande harmonieuze twee-EENHEID, zoals die tot ons komt in het Johannesevangelie, treffen wij als het ware onopvallend en op verschillende manieren in de Bijbel aan. Deze dualiteit geeft ons een beeld van datgene wat wij vertalen met de begrippen "Geest" en "materie", de inhoud en de vorm, het Volkomene en het ook bij God bestaande tijdelijke. Ook uitgedrukt in de begrippen vuur en water.

In Exodus 13 : 21, Exodus 19 : 16 en 18 en in Exodus 33 : 9-11 lezen wij hoe God, als de Heere, zich door middel van een wolk aan zijn volk kenbaar maakte. Hoe Hij na hun verlossing persoonlijk tot hen sprak en hen leidde door de woestijn. Deze wolkkolom wordt in Exodus 14 : 19 en 20, in verband met de ophanden zijnde doortocht door de Rode Zee en het oprukkende Egyptische leger, beschreven als zijnde een wolk van licht en duisternis. Wat ons hier in verband met de reeds eerder genoemde bij God bestaande dualiteit opvalt, is dan ook de tweévoudige manier waarop deze wolk zich presenteert. Enerzijds als licht (de vuurkant), anderzijds als duisternis (waterkant), maar toch met elkaar één geheel vormend.

Zo kwam zij (de wolk) tussen het leger van de Egyptenaren en dat van de Israëlieten in; en de wolk was duisternis, maar tegelijk verlichtte zij de nacht; zodat de één de ander niet kon naderen, de gehele nacht.

Exodus 14 : 20

Wij zullen bij de verdere behandeling van de Hebreeuwse letters zien, hoe sterk het begrip "water" verbonden is aan deze tijdelijke wereld, waarvan Egypte, als type van het materiële, een beeld is. Ook de profeet Jesaja beschrijft deze wolk, maar vanuit een profetisch oogpunt en ziende op het komende Messiaanse rijk. Een tijdperk waarin God opnieuw zal wonen

temidden van Zijn volk, om datgene wat zich nu in de vorm van tegenstellingen in onze tijd openbaart, opnieuw in harmonie en vrede met elkaar te verenigen.

Dan zal de Here over het gehele gebied van de berg Sion en over de samenkomsten die daar gehouden worden, des daags een wolk scheppen en des nachts een schijnsel van vlamvend vuur, want over al wat heerlijk is, zal een beschutting zijn.

Jesaja 4 : 5

Behalve de wereld van het woord kent het Hebreeuws ook de wereld van het getal. Wordt nu een letter of een combinatie van letters in de vorm van een woord uitgesproken, dan wordt als het ware, het erbij behorende getal onhoorbaar mee uitgesproken. Noem ik dus het ene (letter of getal), dan noem ik verborgen, automatisch ook het andere. Want beide werelden zijn onverbrekkelijk met elkaar tot één wereld verbonden. De letters zijn getallen welke een waarde weergeven en daardoor kunnen de woorden een combinatie van waarden weergeven. Hierdoor kunnen er verbanden tussen woorden ten opzichte van elkaar ontstaan. Het Hebreeuws, als taal van de Bijbel en van de vele Joodse overleveringen, kent dit samengaan tussen beide nog onaangetast: de relatie van het uiterlijke van de letters met het inhoudelijke, onzichtbare van het getal, als de relatie tussen de zienlijke, tastbare vorm en de onzienlijke, geestelijke inhoud.

Ter verduidelijking zouden wij ons de volgende vraag kunnen stellen: waarom is de aleph א in de volgorde van het alfabet de eerste letter? Waarom staat zij vóór de beth ב en bijvoorbeeld niet omgekeerd? Beide letters hebben, zoals wij weten, in hun vormgeving hun eigen specifieke betekenis en zo is dus de ene ten opzichte van de andere, als Goddelijk boodschap aan de mens, niet meer of minder belangrijk.

Het is echter zo dat de aleph in het Hebreeuws de "Volkomen Eén" is en daardoor de oorspronkelijke toestand van het uitsluitend bij God bestaande uitbeeldt. En zo stelt de beth op zijn beurt de fase voor van het "huis van de schepping" en is daarvan de uitbeelding. Dit "huis van de schepping", de beth, is niet alleen uit, maar ook ná de aleph ontstaan. Hieruit blijkt hoe de rangorde in de getallen en ook de volgorde van de letters en de betekenis van hun namen Geestelijke informatie bevatten, omdat zij van God afkomstig zijn. Een combinatie van letters vormt dus op haar beurt een combinatie van getallen en hiermee wordt iets uitgedrukt. Dit vinden wij prachtig

geïllustreerd in het voor ieder bekende woord abba, dat Vader betekent en is opgebouwd uit de volgende letters en getallen:

א ב - א א - ב - ב - א
1 - 2 - 2 - 1 1 - 2 - 2 - 1

(De punt in de beth dient als verdubbeling).

Het woord abba zal de bijbelgetrouwe lezer niet vreemd in de oren klinken en ook de betekenis van het woord is over het algemeen genomen de lezer niet onbekend. Volkomen anders wordt het echter wanneer naar de diepere betekenis wordt gevraagd, die in dit woord en deze getallen verborgen ligt. Het begrip ervan reikt meestal niet verder dan tot datgene wat wij onder het begrip "vader" verstaan. Gezien op menselijke relaties met al hun beperkingen, geeft dit nauwelijks weer wat de bedoeling is die in dit woord verborgen ligt, namelijk het basisprincipe van de schepping. Komend uit God, als de alles omvattende Eénheid, is ooit de dualiteit als basisprincipe voor onze wereld ontstaan. Deze tweeheid zal, nadat de ballingschap die het gevolg is van de scheiding tussen God en mens voleindigd is, weer worden teruggebracht in de alles omvattende Eénheid Gods. (1 Korinthe 8 : 6)

Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen: Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen.

Romeinen 11 : 36

Vanuit de א 1, naar de ב 2, en via de zich ontwikkelende veelheid van de schepping weer terug naar de א 1. Deze weg wordt dus als het ware opvallend en verborgen weergegeven in het woord "Vader", waarbij de voorwaarde tot terugkeer wordt bepaald door de verlossing (in Christus):

Jezus zeide tot hem: Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij. Indien gij Mij kent, zoudt gij ook Mijn Vader gekend hebben. Van nu aan kent gij Hem en gij hebt Hem gezien.

Johannes 14 : 6, 7

Deze verlossing, waarin door God, in verband met Zijn plan met de wereld, van vóór de grondlegging der wereld reeds was voorzien, wordt in het woord abba als het ware benadrukt door de twee hierin voorkomende woorden: "ab" - "ba", wat ab = Vader en ba = kom betekent. In zinsverband samengevoegd ontstaat dan het volgende: "Kom tot de Vader". Een uitno-

diging tot terugkeer naar de Oorsprong. Wij vinden zodoende in de samenstelling van het woord abba de uitdrukking van de voorwaarde die leidt tot herstel van Eénheid in zijn meest ultieme vorm:

En Ik (Jezus) bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn, gelijk Gij Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt. ...want Gij hebt Mij liefgehad vóór de grondlegging der wereld.

Johannes 17 : 20-24; 1 Petrus 1 : 18-21

In wezen geeft het woord abba dus niet alleen weer waardoor de wereld is ontstaan, maar ook waarom en waartoe zij is ontstaan. Het is een aanduiding van de steeds aanwezige mogelijkheid tot herstel van de relatie met God, die ligt in de éénwording met die zijde van God, die wij kennen als JaHWêH, het vleesgeworden woord. Weer verbonden met God houdt de mens op alleen een stoffelijke omhulling te zijn en beantwoordt hij aan de bedoeling van zijn geschapen zijn: hij wordt een nieuwe schepping.

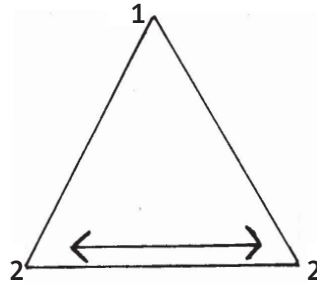
En God schiep de mens naar zijn beeld; naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen.

Genesis 1 : 27

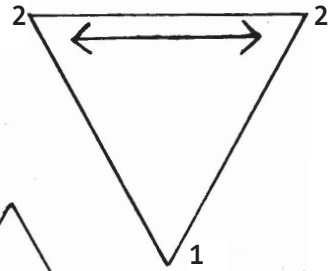
Zo zien wij hoe schijnbaar eenvoudige woorden en begrippen aan diepte en betekenis winnen, wanneer zij met hun Oorsprong in relatie worden gebracht. Veel van deze diepere kennis is in de loop der tijden verloren gegaan en steeds meer heeft de mens gekozen voor het zich aan hem opdringende stoffelijke, in al haar aantrekkelijke verscheidenheid. Zonder zich af te vragen wat nu de werkelijke zin en inhoud van dit stoffelijke zou kunnen zijn. In het Hebreeuws, als verbinding leggende taal tussen de wereld van het zienlijke en die van het onzienlijke, is deze samenhang tussen het innerlijke en de uiterlijke verschijning, door alle tijden heen bewaard gebleven en in het Jodendom van generatie op generatie overgedragen. Niettemin is ook in het huidige Jodendom de kennis hieromtrent tot een minimum beperkt geworden, om plaats te maken voor louter "kennis" zonder inhoud.

De gedachte van het ontstaan van dualiteit uit de Eénheid Gods en haar terugkeer tot die Eénheid, vinden wij eveneens tot uitdrukking gebracht in het symbool van de Davidster. Wanneer wij de beide driehoeken uit elkaar verwijderen krijgen wij het volgende beeld:

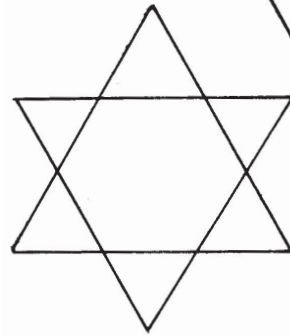
Komend uit God als de alles omvattende Eén en afdalend naar dat wat wij kennen als de wereld van de dualiteit, zien wij daarna ditzelfde beeld, maar nu in omgekeerde volgorde, de weg terug naar de Oorsprong, de Eén, uitbeelden.

In elkaar grijpend vertelt deze ster het verhaal van de mens, die gaande door het zienlijke, eigenlijk slechts op weg is naar zijn uiteindelijke bestemming.

Volgens de oude Joodse overleveringen is deze ster tevens een weergave van de eenheid die bestaat tussen de man, als vervulling van de vrouw als de omhulling, waardoor eens het Kind der toekomst, het beloofde vrouwenzaad uit het geslacht van David zou komen:

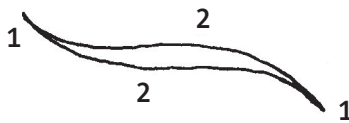

En Ik zal vijandschap zetten tussen u (de slang) en de vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad; dit zal u de kop vermorzelen en gij zult het de hiel vermorzelen.

Genesis 3 : 15

De vrouw, van boven smal en van onder breed; de man, van boven breed en onder smal, worden in dit schild met elkaar als een onverbreekelijke eenheid verbonden en weergegeven.

Dit 1 – 2 – 1 principe vinden wij tenslotte eveneens terug in het oerbegin-sel van de vorm, die zich consequent in iedere letter van het Hebreeuwse alfabet herhaalt, om als het ware uitdrukking te geven en de mens steeds weer te herinneren aan Gods verlangen om hemel en aarde met elkaar te verbinden.

Wij zien echter dat de mens in zijn hedendaagse denkpatronen nauwelijks of geen begrip meer heeft voor al deze verborgenheden. Hij leeft uitsluitend vanuit deze zichtbare wereld en belicht als gevolg hiervan het Bijbels gegeven vanuit de vergankelijkheid. Daardoor worden Gods Woorden losgemaakt van hun Oorsprong en verliezen hun inhoud en betekenis, om dan nog slechts deels een archeologische of historische waarde te hebben.

Wanneer wij ons nu weer een ogenblik bepalen bij de reeds eerder genoemde oervorm die kenmerkend is voor de Hebreeuwse letter in het algemeen, dan vinden dit ook terug bij het menselijk hoofd. Het punt waar via de hersenen, als het denkende centrum van de mens, zijn doen en laten in deze wereld wordt bepaald.

Het enige verschil ligt in het feit, dat bij de mens de verbinding naar boven (zie voorbeeld) als uitbeelding van de communicatie met het Goddelijk, ontbreekt. Het ene hoofd gaat over in twee schouders, twee armen en twee benen. Dit is een uitbeelding van het geplaatst zijn van de mens in de dualiteit met hieraan inherent de keuzemogelijkheid om terug te keren naar, of een zich verder wég verwijderen van de Oorsprong. Volgens de Bijbel en oude Joodse overleveringen, bezat de eerste door God naar Zijn beeld geschapen mens deze verbinding wel. Daardoor was hij als het ware in staat om door het tijdelijke heen te zien tot in het Binnenste, tot in het Eeuwige, en zodoende beide met elkaar te verbinden. De woorden in Genesis 2 : 15 en 20 moeten dan ook niet volgens onze maatstaven worden uitgelegd. Hier is niet alleen en zelfs niet in de eerste plaats sprake van een bewerken en behoeden van de grond:

En de HERE God nam de mens en plaatste hem in de hof van Eden om die te bewerken en te bewaren.

Genesis 2 : 15

Door het zien en waarnemen van de mens vanuit zijn verbondenheid met God, was hij in staat om vanuit de door God aan hem geschonken vrijheid van handelen de schepping te laten beantwoorden aan het doel waarvoor God haar had gecreëerd. Hij kon volgens het Goddelijk principe handelen,

of niet, en had dus vrijheid van keuze, wat uiteindelijk zijn val tot gevolg had. Dat de mens nog verbonden was met God, wordt mede tot uitdrukking gebracht in het doen van de mens zoals beschreven in Genesis 2 : 15, en in het geven van benamingen aan al het door God geschapene:

En de mens gaf namen aan al het vee, aan het gevogelte des hemels en aan al het gedierte des velds.

Genesis 2 : 20

Hierdoor werd het doel van het geschapene, door middel van verbinding met het woord, tot uitdrukking gebracht. Wij zien hier de mens als één, staande tegenover de Eénheid Gods, met daartussen de geweldige en grote veelvoudigheid van de schepping, nog in een volkomen harmonie ten opzichte van elkaar. Met dien verstande dat de mens God vrijelijk kon dienen en zo beantwoorden aan de essentie van zijn bestaan. Na de zondeval, die "kennis buiten God om" inhield, dus kennis van een totaal andere hoedanigheid en structuur, raakte de mens zijn verbinding met God kwijt en werd God vervangen door het "ik" en het "zelf bepalen" van de mens:

... ten dage, dat gij daarvan eet, uw ogen geopend zullen worden, en gij als God zult zijn, kennende goed en kwaad.

Genesis 3 : 5

Het "geestelijk" oog waardoor de mens via zijn verbinding met God in staat was om door het tijdelijke, stoffelijke, heen te zien en de zin van de schepping te begrijpen, sluit zich nu. De mens "verdicht" zich als het ware tot slechts een uiterlijke vorm en de fysieke ogen tot waarnemen van uiterlijke vormen openen zich:

En zij beiden waren naakt, de mens en zijn vrouw, maar zij schaamden zich voor elkander niet.

Genesis 2 : 25

Toen werden hun beider ogen geopend, en zij bemerkten, dat zij naakt waren;

Genesis 3 : (5-7)

De ballingschap van de mens is begonnen en daarmee het lijden dat deze ballingschap onvermijdelijk met zich meebrengt. Dit beeld zien wij geïllustreerd in dat wat wij kennen als Israël, type van het innerlijke, onzienlijke, in Egypte, type van het stoffelijke, zienlijke.

Uitgaande van het hoofd als centraal punt van het denken en handelen van de mens, zien wij hoe bij Israël dit hoofd is verbonden met het Woord, de zogenaamde teffilien, vertaald door gebedsriemen. Hier wordt dan vooral de nadruk gelegd op de in de teffilien voorkomende woorden van Deuteronomium 5 : 4:

Hoor Israël de HERE is onze God; de HERE is Eén! Gij zult de HERE uw God liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht.

Deuteronomium 6 : 4, 5

Dit laatste is slechts mogelijk langs de weg van verlossing (uittocht), waarbij de verbinding met God wordt hersteld. Wij moeten daarvoor uittrekken uit Egypte, een uitbeelding van de wereld, waarin het stoffelijke en zienlijke als het belangrijkste wordt gezien. Dit wordt niet alleen uitgedrukt, maar zelfs benadrukt in het dragen van de slang (samech ט) door de Farao, daar waar bij Israël juist de verbinding met het Woord wordt weergegeven¹. Egypte geeft hiermee haar relatie weer met datgene waardoor bij de eerste mens de verbinding met God eindigde, namelijk de slang. Die hield in de keuze voor de weg van de Boom der Kennis. God werd ingeruild voor de mens.

Deze twee ten opzichte van elkaar volkomen tegengestelde begrippen, Israël en Egypte, drukken die verhouding niet alleen symbolisch, maar ook in hun Hebreeuwse naam en getalswaarde duidelijk uit.

Voor Egypte is het Hebreeuwse woord: mitsraïm.

Voor Israël is dat: kena-aan.

(Hier wordt dan, evenals bij Egypte, de landstreek bedoeld).

מ	צ	ר	י	מ	= mitsraïm.	
40	+10	+200	+90	+40	= 380.	(2)
נ	כ	נ	ע	נ	= kena-aan (kanaän)	
50	+70	+50	+20		= 190.	(1)

Deze twee staan dus ten opzichte van elkaar als "twee staat tot één" en geven daardoor de verhouding dualiteit - eenheid duidelijk weer.

1. Zie tekening op bladzijde 102.

I Aleph

Doch de HERE is de waarachtige God, Hij is de levende God en een eeuwig Koning.

Jeremia 10 : 10

Wereld van God

Na het lezen van de inleiding zal het de lezer allengs duidelijk geworden zijn, dat hier geen sprake is van het geven van een verantwoord cultuur-historisch overzicht in verband met volk en taal van Israël, maar dat hier heel andere normen en waarden aan de orde komen. Waarden die, door het Woord als verbindende functie tussen het onzienlijke en het zienlijke, de mens iets pogen mee te delen en te onthullen over wat God in dat Woord voor de mens heeft verborgen.

Wij leven in een wereld waarin kennis zonder meer bepalend wordt geacht voor de toekomst van de mens. Toch wordt er weinig aandacht besteed aan de vraag, die bij velen leeft, hoe het mogelijk is dat de ontwikkeling in de wereld zich vaak beweegt in een voor de mens niet te stuiten en onbegrijpelijke richting. Men erkent en herkent de geheimen en mogelijkheden die in de schepping verborgen liggen, maar men ontkent de Schepper als Oorsprong. Men weet dat een dergelijke erkenning betekent, dat de opvatting dat "de mens de bepalende factor" in die ontwikkelingsmogelijkheden is, dan logischerwijze aan de kant gezet moet worden.

In de inleiding mochten wij reeds zien welke geweldige Goddelijke geheimen in Gods beelden en woorden verborgen liggen. Wij zullen steeds opnieuw onszelf vertrouwd moeten maken met het feit, dat niet het beeld wat voor onze ogen verschijnt belangrijk is, maar de inhoud, het wezenlijke. Door deze inhoud komt het beeld, de buitenkant, in dié bepaalde vorm tot ons. Zoals het wezenlijke, het inhoudelijke, zich hier slechts kan openbaren door middel van vorm, zo krijgt die vorm pas zin door kennis van het inhoudelijke. Door deze kennis wordt de mogelijkheid geschapen tot het verbinden van de onzienlijke en zienlijke wereld. De grote hoeveelheid aan beelden en vormen waarin de schepping zich steeds opnieuw aan de mens presenteert, is dus niet een aan stoffelijke en tijdelijke dingen gebonden fenomeen. De schepping is een weergave in vormen van "Gods gedachten" en openbaart zich in tijdfasen, al naar gelang de schepping zich in haar ballingschap beweegt, van haar begin tot eindfase.

Vormen openbaren niet alleen het wezenlijke. Vormen beschermen en begrenzen ook hun inhoud, waardoor deze inhoud voor de mens herkenbaar en toegankelijk wordt. Zo heeft God zich eens geopenbaard in de Here Jezus Christus, als het vleesgeworden woord:

Hij is het beeld (vorm) van de onzichtbare God, de eerstgeborene der ganse schepping.

Kolossenzen 1:15

Reeds eerder zagen wij hoe ook de Bijbel moet worden gezien als een weergave van Gods wezen en wel door middel van de vormen van letter en getal, en de betekenis van die letter en de erdoor gevormde woorden.

Wij weten vanuit het Woord dat de schepping door het Woord is ontstaan en dat het Woord, alhoewel van den beginne bij God zijnde, identiek is met God. (Johannes 1 : 1) Dit is de aanduiding van vorm (Woord) en wezen (God) in totale Eénheid verenigd. Wij hopen hier later op terug te komen in verband met het Hebreeuwse woord echad, wat "samengestelde eenheid" betekent.

Wanneer wij door gebrek aan kennis omtrent deze zaken, de Bijbel losmaken van de door God ingeschapen betekenis en hem als het ware door ontmythologisering van zijn Goddelijke karakter ontdoen, dan wordt de Bijbel tot vorm, tot letter zonder meer en is hij gedoemd om in de tijd te verdwijnen. Ook de apostel Paulus maakt de gelovige hierop attent, zij het hier dan geciteerd in direct verband met de wet, door de woorden: "de letter doodt, maar de Geest maakt levend". Er ligt dus een duidelijke verbinding tussen de schepping en God en zo ook tussen de mens (als hoogste vorm van die schepping) en God. Deze verbinding is echter wel afhankelijk van verzoening en verlossing. Dit houdt in, dat de mens, die terugkeert van de weg die het gevolg was van de scheiding tussen God en mens omdat deze de keuze maakte voor de Boom der Kennis, als het ware opnieuw verbonden wordt met God in Christus. Hiervoor moet de mens enerzijds het niet bewijsbare, de wereld van het Goddelijke, als begin van alle dingen accepteren. Anderzijds moet hij het feit erkennen, dat de mens zonder deze verbinding met het Goddelijke eenvoudig de zin van zijn bestaan verliest. Zonder deze verbinding houdt hij als het ware op mens te zijn.

Verlossing heeft de gedachte in zich van "losmaken en bevrijden" en betekent dat de mens zich niet meer afhankelijk stelt van de wereldse krachten

der ontwikkeling die zich steeds opnieuw aan hem opdringen. Verlossing is juist het herstel van de rechtstreekse communicatie met God en deze éénwording wordt dan niet alleen tot basis, maar ook tot bron en uitgangspunt van al het doen en laten van de mens in zijn wereld!

Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing;

Galaten 5 : 22

Wij ontdekken in deze gedachte van verlossing "van het wereldse en tijdelijke", een beeld van dualiteit dat zich, gezien vanuit onze stoffelijke wereld, onmiddellijk aan ons opdringt. Het is deze tegenstelling dat de mens, gaande dóór de tijd en het stoffelijke, juist op weg is terug, naar zijn óórsprong.

Deze éénwording en haar diepzinnige consequentie liggen verborgen in het Hebreeuwse woord teshoewah, wat niet alleen "omkeren" maar ook "ontmoeten" betekent. Door het omkeren (vertaald met het Nederlandse woord "bekeren") ontstaat immers de ontmoeting met God van waaruit de mens dan verlost leven mag. In het woord teshoewah ligt eveneens verborgen het woord shoewah:

teshoewah	תשובה	5 - 2 - 6 - 300 - 400	omkeren, ontmoeten
shoewah	שׁוּבָה	5 - 2 - 6 - 300	rust

Shoewah betekent rust en wijst op de zekerheid en veiligheid die inherent zijn aan de ontmoeting en éénwording met God.

Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.

Matthéüs 11 : 28

De mogelijkheid tot deze éénwording met God en bevrijding van het zich aan ons opdringende stoffelijke, wordt ons door God aangeboden in de vlees(vorm)wording van zijn Zoon. Hiermee is ook vastgesteld dat dit tegelijk de enige weg tot bevrijding is:

Jezus zeide: Ik ben de weg en de waarheid en het leven, niemand komt tot de Vader dan door Mij. Indien gij Mij kent, zoudt gij ook mijn Vader gekend hebben. Van nu aan kent gij Hem en hebt Hem gezien.

Johannes 14 : 6, 7

Het gevolg van die éénwording is de verlossing:

... en worden om niet gerechtvaardigd uit zijn genade door de verlossing in Christus Jezus.

Romeinen 3 : 24

Met als gevolg eeuwig leven en herstel van de Geestelijke status van de mens, zoals die was vóór de zondeval:

Alzo werd de mens tot een "levend" wezen.

Genesis 2 : 7b

Ná de zondeval zei de Here God;

Zie de mens is geworden als Onzer één door de kennis van goed en kwaad; nu dan, laat hij zijn hand niet uitstrekken en ook van de boom des levens nemen en eten, zodat hij in eeuwigheid zou leven.

Genesis 3 : 22

De mens houdt op om alleen omhulling, vorm te zijn en wordt, rééds hier, dóór deze verbinding tot een nieuwe schepping:

Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbij gegaan, zie, het nieuwe is gekomen. En dit alles is uit God, die door Christus ons met Zich verzoend heeft.

2 Korinthe 5 : 17, 18a

De eerste letter van het Hebreeuwse alfabet die wij zullen behandelen is de aleph א met getalswaarde 1 en geschreven met twee elkaar spiegelende jods ׀, verbonden door de waw ׀. In feite dus twee elkaar tegengestelde jods die, hoewel hetzelfde, toch elk een "andere zijde" laten zien. Ondanks dat blijft de aleph een éénheid, waarbinnen beide jods in evenwicht gehouden en met elkaar verbonden worden door de waw, wat "haak" betekent. Door de betekenis "haak" wordt in het bijzonder op de verbindende functie van deze waw ׀ 6 gewezen.

Onmiddellijk herkennen wij in deze samengestelde letter de reeds eerder vermelde en behandelde grondvorm die een aanwijzing is van de weg van de mens: komend uit God en weer teruggaande naar God. Komend vanuit het onzienlijke, de Eén en zich in het stoffelijke openbarend als twee met in zich de mogelijkheid tot ontwikkeling en toch weer ein-

digend als Eén. Deze aleph behoort tot de wereld van het Goddelijke en heeft dat, wat wij in onze wereld als tegenstelling ondergaan, in totale harmonie in zich verenigd. Het is de wereld die wij kennen als de wereld van vóór de schepping, vóór het begin aller dingen. Voor ons, levend in de wereld van vorm en dualiteit, niet te bevatten. Hierdoor is de aleph de Eén in de meest absolute zin van het woord en mag dan ook niet uitsluitend als rangtelwoord worden beschouwd.

In het Hebreeuws is iedere letter, eigenlijk "teken" genoemd, niet uitsluitend een letter maar ook een zelfstandig naamwoord met een eigen betekenis. Het woord "aleph" betekent in onze stoffelijke wereld: "hoofd van een rund" en hierin ligt een diepe betekenis. Wij hopen hier later, in verband met het bij God in volledige harmonie bestaande begrip "dualiteit", op terug te komen.

Eerst zullen wij ons nu een ogenblik bepalen bij de aleph als "woord" en zien hoe op een verborgen manier de wereld van het Goddelijke door middel van getallen is weergegeven. Het woord "aleph" is opgebouwd uit drie letters, die ieder een eigen getalswaarde en betekenis hebben. Wij zullen ons eerst voornamelijk bezighouden met hun getal en komen dan tot een merkwaardige ontdekking. Een ontdekking, die ons als het ware het bewijs geeft van de Goddelijke oorsprong van de letters en ons laat zien dat ook de aleph verbonden is met de onzienlijke wereld, met de oorsprong van alle dingen. Samengevat krijgen wij in de opbouw als woord de volgende combinatie (fonetisch a + l + ph):

 + + (Hebreeuwse tekens)

Getalswaarden: $80 + 30 + 1 = 111$ (som der getallen)

Onnodig te zeggen dat hier de Eénheid Gods op drie verschillende niveaus tot uitdrukking wordt gebracht. Niveaus die in onze wereld zijn vertaald met de begrippen:

Vader, Zoon en Heilige Geest!

De aleph, als woord, geeft ons dus door de opbouw van de samenstellende letters en hun getalswaarde, een duidelijke bevestiging dat hij behoort tot de Goddelijke wereld. Aan de andere kant toont hij ons in zijn vormgeving en in zijn opbouw als letter, door middel van de twee elkaar spiegelende

jods verbonden door de waw, waarvan de som der getalswaarden 26 is, die zijde van God, die wij kennen als de Barmhartige, de Liefdevolle en Genadige. Dit wordt uitgedrukt het woord JaHWêH, HEERE. Een woord, dat in het Hebreeuws, door de samenstellende letters met hun getalswaarden, eveneens het getal 26 vormt.

יהוה = JaHWêH - HEERE
 $5 + 6 + 5 + 10 = 26$

Ik ben aan Abraham, Isaäk en Jakob verschenen als God de Almachtige, maar met mijn naam HERE ben Ik hun niet bekend geweest.

Exodus 6 : 2, Exodus 3 : 13-15

Zoals uit het bovenstaande is te concluderen, geeft de aleph zijn Goddelijke Oorsprong op vele, zij het vaak verborgen, manieren weer. Hij drukt de wereld van het Goddelijke uit in vorm en éénheid en daarmee wordt datgene wat wij als tegenstelling ervaren, in totale harmonie verenigd. Twee elkaar spiegelende jods (jod betekent hand) als uitdrukking van het eeuwig "zijn" en "worden". Met andere woorden: het rustende en bewegende, de Eénheid en de veelheid, zijn hier tot een harmonieus geheel verbonden.

Dit vinden wij terug in het feit dat de aleph als de "1", als eerste uitdrukking van de onzienlijke wereld en door zijn naam "hoofd van een rund", symbolisch een aanduiding is van het tegengestelde van die Eén(heid), namelijk "veelheid" en "vruchtbaarheid". Het Hebreeuwse woord voor rund is par en is opgebouwd uit dezelfde stamletters als de Hebreeuwse woorden voor vrucht (perie) en vruchtbaar (peroe).

פר 200 - 80 par rund
 פרי 10 - 200 - 80 perie vrucht
 פרו 6 - 200 - 80 peroe vruchtbaar

Bij God bestaat zowel het ene als het andere, waarbij alle tegenstellingen met elkaar in evenwicht zijn verbonden. Hierdoor worden wij direct bepaald

bij een tekstgedeelte uit het Nieuwe Testament, namelijk in het bij velen zo bekende evangelie van Johannes:

*In den beginne WAS HET WOORD,
En het Woord WAS BIJ GOD,
En het Woord WAS GOD!*

Johannes 1 : 1

Hier hebben wij een prachtige illustratie van de éénheid tussen vorm (Woord) en Geest (God) die in hun verschillende benamingen een dualiteit schijnen, maar die toch Eén blijken te zijn (het Woord was God). Belangrijk in dit verband wordt dan het veertiende vers:

Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond, ...

Dit is een directe heenwijzing naar de Persoon van de Here Jezus, als het uitgedrukte beeld van de Vader. Hij is het beeld (de vorm) van de onzichtbare God (het Wezen, de Geest, de inhoud), de Eerstgeborene der ganse schepping. (Kolossenzen 1 : 15) Hoewel Hij God was, werd Hij tot vlees. Echter in totale Eenheid en in harmonie met Zijn Vader. Daardoor kon Hij als enige de Eenheid tussen wezen en vorm herstellen en de scheiding tussen God en mens opheffen:

Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deelhebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou onttronen.

Hebreeën 2 : 14

Eén van de sterkste aanwijzingen in het Nieuwe Testament betreffende de Goddelijke oorsprong van Jezus Christus als de Zoon des mensen, vinden wij weergegeven in de woorden van Paulus in Filippenzen 2 : 6-8, waar wij lezen:

Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was, die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet al een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is. En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises.

Wij zien hier duidelijk hoe Christus zich openbaart in de gestalte van een mens doch niet ophoudt God te zijn. Deze harmonische dualiteit in de zin van God en mens in Eén, openbaarde zich in zijn leven en vóór zijn leven op velerlei wijze en wel onder andere in de profetische aankondigingen betreffende zijn geboorte:

Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt Hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst.

Jesaja 9 : 5

In dit tekstgedeelte hebben wij als het ware met een tweevoudige geboorteaankondiging te maken en deze dubbele manier van aankondigen heeft direct betrekking op de hierboven aangehaalde God-mens natuur van Jezus Christus. Wordt Hij enerzijds als mensenkind uit het vrouwenzaad geboren, (Genesis 3 : 15) anderzijds wordt Hij als de geliefde Zoon aan de mensheid geopenbaard:

Maar toen de volheid des tijds gekomen was, heeft God zijn Zoon uitgezonden, geboren uit een vrouw, geboren onder de wet, om hen, die onder de wet waren, vrij te kopen opdat wij het recht van zonen zouden verkrijgen!

Galaten 4 : 4, 5

Dit vleesgeworden Woord vol van genade en waarheid, nam deze ballingschap op zich om via de weg van lijden en sterven als consequentie van deze vormwording, de wereld weer met God te verzoenen. In het leven van Jezus komen deze twee-één verhoudingen vele malen naar voren in gebeurtenissen die zijn mens-zijn en zijn God-zijn onverbrekelijk met elkaar verbinden en bekrachtigen. Als mens kende Hij honger, (Matthéüs 4 : 1, 2) maar desondanks noemde Hij zichzelf: "Ik ben het brood des levens." (Johannes 6 : 35) Aan het kruis riep Hij "Mij dorst", en toch getuigde Hij van zichzelf: "Wie in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten." (Johannes 6 : 35) Jezus kende - evenals wij - vermoeidheid, (Johannes 4 : 6) maar toch zegt Hij van zichzelf: "Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven." (Matthéüs 11 : 28) Ook zijn dood en opstanding geven getuigenis van Christus' dubbele natuur waardoor Hij, de ballingschap tot in de uiterste consequentie dragend, in staat was ons zijn heerlijkheid te openbaren als de eeuwige en Goddelijke Zoon:

*... naar de geest der heiligheid door zijn opstanding uit de doden,
verklaard Gods Zoon te zijn in kracht, Jezus Christus, onze Here.*

Romeinen 1 : 4

Zo worden ook wij, door het geloof in Christus Jezus onze Heer, tot zonen.
(Galaten 4 : 6)

Deze vorm van volkomen en alleen bij God bestaande harmonieuze twee-
Eénheid, zoals die op verschillende plaatsen vanuit het Nieuwe Testament
tot ons komt in verband met de persoon van de Here Jezus, komen wij als
het ware onopvallend en op verschillende manieren eveneens in het Oude
Testament tegen. In Exodus 13 : 21 lezen wij hoe God in een wolk temidden
van zijn volk woont. Hoe Hij vanuit de wolk tot hen spreekt en hen leidt door
de woestijn. Zouden wij hier aanvankelijk aan twee verschillende fenome-
nen denken, (1) wolkkolom en (2) vuurkolom, dan zien wij toch hoe in het
volgende hoofdstuk deze wolkkolom, in verband met de ophanden zijnde
doortocht door de Rode Zee en het oprukkende leger der Egyptenaren,
wordt beschreven als EEN, uitgebeeld in licht en duisternis!

*Zo kwam zij (de wolk) tussen het leger van de Egyptenaren en dat van
de Israëlieten in, en de wolk was duisternis, maar tegelijk verlichtte zij
de nacht, zodat de een de ander niet kon naderen, de gehele nacht.*

Exodus 14 : 20

Wat ons hierbij opvalt is de twéevoudige manier waarop de wolk zich
manifesteert. Enerzijds als licht ten bate van Israël, anderzijds als duisternis
in verband met Egypte, maar met elkaar één geheel vormend. Ook Jesaja
4 : 5 beschrijft deze wolk, maar dan profetisch gezien, in verband met het
Messiaanse Rijk, wanneer God weer zal wonen temidden van zijn volk. Hier
wordt de zoëven genoemde tegenstelling, die wij al kennen als licht en
duisternis, weergegeven door de begrippen water en vuur die weer ÉÉN
zijn. Dit bevestigt onze gedachte omtrent de bij God bestaande harmonie
ten opzichte van datgene wat wij in onze wereld als tegenstelling zien en
ervaren. Eénheid als entiteit is een voor onze wereld ongekende en onbe-
staanbare zaak.

Het begrip hemel is, vanuit het Hebreeuws gezien, opgebouwd uit twee
elkaar tegengestelde begrippen die in het woord hemel - shamajim verborg-
gen liggen. Volgens het commentaar van Rashie werd de hemel door God
geschapen uit vuur en water. Deze beide begrippen kunnen in het woord

"hemel" worden teruggevonden in de verbinding eesh-majim, waarbij dezelfde grondstructuur ontstaat, zij het in iets andere volgorde.

אש מים = eesh majim (vuur - water)
שמים = shamajim (hemel)

Aansluitend aan het hierboven behandelde zullen wij ons nu bezighouden met de symbolische betekenis van enkele Hebreeuwse woorden, waarbij de aleph, als Goddelijke letter en weergave van de Eén als harmonische dualiteit, een betekenisvolle en bepalende functie vervult.

De aleph is het begin van de vormwording van de stoffelijke wereld. Van daaruit gaat God zich in de zienlijke, tastbare wereld, via de inhoud en betekenis van rest van de 22 lettertekens, verder uitdrukken. In de aleph is enerzijds de rust en anderzijds juist de beweging, de kracht en de aankondiging van het komende reeds aanwezig. Wij zullen onder meer zien dat wanneer de aleph in een woord wordt weggelaten, dat woord, waarmee de aleph aanvankelijk was verbonden, een volkomen andere, ja een bijna tegengestelde en vaak zuiver horizontaal gerichte betekenis krijgt. Als eerste woord nemen wij het begrip voor waarheid, wat in het Hebreeuws wordt vertaald met:

emmet אמת 400 - 40 - 1

en dat is opgebouwd uit: aleph, mem, tav. Wordt de Goddelijke letter de aleph nu weggelaten, dan houden we slechts de mem - tav over, die samen het Hebreeuwse woord weergeven, wat "dood" betekent:

meet מות 400 - 40

Hier is dus niet meer de onzienlijke wereld, uitgedrukt in de aleph א, bepalend voor de betekenis van het woord, maar de 40 - 400, als symbolische weergave van het in deze stoffelijke wereld bestaande begrip voor tijdelijkheid en lijden. Beide (40 - 400) zijn kenmerkend voor de wereld, waarin de niet met God verbonden mens leeft. Het einde van dit leven is dan ook de dood:

Voorwaar, voorwaar, Ik (Jezus) zeg u, wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit de dood in het leven.

Johannes 5 : 24

Getuigt Jezus als "het Woord" en de inhoud van de woorden, dáárom van zichzelf: "Ik ben de weg, de waarheid en het leven", tegelijk aangevend dat slechts de Goddelijke waarheid tot werkelijk Leven voert?

Wij zien dus bij de **א** duidelijk de verbindende functie tussen het onzienlijke en het zienlijke, waardoor woorden in betekenis toenemen en ver over dit leven heenreiken. Als volgend woord noemen wij het woord Adam, **אָדָם** 40 - 4 - 1, wat met "mens" vertaald wordt. Een woord waarin de verbinding met God eveneens weergegeven wordt door de **א**.

Zonder **א** ontstaat het woord dam **דָּם** 40 - 4, wat "bloed" betekent. Men houdt als het ware een van God afgesneden wezen van vlees en bloed over, uitsluitend datgene bezittend waardoor hij hier in het stof in deze wereld bestaan kan:

Want de ziel van het vlees is in het bloed.

Leviticus 17 : 11

Een ander Hebreeuws begrip dat in nauw verband staat met de functie van de aleph is het woord:

emoenah **אֱמוּנָה** 5 - 50 - 6 - 40 - 1

wat vertaald wordt met twee begrippen, namelijk "geloof" en "vertrouwen". Deze twee woorden, hoewel verschillende uitdrukkingen, hebben gevoelsmatig veel met elkaar te maken. Zij vullen elkaar als het ware aan en verbinden bepaalde Goddelijke begrippen. Geloven is "zeker weten", het "voor waar houden van iets", louter en alleen op grond van het vertrouwen dat men heeft in degene die het zegt. In verband met het woord emoenah is dit God, die zich openbaart via het Woord en dit wordt weergegeven door de aleph. Geloof is hier dus in feite een hogere en andere vorm van accepteren, dan het accepteren van het louter en uitsluitend bewijsbare, dat gebaseerd is op eigen waarneming.

Dit geloof, namelijk geloven op grond van het niet aantoonbare, wordt in de Bijbel duidelijk naar voren gehaald en als zodanig beschreven. Prachtig hierover zijn de woorden van Paulus:

Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet. Want door dit geloof is aan de ouden

getuigenis gegeven. Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het woord Gods tot stand is gebracht. Zodat het zichtbare niet ontstaan is uit het waarneembare.

Hebreeën 11 : 1-3

Jezus zelf getuigt ten slotte, dat de kracht van het geloven niet ligt in het aantoonbare, maar in het aanvaarden van een Goddelijke verbinding:

Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven.

Johannes 20 : (26-)29b

Wij hebben in deze tekstgedeelten als het ware een dubbele aanduiding van wat geloof behoort te zijn:

- het zeker weten van; en
- een verwachtingsvol uitzien naar datgene wat men als openbaring Gods accepteert zonder een zichtbaar "in vorm" uitgedrukt bewijs.

Het is belangrijk om zich te realiseren dat geloof niet is te bewijzen door, en niet hetzelfde is als bepaalde emotionele momenten. Ook ontroering is afhankelijk en wordt bepaald door invloeden die sterk aan deze stoffelijke wereld gebonden zijn. Het Hebreeuwse woord *emoenah*, waarvan de inhoud wordt bepaald door de verbinding met de onzienlijke wereld van God uitgedrukt in de aleph, betekent, zoals we zagen, ook "vertrouwen". Wij kunnen dit als een nadere definitie van het begrip "geloven" beschouwen. Het woord "trouw" ligt hierin verborgen en dit wijst op de zekerheid die grondslaggevend is voor de relatie tussen de mens en God. Een relatie die aan de mens in eerste instantie via zijn Woord wordt verklaard. Dat Woord dat niet alleen "bij God", maar ook "God Zelf" is, is tot de mens – in een vorm, in het stof – afgedaald om ten slotte, als uiterste consequentie van die vormwording in het vlees, de eens verbroken relatie tussen God en de door dat Woord gemaakte schepping te herstellen. (Hebreeën 11 : 3) Hier tegenover staat het woord *temoenah* wat uit dezelfde consonanten is opgebouwd, echter met dien verstande dat hier de Goddelijke letter aleph is vervangen door de tav, de 400.

temoenah תמונה 5 - 50 - 6 - 40 - 400

De tav ת is een beeld van lijden en ballingschap. Deze beide begrippen zijn een uitdrukking van nu juist datgene, wat kenmerkend is voor het aan tijd

en stof gebonden zijn van een mens, die zonder verbinding met God, ook inderdaad afgesneden is van God en daarom dood is voor God:

Daarom, gelijk door één mens de zonde de wereld is binnengekomen en door de zonde de dood, zo is ook de dood tot alle mensen doorgedaan, omdat allen gezondigd hebben.

Romeinen 5 : 12

Temoenah betekent "beeld", "gestalte" en wijst dus op het zichtbare, de vorm, het materiële. Het beeld (de vorm) wordt hier tot een op zichzelf staand wezen, waarbij de betekenis van dat wezen niet meer door God, maar door de mens wordt bepaald. Beide woorden, emoenah en temoena, staan hierdoor, hoewel ze uiterlijk op elkaar lijken, toch lijnrecht tegenover elkaar. Ze zijn een beeld van datgene wat wij vanuit de Bijbel kennen als de "wedergeboren" (emoenah) en de "natuurlijke" (temoenah) mens:

Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is.

1 Korinthe 2 : 14

Zo worden beide dan tot een beeld van leven of van dood, hetgeen wordt bepaald door de verbinding met respectievelijk het onzienlijke of het zienlijke. Hopelijk zullen wij in een volgend hoofdstuk over de betekenis van deze verbinding voor de mens wat meer kunnen zeggen. Een volgend en wel zeer belangrijk woord in verband met de aleph, zowel wat het woord als het getal betreft, is het woord

echad אָחָד 4 - 8 - 1

Echad duidt op een "samengestelde eenheid" en is opgebouwd uit de getalswaarden: 4 + 8 + 1. In feite dus een samenvoeging van het getal 12 + 1 als het Goddelijk getal. Opmerkelijk is hierbij dat de twaalf zonen van Jakob, die de grondstructuur en basis van het volk Israël in de stoffelijke wereld uitbeelden, dezelfde verdeling kennen. Namelijk acht zonen via de kant van Lea en vier via de kant van Rachel, waarvan de werkelijke betekenis pas tot uitdrukking zal komen bij de verschijning van de 1. Degene die eens de verbinding met het Geestelijke, het onzienlijke, tot stand zal brengen. In het woord echad אָחָד 4 - 8 - 1 zien wij dus duidelijk de 12 als weergave van het tijdelijke, stoffelijke, verbonden aan de allesomvattende Eén, de aleph.

Samen geven zij, als woord, een samengestelde eenheid, uitdrukking aan de alleen bij God bestaande Eénheid en harmonie tussen het tijdelijke (12) en het eeuwige (1). Dit vinden wij prachtig beklemtoond in de bekende tekst uit Deuteronomium 6 : 4:

Hoor Israë!; de HERE is onze God; de HERE is Eén!

Waarbij het woord Eén de vertaling is van het begrip: "echad".

אחד 4 - 8 - 1.

Beide zijden van God: God als "de Heilige" en JaHWêH, als "de Barmhartige en Liefdvolle", worden aan het volk Israël als een onafscheidelijk en bij elkaar horende (samengestelde) Eénheid voorgesteld. God als de Onkenbare, de voor de mens Ontoegankelijke:

... de Koning der koningen en de Here der heren, die alleen onsterfelijkheid heeft en een ontoegankelijk licht bewoont, die geen der mensen gezien heeft of zien kan.

1 Timótheüs 6 : 16

JaHWêH, als de vorm geworden uitdrukking van dit Goddelijk wezen, die vanuit zijn liefde voor de mens meetrekt door deze wereld.

En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.

Matthéüs 28 : 20

Samen vormen zij het getal 13, de verbondenheid van "Het Wezen" (1) met de uitdrukking van "dit Wezen in tijd en stof" (12) en dit wordt door het woord echad (13) weergegeven.

In de Hebreeuwse tekst zijn in Deuteronomium 6 : 4 de laatste letter van het eerste en het laatste woord vergroot weergegeven, zie volgend tekstgedeelte:

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד
(shemo jisraël adonaï elohenoë adonaï echad)

Samengevoegd vormen deze beide letters het woord "ad" עד 4 - 70, wat betekent: "getuigenis", "weten". Deze omsluiting, gevormd door de laatste

letter van het eerste en laatste woord, moet als het ware de diepe betekenis in de daartussen staande letters benadrukken. Het onweerlegbare bewijs van het hier door God met het woord echad bedoelde: God de onkenbare, de rechtvaardige, maar in zijn openbaring de liefdevolle, die in totale harmonie naast en in elkaar bestaan.

Wanneer wij bij het woord echad de aleph laten vervallen, dan krijgen wij, zoals wij reeds eerder bij verschillende voorbeelden zagen, een woord met een volkomen verschillende structuur en betekenis. Gescheiden van, dus zonder aleph, ontstaat het woord "chad" חד 4 - 8, wat "éénzijdig" betekent en wat tevens het bestaan van een andere zijde suggereert.

Uit de hierdoor ontstane getalswaarde 12, door het weglaten van de 1, worden zowel woord als getal de aanduiding van slecht één kant. Dat is de zichtbare kant die bepaald wordt door datgene wat wij waarnemen, waarin wij leven en waaraan wij gebonden zijn door het stof. Geen samengestelde eenheid dus, in de zin van een verbinding tussen het onzienlijke en het zienlijke, maar een éénzijdige benadering of visie, die uitsluitend betrekking heeft op de zichtbare wereld waar wij ons doorheen bewegen.

Het begrip twaalf in verband met de aanduiding van tijd of tijdsindeling komt in deze wereld zo vaak als vanzelfsprekend voor, dat men eraan gewend is geraakt. Om slechts enkele te noemen van de vele voorbeelden die alleen al in de Bijbel, in zowel Oude als Nieuwe Testament ontelbare keren worden genoemd zonder dat ze de lezer zelfs opvallen:

- "2 x 12 uren": Een tijdsaanduiding waarvan ons hele maatschappelijk bestel, om efficiënt te functioneren, afhankelijk is geworden.
- "12 maanden": Iedere maand kan apart worden benoemd, waarbij eveneens bepaalde, zij het nu minder bekende, bijzonderheden, zoals sprokkelmaand, hooi-, oogst-, slachtmaand, enzovoorts genoemd kunnen worden.
- "de zodiak": beter bekend als "de dierenriem" ofwel "de gordel met de twaalf sterrenbeelden", die alle een bepaalde voorstelling weergeven en die, alhoewel door velen misbruikt, toch een symbolische betekenis hebben:

En er werd een groot teken aan de hemel gezien: een vrouw, met de zon bekleed, met de maan onder haar voeten en een krans van 12 sterren op haar hoofd;

Openbaring 12 : 1, 2

De Bijbel kent vele voorbeelden, waarvan wij in dit bestek er twee willen noemen: de twaalf zonen van het geslacht Israëls en de twaalf discipelen, die later zo'n geweldige en doorslaggevende rol hebben gespeeld in de verbreiding van het evangelie temidden der vele, hen omringende volkeren. Deze discipelen vormen dan ook een aparte groep in een periode van het Koninkrijk der hemelen. Hun roeping wordt ook als zodanig door Jezus Christus in de evangeliën beschreven:

En Hij (Jezus) stelde er twaalf aan, opdat zij met Hem zouden zijn en opdat Hij hen zou uitzenden om te prediken, en om macht te hebben boze geesten uit te drijven.

Markus 3 : 14, 15

Voor deze twaalf discipelen, die een levende demonstratie aan het volk Israël zijn in verband met de prediking van het Koninkrijk der hemelen, is de persoonlijke verbinding en relatie met Jezus Christus, die tijdens zijn verblijf op aarde de Vertegenwoordiger van dat Koninkrijk was, van doorslaggevende betekenis:

Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden en Hij gebod hun, zeggende: Wijkt niet af op een weg naar de heidenen, gaat geen stad van Samaritanen binnen, begeeft u liever tot de verloren schapen van het huis Israëls. Gaat en predikt en zegt: Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.

Matthéüs 10 : 5-7

Zij vormen met elkaar het begrip "echad", 12 + 1, en zijn als het ware de omhulling waarin het Koninkrijk op verborgen wijze, op aarde aanwezig was. Een andere met het begrip 12 in verband staande tekst vinden wij in Lukas 22 : 1-4, waar Judas, de verrader, wordt gerekend tot het getal der twaalven en ook zo wordt genoemd. Mogen wij hier een aanduiding vinden van het wegvallen van de relatie van de 12 met Christus als de 1 en het daarvoor in de plaats komen van de geest van satan, de vorst dezer wereld?

En na dit stuk brood, toen voer de satan in hem.

Johannes 13 : 27

Ook bij latere vervanging van Judas wordt terdege rekening gehouden met het getal 12 en hoewel er keuze mogelijk was uit meerderen, werd dit

getal van 12 niet overschreden. Waren deze discipelen, die ongetwijfeld op de hoogte waren van de diepe Goddelijke betekenis van Woord en getal, zo doordrongen van deze bovenaardse betekenis, dat zij er eenvoudig niet aan dachten deze bijna wetmatige symboliek te laten varen?

Petrus sprak: Mannen broeders, het Schriftwoord moest in vervulling gaan, dat de Heilige Geest voorheen bij monde van David gesproken heeft aangaande Judas die de gids is geweest van hen die Jezus gevangen namen; want hij werd tot ons getal gerekend en had aandeel aan deze bediening gekregen.

Handelingen 1 : 16, 17

Lees verder in Handelingen 1 : 21-26, waar we in vers 26 het volgende ontdekken:

En zij lieten hen loten en het lot viel op Mattias en hij werd gekozen verklaard bij de elf apostelen.

Al deze feiten werden, zoals wij vanuit het woord zelf mogen constateren, zeer ernstig genomen. Zij verklaren immers de inhoud van de dingen en brengen de mens dicht bij de Bron van waaruit deze dingen tot de mens worden gebracht. Wanneer wij nu in aansluiting aan het getal 12, ons met betrekking tot betekenis en getalswaarde van het woord "echad" gaan bezighouden met het getal 13, dan zien wij hoe de 12, die behoort bij de tijdelijke, stoffelijke wereld, door verbinding met de wereld van God uitgedrukt in de aleph א 1, behoort voorbij de maatstaven van deze wereld.

Eén is 13 en 13 is één, weergegeven in het Hebreeuwse woord echad:

אחד = één = 4 - 8 - 1 = 13

Ook hier weer een aanduiding van de bij God bestaande dualiteit in harmonie, weergegeven in de relatie tussen het tijdelijke (12) en eeuwigheid (1). Een uitdrukking van de éénheid die God, in zijn nooit aflatende liefde voor de mens, die mens ook schenken wil. Een ander woord, gebouwd op het begrip (samengestelde) "éénheid" met getalswaarde 13, is het Hebreeuwse woord voor liefde "ahavah":

אהבה 5 - 2 - 5 - 1

Hieruit kan men concluderen of, sterker nog, moet men eigenlijk erkennen, dat de meest sublieme vorm van éénheid levende liefde is. Zonder het liefde schenken van de één, het verlangen tot dit schenken en de daarmee gepaarde zekerheid en wetenschap dat de ander dit schenken als geluk en aanvulling van zijn wezen zal ervaren, kan van éénheid, gezien vanuit Gods standpunt, niet eens sprake zijn. Als dit ontbreekt, is in feite slechts verbinding gelegd tussen "vorm" en "vorm", en kan het begrip "liefde" aan zijn inhoudelijke, en dus heelmakende en beschermende functie niet toekomen. Eénheid kan immers pas bestaan en functioneren, wanneer twee tegenstellingen elkaar vinden en aanvullen. Liefde is de verbinding van tegenstellingen, waaruit vrucht zich uiteindelijk als een Goddelijke vonk op allerlei manier in het tijdelijke openbaart.

In het Hebreeuws vinden we die eenheid prachtig uitgebeeld in de woorden: zagar oe-nekeevah (Genesis 1 : 27):

$$\text{ז כ ר ו נ ק ב ה} \\ 390 = 5 - 2 - 100 - 50 - 6 - 200 - 20 \quad 7$$

Hun betekenis: "man en vrouw", met dezelfde getalswaarde als "hemel":

$$\text{Shamajim שְׁמַיִם} \quad 40 - 10 - 40 - 300 = 390 \text{ en olie:} \\ \text{Shemen שֶׁמֶן} \quad 50 - 40 - 300 = 390 \\ \text{Olie als beeld van de Heilige Geest.}$$

In het kort samengevat is liefde en éénheid een beeld van dat wat bij God functioneert als de harmonie van tegenstellingen, wat automatisch bevestigd wordt door de vreugde in "het geven en het ontvangen" die met éénwording verbonden is. In onze tijdelijke en voorbijgaande wereld zijn deze Goddelijke liefde en Eénheid, in hun oneindigheid en niet ophoudende kracht en met de daaraan verbonden consequenties, dan ook onmogelijk te verstaan of te beleven. Echter, wat bij God als oneindige werkende Eenheid bestaat, ondervindt de mens in fasen, in momenten, opdat hij hier steeds weer en opnieuw de vreugde van eenheid lere beleven.

Het getal 13 komt, evenals het getal 12, veelvuldig in het Oude en Nieuwe Testament voor. Eén van de meest aangrijpende voorbeelden hiervan vinden wij in Exodus 33 : 12 t/m 34 : 7, waar wij door Mozes worden geconfronteerd met 13 eigenschappen van God, die in de vorm van een "samengestelde eenheid", als één aspect (zijde), van God worden getoond:

Dan zal Ik mijn hand wegnemen en gij zult Mij van achteren zien, maar mijn aangezicht zal niet gezien worden.

Exodus 33 : 23

Beide zijden vormen één geheel, uitgedrukt in de naam:

"JaHWêH" יהוה 5 - 6 - 5 - 10 = 26 (2 x 13).

De dubbele aanhaling van het woord "HEERE HEERE", dat als het ware opzettelijk in Exodus 34 : 6 en 7 als één van dertien Goddelijke eigenschappen wordt vermeld, heeft, zoals trouwens alle informatie die vanuit de Bijbel tot ons komt, een voor de mens diepe betekenis. Volgens het commentaar van Rashie houdt dit verband met de vierde van de dertien genoemde eigenschappen en wel met het begrip barmhartigheid. Dit moet gezien worden in samenhang met het meegaan van God, als JaHWêH, met de mens op zijn weg door de wereld. Een meegaan, zowel vóór als na de zondeval. De mens begeleidend vanaf zijn Oorsprong, weer terug naar zijn Oorsprong.

Vele voorbeelden zouden wij hier nog aan toe kunnen voegen, als wij vanuit het ons reeds geschonkene niet reeds overtuigd waren van de onweerlegbare inhoud en rijkdom van het Goddelijk Wezen, dat via Woord en getal aan de mens wordt geopenbaard. Het moet alleen wel als zodanig worden aanvaard en geloofd, als we wensen dat het mysterie van het Woord dat wij God noemen, in al zijn oneindige veelvuldigheid aan ons bekend wordt gemaakt als het grootste geschenk van God aan de mens.

II Beth

Weet gij niet, hebt gij het niet gehoord? Een eeuwig God is de Here, Schepper van de einden der aarde. Hij wordt noch moede noch mat, zijn verstand is niet te doorgronden.

Jesaja 40 : 28

Wereld van de mens

Wanneer wij ons gaan bezighouden met het tweede letterteken van het Hebreeuwse alfabet, dan zijn daar direct enkele factoren die zich aan ons opdringen en die onze aandacht vragen. Deze factoren berusten niet op toevalligheden, maar zij moeten gezien worden als een oproep aan de mens, die hem moet wijzen op dat wat hij op zijn weg door deze wereld ontmoeten zal. Een weg waarbij het woord, en dan bedoelen wij natuurlijk in de eerste plaats het Goddelijk Woord, als het belangrijkste hulpmiddel tot het verstaan daarvan moet worden gezien. Het eerste dat ons opvalt is dat het oerprincipe van "vorm" ook in de beth ב aanwezig is. Als het ware om de mens voortdurend te herinneren aan zijn Oorsprong en aan zijn bestemming, namelijk de weg van 1 - 2 - 1.

"Beth" betekent "huis" in de zin van "huis van de wereld" en heeft getalswaarde 2. Was de aleph voor ons het symbool van dualiteit in volkomen alles omvattende harmonie en rust, de eerste uitdrukking van het niet uitdrukbare, zo is dat niet het geval bij de beth. Door de wording van de schepping geeft God zijn alles omvattende Eénheid prijs en ontstaat, zoals wij reeds eerder zagen, de tweeheid. De basis van een nieuw gebeuren. In deze betekenis, dat alles nu door twee wordt bepaald. Twee, in de betekenis van twee los van elkaar staande, tegengestelde zaken. Zoals hemel en aarde, man en vrouw, licht en duisternis, leven en dood. Daarom begint dan ook de Torah, bij ons bekend als de vijf boeken van Mozes, met de aankondiging hiervan door middel van het eerste woord: BERESHIET, waarbij (volkomen ongebruikelijk) de ב extra wordt geaccentueerd. Als het ware om de mens te wijzen op dit nieuwe dat nu komen gaat: de door God bewust gewilde tweeheid. Eénheid heeft plaatsgemaakt voor tweeheid. De eerste aanduiding daarvan is dus al te vinden in de woorden van Genesis 1 : 1:

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ

← ← ← ← ←
5 4 3 2 1

- 1) Bereshiet; vertaald met: In den beginne
- 2) bara; vertaald met: schiep
- 3) elohim; vertaald met: God
- 4) et ha shamajim; vertaald met: hemel
- 5) we et ha arets; vertaald met: en aarde

Een huis geeft, door haar uiterlijke verschijning, deze dualiteit weer. Immers waar een "binnen" is, kan logischerwijze ook van een "buiten" worden gesproken. Zo is deze dualiteit in diepste zin de inhoud van de beth en de weg die de mens door dit "huis van de schepping" moet gaan is bepalend voor die mens.

Wanneer wij de vorm van de beth aan een nader onderzoek onderwerpen ontdekken wij de volgende kenmerken, waarbij wij zien hoe de beth eigenlijk is opgebouwd uit drie delen en wel:

- 1) De oervorm 1 - 2 - 1 met in zich het principe: uit God als de Eén in de meest absolute betekenis, wordt dualiteit gecreëerd, waarna aan het einde der eeuwen de oorspronkelijke toestand weer wordt hersteld. Want is het niet zo, dat juist "scheiding" het verlangen naar "herstel", dat haar "tegenpool" is, reeds in zich draagt? Dat dit verlangen naar Eénheid daarvan het natuurlijke gevolg is en ook zou moeten zijn en dat dit zou moeten leiden tot God Zelf?
- 2) Het tweede beeld is de afdaling, in die zin dat de dualiteit zich van de Oorsprong verder verwijdert, met in zich:
- 3) de mogelijkheid tot het ontwikkelen van die dualiteit op horizontaal niveau.

In onze aan materie en tijd gebonden wereld openbaart zich dit in tegenstellingen, die zich steeds verder van elkaar weg ontwikkelen. Het is zeker niet toevallig dat in dit letterteken het accent op die horizontale ontwikkeling aan de linkerkant valt. Vanuit de inhoudelijke betekenis¹ gezien is dit de kant van het materiële, het omhullende, namelijk het stoffelijke, zienlijke.

1. Zie voor de betekenis van "links", Inleiding, bladzijde 23 en 24.

Alles in het leven van de mens wordt door deze tweeheid bepaald en dit wordt zelfs als "normaal" ervaren. Hoe zou hij tenslotte het "ene" kunnen begrijpen zonder dat hij kennis had van het "andere"? Hoe zou het inhoudelijke, het Goddelijke, ontoegankelijke, zich überhaupt in onze wereld kunnen manifesteren zonder zijn verst verwijderde tegenpool, het stoffelijke, het materiële? Kortom, datgene wat zich in velerlei vormen als omhulling van dat inhoudelijke aan ons vertoont.

Alles wordt dus "van den beginne" af aan (Genesis 1 : 1) eigenlijk door die grote beth בּ bepaald. Totdat ook de dualiteit zich eens aan het van vóór de grondlegging der wereld al in haar ingeschapene moet onderwerpen, namelijk de terugkeer, of letterlijk vanuit het Hebreeuws vertaald, ommekeer (teshoewah), naar het begin, en tevens het eindpunt, de alles omvattende ÉÉN:

Want zijn niet alle dingen uit Hem en door Hem geschapen om in de voleinding der tijden tot Hem terug te keren?

Romeinen 11 : 36

Wanneer alles Hem onderworpen is, zal ook de Zoon zelf Zich aan Hem onderwerpen, die Hem alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen.

1 Korinthe 15 : 28

Met de bedoeling om de geweldige ervaring en volledige openbaring van de vrucht van deze terugkeer, namelijk de Eénwording, ten volle te beleven en te ondergaan. De beth wil in de eerste plaats door haar vormgeving, zowel in letter als in woord, uitdrukking zijn van dat wat wij kennen als onze wereld. Datgene dus, wat wij hier als "huis van de wereld" bewonen. Ieder huis symboliseert, inhoudelijk gezien, het bestaan van de mens op aarde met als de voornaamste uitbeelding daarvan: het gescheiden zijn van God. Dit wordt vooral uitgedrukt door middel van het "dak".

Het woord beth בּ 400 - 2, opgebouwd uit alleen het tweede en het laatste teken van het Hebreeuwse alfabet, is een uitbeelding van de weg van een niet verlore mens door deze wereld. Ondergeschikt aan de schepping, namelijk aan de dualiteit, gaat deze mens een weg van ballingschap en lijden zonder de betekenis van het zich aan hem aangeboden materiële en van zijn mens-zijn hier op aarde, te verstaan.

Het Hebreeuwse woord voor "dak" is gag גג 3 - 3 en is stamverwant aan

het woord Gog (en Magog), begrippen die in verband met de eindtijd een geweldige betekenis hebben:

Het woord den HEREN kwam tot mij (Ezechiël); Mensenkind, richt uw aangezicht tegen Gog in het land Magog, - Zó zegt de Here HERE: zie, Ik zal u Gog, grootvorst van Mesek en Tubal! Zo zegt de Here HERE: te dien dage.

Ezechiël 38 : 1-3, 10

De uitdrukking "Gog en Magog" heeft in het Hebreeuws een totale getalswaarde van 70, wat de weergave is van een "grote veelheid".

$$\begin{array}{cccccccc} & \text{ג} & \text{ר} & \text{ג} & \text{מ} & \text{ר} & \text{ג} & \text{ר} & \text{ג} \\ 70 = & 3 & - & 6 & - & 3 & - & 40 & - & 6 & & 3 & - & 6 & - & 3 \end{array}$$

Een veelheid van "dak"volkeren, die bewust afgesloten leven van God en consequent weigeren het bestaan van een andere wereld, buiten hun eigen "bewijsbare" stoffelijke wereld, te accepteren. Daarom betekent Israël, als ambassadeur van die "andere wereld", voor deze "dak"volkeren, die hun zichtbare, bewijsbare wereld willen zien als de enige bestaande, een latent gevaar. Een aantasting van hun rust en zelfgenoegzaamheid:

... en gij (dakvolkeren) zult optrekken tegen mijn volk Israël als een wolk die het land bedekt. In toekomstige dagen zal het geschieden, dat Ik u doe optrekken tegen mijn land, opdat de volken Mij leren kennen.

Ezechiël 38 : 16

Dit is omdat Israël, door en tijdens haar bestaan, door alle eeuwen heen, getuigde van die tegenkant:

Wat is dan het voorrecht van de Jood, of wat is het nut van de besnijdenis? Velerlei in elk opzicht. In de eerste plaats toch dit, dat hun de woorden Gods zijn toevertrouwd!

Romeinen 3 : 1, 2

... want het heil is uit de Joden.

Johannes 4 : 22

Deze wereld kan slechts bestaan door verbinding met datgene wat door Israël in de grond van de zaak uitgebeeld wordt: verlossing door een her-

stelde relatie met God, mogelijk gemaakt door het Zaad van David, de beloofde Messias.

En het zal geschieden in het laatste der dagen: ... En alle volkeren zullen derwaarts heenstromen en vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des HEREN, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen.

Jesaja 2 : 2-4

Deze gedachte over herstel van de eenheid tussen God en de mens wordt profetisch op vele manieren weergegeven, onder andere door het begrip Chak ha Soekot חַג הַסֻּכּוֹת, wat "loofhuttenfeest" betekent. (Leviticus 23 : 33-36 en 23 : 39-44) Dit door God zelf ingestelde feest staat, Geestelijk gezien, haaks op dat wat wij kennen als het "huis van de wereld". Behalve het historische aspect in verband met de intocht in het beloofde land en het binnenhalen van de oogst, lag het accent van dit feest wel degelijk op het "dak". Door dit dak, gemaakt van takken en loof waardoor men als het ware de hemel – de wereld van God – weer kon waarnemen, was men er op zichtbaar gemaakte wijze opnieuw mee verbonden. Zeven dagen woonde men in dat tijdelijke huis (hut) als uitbeelding van de tijd van ballingschap waaruit men door God was verlost. Symbolisch gezien is het een beeld van de gelovige die, in verbinding met God, op weg is naar het beloofde land, dat zijn vervulling vindt in het komende Messiaanse rijk. Twee principes staan hier duidelijk als tegenstellingen tegenover elkaar.

a) Het gesloten dak, Gog en Magog, waarbij slechts vanuit het stoffelijke, tijdelijke, causaal wordt gedacht en gehandeld.

b) Het open dak, waarbij door verbinding met het eeuwige de Eénheid wordt hersteld. Een volkomen nieuwe dimensie, van waaruit de mens de zin van beide bestaande werkelijkheden, ten opzichte van elkaar, leert verstaan en omvatten. Hierdoor krijgen wij te maken met een volkomen andere benadering, waarbij ervan wordt uitgegaan dat alles, komende van God, uitsluitend betekenis heeft in de herontmoeting met God.

Wij weten nu, dat God alle dingen doet meewerken ten goede voor hen, die God liefhebben.

Romeinen 8 : 28

Steeds opnieuw worden wij bij de behandeling van de beth geconfronteerd met het begrip "dualiteit" als basis van de schepping . Een dualiteit die ná de zondeval zich als tegenstellingen aan de mens openbaarde. Een direct gevolg van zijn keuze en de hierdoor ontstane mogelijkheid tot onderscheiden. Dit laatste woord houdt het begrip "scheiding" al in zich verborgen. Hierdoor werd voor de mens het maken van een keuze een noodzaak en deze keuze wordt de basis van zijn bestaan. Beide keuzes hebben ieder hun eigen consequenties die zich openbaren in enerzijds: de weg van ontwikkeling die zich steeds verder van de Oorsprong weg beweegt; anderzijds: een afremmen van die ontwikkeling, namelijk de weg terug naar God. Wij weten via het scheppingsverhaal hoe de mens aanvankelijk niet alleen uit de Goddelijke verbinding leefde, maar hoe hij daar ook uit handelde. Hoe hij het geschapene in verbinding bracht met het Woord, dat de inhoud en de betekenis van het geschapene laat zien:

En de HERE God formeerde uit de aardbodem al het gedierte des velds en al het gevogelte des hemels. Ook bracht Hij het tot de mens, om te zien hoe deze het noemen zou; en zoals de mens elk levend wezen noemen zou, zo zou het heten. En de mens gaf namen aan al het vee, aan het gevogelte des hemels en aan al het gedierte des velds.

Genesis 2 : 19, 20

De mens op weg door deze wereld weet intuïtief, geschapen als hij is naar Gods beeld, dat hij ergens bijhoort. Dat hij niet "zo maar" existeert, als een speling van de natuur, maar dat hij nog een ander "zijn" heeft. Hij zoekt naar het geluk van de herkenning, van de éénwording. Men zoekt echter vanuit het reeds bestaande, het causale en beseft niet dat de tegenkant juist niet causaal, noch rationeel kan worden benaderd. Hier ligt dan ook de diepste oorsprong van vereenzaming en rusteloosheid, die weer tot gevolg hebben: de drift tot nog meer expansie of het zich verliezen in de roes van het niet echt bestaande door middel van occultisme, spiritisme en het veel voorkomende verschijnsel drugs. In alle gevallen is men feitelijk op zoek naar het hem ontbrekende: zijn ware "ik", die een mens de zin van verbinding tussen zijn wereld en de wereld van God moet leren verstaan.

De vraag die wij ons langzamerhand nu wel moeten stellen is: hoe komen wij in verband met de schepping aan het begrip dualiteit? Met andere woorden: hoe is deze dualiteit ontstaan? Voor het antwoord op deze vraag moeten wij ons in gedachten terug verplaatsen naar de situatie zoals die was vóór het scheppingsgebeuren. Een situatie waarin de oorspronkelijke

Eénheid, de Wereld van God, zich allesomvattend in een onmeetbare en voor ons niet voor te stellen oneindigheid uitstreckte. Een voor ons volkomen onbegrijpelijke wereld waarin alles in een "nul dimensionale", niet aan aardse afmetingen gebonden punt bij God in evenwicht en geconcentreerd aanwezig was. Door de schepping te laten ontstaan heft God bij zichzelf deze Eénheid op. Hij trekt zich als het ware uit zijn alles omvattende Eénheid terug om, in de dan ontstane ruimte, de wereld te scheppen.

Wij zien hier schematisch uitgedrukt hoe, als gevolg van het zich terugtrekken van God, het mysterie van de dualiteit ontstaat. En hoe de ontstane ruimte door het Woord wordt gevuld met dat, wat wij kennen als Gods uiterste tegenpool: het zichtbare, het materiële. Dat wat wij als de ons omringende wereld kennen krijgt vorm:

Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is.

Johannes 1 : 3

... en Hij (Christus) is vóór alles en alle dingen hebben hun bestaan in Hem.

Kolossenzen 1 : 17

Zo werd dualiteit tot basis van de wereld waarin wij leven, waarbij de zienlijke wereld één aspect is, dat voortkomt uit God. Een aspect dat diametraal staat tegenover dat waarnemen, dat is gebaseerd op het inzien der dingen. Door dit inzien in de dingen baseert men niet alleen het zichtbare, tijdelijke, om zich heen, maar ook zichzelf weer terug op zijn Oorsprong en maakt men alle dingen dus opnieuw ondergeschikt aan het Goddelijke. Deze beide kanten worden dan verenigd en hieruit ontstaat dat, wat uiteindelijk de bedoeling was van de schepping: a) éénheid tussen geest en stof; en b) verlossing van de ontwikkelingskracht van de materie als iets zelfstandigs,

dat los van God zou kunnen bestaan en waarvan het doel door de mens zou worden bepaald en in de eerste plaats voor de mens zou zijn.

Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens het kan dat ook niet: zij, die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen.

Romeinen 8 : 7, 8

Om deze beide werelden goed te onderscheiden, is het nuttig een ogenblik stil te staan bij het feit dat Paulus de mensheid in drie verschillende groepen verdeelt, die geestelijk gezien ten opzichte van elkaar elk een eigen positie innemen en die qua karakter sterk van elkaar verschillen. Zo onderscheiden wij met Paulus vanuit het Woord: 1) de natuurlijke mens; (1 Korinthe 2 : 14) 2) de wedergeboren mens; (2 Korinthe 5 : 17) 3) de vleeselijke wedergeboren mens. (Romeinen 12 : 2a) Onder het begrip "natuurlijke mens" (1) moeten wij die categorie rangschikken die, van nature stammend uit Adam, zichzelf centraal stelt en uitsluitend causaal denkt omdat hij leeft uit datgene wat bepalend werd voor zijn bestaan: de Boom der Kennis.

Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden.

1 Korinthe 2 : 14 (Statenvertaling)

Hij aanvaardt in zijn bestaan alleen datgene wat zich aan hem, in zijn tijdelijke leventje, als "logisch" voordoet, waarbij de betekenis daarvan door hem als "logisch denkend wezen" wordt beoordeeld en ingeschat. Dit is de mens die wij kennen als "de niet met God verbonden", de niet door God verlorene mens, die uitsluitend leeft voor zichzelf en voor zijn eigen wereld. Die mens houdt eenvoudig geen rekening met de mogelijkheid van een eventueel andere wereld, die zich uitdrukt in de ons bekende dimensies en normen.

Dit zeg ik (Paulus) dan en betuig ik in de Here, dat gij niet langer moogt wandelen zoals ook de heidenen² wandelen, in de ijdelheid van hun denken, verduisterd in hun verstand, vervreemd van het leven Gods om de onwetendheid, die in hen heerst, om de verharding van hun hart.

Efeze 4 : 17, 18

2. Het woord "heidenen" heeft in de Bijbel geen betrekking op primitiviteit, maar duidt op alle niet-Joodse volken (Gojim), die leven zonder relatie met God.

Als gevolg van deze eenzijdige levensbeschouwing loochent de natuurlijke mens het bestaan van God, en negeert hij de noodzaak van herstel van de verbinding, en een relatie mét die God, die de Bron is van alle leven. Daarmee geeft de mens in diepste betekenis de reden van zijn geschapen zijn prijs, met alle gevolgen van dien. Hoe gevaarlijk dit uitgangspunt is bewijst de tijd waarin wij leven dagelijks op een niet mis te verstane manier. De hedendaagse begrippen vrijheid en zelfbeschikkingsrecht worden vertaald in begrippen als vrije moraal, abortus en actieve euthanasie, en dit wordt langzamerhand als "volkomen terecht" en "normaal" ervaren. Erger nog, het wordt gezien als noodzakelijk voor een gezonde ontwikkeling van de maatschappij en de vorming van de mens van de toekomst:

Hun einde is het verderf, hun God is de buik, hun eer stellen zij in hun schande, zij zijn aards gezind.

Filippenzen 3 : 19

Het is onnodig om hieraan toe te voegen dat deze denkwijze de weg vrijmaakt tot het creëren en accepteren van een supermens. Weinigen beseffen of vermoeden (hoe zouden ze trouwens) hoe profetisch deze gedachte feitelijk is. Een gedachte die ten slotte haar vervulling, maar tevens haar eindfase vindt in dat, wat wij uit de Bijbel kennen als het tijdperk en de persoon van de antichrist³, gevolgd door de komst van Christus:

Laat niemand u misleiden, op welke wijze ook, want eerst moet de afval komen en de mens der wetteloosheid zich openbaren, de zoon des verderfs, de tegenstander, die zich verheft tegen al wat God of voorwerp van verering heet, zodat hij zich in de tempel Gods zet, om aan zich te laten zien dat hij een god is.

2 Thessalonicenzen 2 : 3, 4

In deze periode zal ten slotte dat geopenbaard worden, wat ieder mens, buiten God om, in diepste wezen wil zijn. Het bewijs dat hij zichzelf kan vormen, evolueren tot dat wat eens in het paradijs door de slang aan de mens werd beloofd: de supermens, de god-mens. De belangrijkste gedachtegang van de natuurlijke mens berust in feite op het loochenen van de Schepper, gevolgd door het centraal stellen van zichzelf, waarbij zijn ontwikkeling zou

3. Zie voor verdere gegevens Openbaring 13 : 2-8 en 11-18.

toenemen door de tijd. Voor God is deze levende, maar van Hem gescheiden mens "dood" en daarmee het bewijs van de eens door Hem zelf gesproken woorden.

En de HERE God gebod den mens, zeggende: Van allen boom dezès hofs zult gij vrijelijk eten; maar van den boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven.

Genesis 2 : 16, 17 (Statenvertaling)

Opmerkelijk is het feit dat, hoe onbegrijpelijk dit voor velen ook moge zijn, de dood door God daar al openlijk wordt genoemd en dat de dood dus toen al een bestaande realiteit was, die echter door de bij God bestaande harmonie van de tegenstellingen (dood - leven) niet zelfstandig functioneerde noch opereerde. Het gevolg van de keuze van de mens voor de Boom der Kennis is ons allen welbekend. De scheiding tussen God en de mens, die zich primair uitdrukte in een Geestelijke dood van de mens, die ten slotte eindigde in zijn lichamelijke dood. Dit hele proces voltrok zich dus in twee, door tijd van elkaar gescheiden fasen. De Bron van waaruit de mens eeuwigheidsleven bezat, werd tijdelijk afgesloten; een nieuwe periode brak aan:

En de HERE God verdreef de mens en Hij stelde ten oosten van de hof van Eden de cherubs met een flikkerend zwaard, dat zich heen en weer wendde, om de weg tot de boom des levens te bewaken.

Genesis 3 : 24

Het tijdperk van de mens op weg in ballingschap was begonnen. Ballingschap met dien verstande, dat de mens ééns weer tot zijn Oorsprong zou kunnen terugkeren via een lange weg door het tijdelijke en het hieraan onontkoombaar inherente lijden. Een lijden vooral, door gebrek aan inzicht wat betreft het hoe en het waarom van alle dingen die met het gaan van deze weg verbonden zijn. Dat Adam niet direct, zoals toch door God gezegd was, als gevolg van zijn scheiding met God stierf, leek op een bevestiging van de uitspraak van de slang:

Gij zult geenszins sterven,

Genesis 3 : 4

Dit was echter uitsluitend het gevolg van het eerste in de Bijbel voorkomende plaatsvervangende offer, dat in zijn uiterlijke vormgeving een directe heenwijzing is naar het plaatsvervangend sterven van Christus. (Genesis 3

: 21) Een offer waarin God, in zijn ondoorgroendelijke wijsheid en liefde, van vóór de grondlegging der wereld reeds had voorzien:

Wetende, dat gij niet met vergankelijke dingen, zilver of goud zijt vrijgekocht, maar met het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en vlekkeloos lam. Hij was van tevoren gekend, vóór de grondlegging der wereld, doch is bij het einde der tijden geopenbaard ter wille van u, die door Hem gelooft in God.

1 Petrus 1 : 18-21

Het Lam, dat geslacht is, van voor de grondlegging der wereld.

Openbaring 13 : 8

In beide gevallen werd het offer niet alleen door God zelf gebracht, maar tevens werd de vorm (bloedig offer) ervan door Hem bepaald. Het plaatsvervangend sterven van een in feite onschuldig dier, luidde voor de mens een volkomen nieuwe periode in: zijn sterfelijkheid en het ontstaan van de noodzaak van verlossing van die sterfelijkheid. Zo vinden wij vanaf Genesis 3 tot en met de vier evangeliën een voortdurende heenwijzing naar de noodzakelijke komst van een lossers, die in de gestalte van de Christus tot verzoening der wereld als het "volmaakte offerlam" zou sterven.

Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem.

2 Korinthe 5 : 21; Hebreëen 9 : 11-14, 22

De verlossing is dan ook, net als het sterven bij de scheiding van God, een tweevoudige gebeurtenis, die uiteenvalt in: a) een geestelijke wedergeboorte (inhoudelijk, het wezen); (Johannes 3 : 5, 6) met als gevolg: b) een lichamelijke wedergeboorte (de vorm, de buitenkant). (1 Korinthe 15 : 12-22; 47-49) Deze beide fasen hebben tot gevolg een verandering van de oude natuurlijke mens, in een volkomen nieuwe schepping. Dit als direct gevolg van de herstelde relatie met God door zijn Zoon Jezus Christus en de hieraan verbonden belofte van gelijkvormigheid aan die Zoon.

Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten, die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmede Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen.

Filippenzen 3 : 20, 21

Via dit tekstgedeelte worden wij dan meteen bepaald bij de door Paulus genoemde tweede groep: 2) De "nieuwe of wedergeboren" mens.

Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping, het oude is voorbij gegaan, zie, het nieuwe is gekomen!

2 Korinthe 5 : 17; Éfeze 4 : 20-24

Het is die mens, die de Goddelijke natuur deelachtig is geworden en, vervuld met Gods Geest, in innige gemeenschap met God leeft. Het zich aan hem opdringende materiële van deze wereld heeft over hem geen macht en wordt door hem afgewezen. Hij staat open, als het ware in afwachting en vertrouwen, voor de voortdurende ontmoeting met de "andere zijde" en weet dat hij daardoor pas beantwoordt aan het geschapen zijn naar Gods beeld en gelijkenis. Zelf levend in de wereld van de logica kent en weet hij, vanuit zijn kindschap Gods, met zekerheid van het bestaan van het onzienlijke. Onzienlijk in die zin, dat het niet volgens de gebruikelijke maatstaven van het causale denken van deze wereld te verklaren is. Het is het verstaan van dit geheim: dat het geloof is

de zekerheid der dingen die men hoopt.

Hebreeën 11 : 1

Zich bewust van zijn hemels burgerschap en zijn kindschap Gods, weet hij zich vreemdeling en bijwoner te zijn op deze aarde, in afwachting, tot de komst van zijn Heer.

Tot slot noemt Paulus nog een derde en laatste groep: 3) de "wedergeboren mens die naar het vlees wandelt" en die verachtert van de genade en de kennis Gods. Alhoewel verlost en behouden door het éénmalig en onherroepelijk offer van Christus, blijft hij onderworpen (vrijwillig!) aan de hem omringende vermenigvuldigingsdrang van de materie, waardoor hij zijn groei tot volle wasdom in Christus Jezus niet bereikt:

Want hoewel gij, naar de tijd gerekend, leraars behoortet te zijn, hebt gij weer nodig, dat men u de eerste beginselen van de uitspraken Gods leert.

Hebreeën 5 : 12, 13

Hij blijft behouden:

Doch hijzelf zal gered worden, maar als door vuur heen.

1 Korinthe 3 : (10-)15

Het offer is éénmalig en blijft van kracht, maar de vruchten van het nieuwe leven worden in hem niet openbaar:

... maar thans is Hij éénmaal, bij de voleinding der eeuwen, verschenen om door zijn offer de zonde weg te doen.

Hebreeën 9 : 11-13 en 26

Hij is verlost maar heeft desondanks de bedoeling van de verlossing niet verstaan, die ligt in de éénwording met, en de verheerlijking van God!

Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing. Tegen zodanige mensen is de wet niet.

Galaten 5 : 22, 23

III Gimmel

... maar wie de HERE verwachten, putten nieuwe kracht; zij varen op met vleugelen als arenden; zij lopen, maar worden niet moede; zij wandelen, maar worden niet mat.

Jesaja 40 : 31

De mens op weg!

Door het ontstaan van alles waarover wij reeds eerder spraken, in het bijzonder over dualiteit, die de basis is van onze schepping, ontstaat ook het principe "bewegen". Was "voordien" alles in een voor ons niet te vatten éénheid en in één niet aan afmetingen gebonden centraal punt bij God aanwezig, nu gaat, door deze dualiteit, de schepping zich als het ware van het ene punt (pluspool) naar het andere punt (minpool) bewegen. Dit is datgene wat wij kennen als "tijd en ruimte", die zijn ontstaan omdat God zich heeft ingeperkt. Deze twee punten vormen de begrenzing, met daartussen de mogelijkheid voor de mens om zich te bewegen door tijd en ruimte. Ook de mens beweegt zich immers van punt tot punt, in de zichtbare wereld uitgedrukt door leven en dood. Het statische, onbewegelijke evenwicht, dat inherent is aan een alles omvattende en voor ons onbegrijpelijke Goddelijke Eenheid, maakt plaats voor het dynamische, het stuwende en bewegende, het zich ontwikkelende en vermenigvuldigende. Dit houdt in: a) Een volkomen verandering van de bestaande situatie door het ontstaan van deze dualiteit, die de potentie in zich heeft en ook het verlangen, om zich binnen tijd en ruimte te ontwikkelen tot veelheid. b) Het zich bewegen van een stoffelijke wereld door dat, wat wij hebben omschreven als "tijd en ruimte".

Dit in beweging zijn van wat wij in het algemeen "stoffelijke, tijdelijke dingen" noemen – en hieronder verstaan wij de mens in het bijzonder – wordt uitgedrukt in de derde letter van het Hebreeuwse alfabet, die getalswaarde 3 heeft. Gimmel גימל 30 - 40 - 3 betekent kameel en is Geestelijk gezien een uitbeelding van het in beweging zijn van de stoffelijke vorm door de tijd. Deze gedachte wordt, zij het min of meer verborgen, teruggevonden in de structuur van het woord. Door de samenvoeging van de eerste en derde letter ontstaat het woord gal גל 30 - 3, wat betekent: vormwording. De middelste letter mem מימ 40 - 40 heeft als basisbetekenis "water", is een uitbeelding van het tijdelijke en wijst op het zich door de tijd voortbewegen, het "tijdgebonden zijn" van de stoffelijke vorm. Zo vinden wij dus in het woord gimmel de volgende begrippen:

"g"immel → ג betekent: "kameel" : de aanduiding van vorm, verschijning.
"m"em → מ betekent: "water" : de aanduiding van het begrip tijd.
"l"amed → ל betekent: "prikstok" : de aanduiding van beweging.

De naar boven gerichte lijn in de letter gimmel geeft die beweging als het ware aan, maar dan in opwaartse richting →ג. Deze opwaartse beweging is een uitbeelding van het zich losmaken van het louter horizontale. Wij zagen dit bij de beth juist in horizontale richting, omdat deze letter de weergave is van het "huis van deze wereld".

Ontwikkeling in tegengestelde, namelijk in horizontale richting.

De opgaande beweging van de gimmel draagt in zich de belofte van, en de mogelijkheid tot terugkeer naar de Oorsprong. Symbolisch gezien is deze letter een beeld van de verlorene mens op weg naar zijn uiteindelijke bestemming. De gimmel staat, door zijn naam en zijn vorm als kameel, in nauw verband met dat wat wij kennen als de woestijn. Een onleefbare plaats voor mens en dier. De mens trekt er dan ook doorheen in tenten, wat wijst op een "niet plaatsgebonden zijn". Dit is het gevolg van die onleefbaarheid. Door de inhoudelijke, Geestelijke betekenis van de gimmel, blijkt dat de kameel veel meer betekenis heeft, dan alleen iets waar nomaden gebruik van maken ten behoeve van hun bestaan. Verbonden met zijn Geestelijke Oorsprong is hij een beeld van het op weg zijn van de mens in deze wereld. Ook de woestijn heeft, verbonden met haar Geestelijke Oorsprong, een diepe symbolische betekenis. Haar inhoudelijke betekenis, het Wezenlijke (en hieronder verstaan wij de Wereld van God) toont ons, dat de woestijn een uitbeelding is van deze aarde, waarop de verlorene mens niet thuishoort. De verlorene mens voelt zich er niet mee verbonden en deze wereld heeft hem niets te bieden.

Hebt de wereld niet lief en hetgeen in de wereld is. Indien iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. Want al wat in de wereld is: de begeerte des vleses, de begeerte der ogen en een hovaardig leven, is niet uit de Vader, maar uit de wereld. En de wereld gaat voorbij en haar begeren, maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid.

1 Johannes 2 : 15-17

Niet alleen de kameel, ook de tent wijst op het "op weg" zijn van de met zijn bestemming verbonden mens. Zowel tent als kameel zijn in hun verschijningsvorm dus veel meer dan een louter historisch overblijfsel van de leefgewoonten van nomadenvolkeren. Wij denken hierbij vanzelfsprekend

in de eerste plaats aan de woestijntocht van het volk Israël. In verbinding met God werden zij, evenals de aartsvaders vóór hen, tot trekkenden, tot vreemdelingen en bijwoners, op weg naar het aan hen beloofde land. Zo zijn ook nu vele verlost en geworden tot bannelingen in deze wereld, op weg naar het huis des Vaders met zijn vele woningen, waar Christus zelf hun een plaats heeft bereid. Zij zijn geworden tot huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament der apostelen, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is. Dit alles wijst op symbolische wijze op het niet aardgebonden zijn van de verlost mens. De mens die niet aanvaardt dat deze wereld in haar uiterlijke, in veelheid verschijnende vormen, onveranderlijk zou zijn. Het wijst wel op een voortdurend in beweging zijn, een niet vastgeworteld zijn. Dit wordt uitgedrukt in het opzetten en weer afbreken van de aardse tent, om weer verder te trekken naar waar die mens eigenlijk thuishoort:

Want wij weten, dat, indien de aardse tent, waarin wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben, in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis.

2 Korinthe 5 : 1 (8)

Deze gedachte wordt ook tot uitdrukking gebracht in het herhaaldelijk afbreken en weer opbouwen van de tabernakel tijdens de tocht der kinderen Israëls. Zo zien wij hoe God zelf, wonend temidden van zijn volk, met hen meetrok, tot ook Hij ten slotte in het beloofde land de tent (tabernakel) verruilde voor het huis dat Salomo Hem bouwde. Deze historische gebeurtenis is een heenwijzing naar het komende Messiaanse rijk en de herstelde relatie tussen God en zijn volk; want zie:

Zo zegt de HERE: Ik keer weder tot Sion en ik woon binnen Jeruzalem; Jeruzalem zal de stad der trouw, de berg van de HERE der heerscharen zal de berg der heiligheid genoemd worden.

Zacharia 8 : 3 en 2 : 10, 11

In de Bijbel vinden we in het Hebreeuws twee uitdrukkingen voor het begrip "wonen", die elk op zichzelf een duidelijk beeld geven van de inhoudelijke betekenis van dat woord, juist met betrekking tot deze wereld. Als eerste noemen wij het woord joshew יָשַׁב 2 - 300 - 10, wat "wonen", maar ook "zitten" (permanent) betekent, in de betekenis van "een zich blijvend vestigen". Een zich thuis voelen, zich één voelen met de wereld waarin men is geplaatst. Als tweede noemen wij het woord goer גָּוַר 200 - 6 - 3, wat ook "wonen" betekent, maar nu in de betekenis van "er als vreemdeling ver-

toeven", "logeren". Deze gedachte heeft in zich een "zich niet thuis voelen", een "zich niet vereenzelvigen met de in die wereld geldende normen". Het woord goer zelf is opgebouwd uit twee stamletters, die met elkaar het woord gar גר 200 - 3 "vreemdeling" vormen, wat deze betekenis nog verder onderstreept. Hij, die woont in deze wereld in de betekenis van goer, is dus in feite een vreemdeling en bijwoner in deze wereld. (2 Korinthe 5 : 1-8 en Hebrëen 11 : 8-16)

Want wij weten, dat, indien de aardse tent, waarin wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis.

2 Korinthe 5 : 1

In dat geloof zijn deze allen gestorven, - en zij hebben beleden, dat zij vreemdelingen en bijwoners waren op aarde. Want wie zulke dingen zeggen, geven te kennen dat zij een vaderland zoeken.

Hebrëen 11 : 13, 14

Zo heeft het verhaal over de uittocht uit Egypte en de ballingschap van Israël in de woestijn, behalve de belangrijke historische en voor het volk identificerende betekenis, nog een andere veel diepere betekenis. Het verhaal heeft een directe toepassing op de weg van de mens in het algemeen. Het schetst een beeld van de natuurlijke mens, die, eenmaal verlost door de verbinding herstellende functie van het offer, in ballingschap trekt door deze wereld op weg naar het beloofde land. Het is de weg van veelheid, terug naar eenheid, mogelijk gemaakt door, en geopenbaard in het verlossingswerk van Christus, door de verbinding die hierdoor ontstaan is met God. Deze weg wordt ook tot uitdrukking gebracht in de getalswaarde van de Hebrëeuwse woorden "Egypte" en "Kanaän", die ten opzichte van elkaar staan als twee staat tot één.¹

Laten wij nu even stilstaan bij de geschiedenis van Israël en zien in hoeverre de ballingschap van dit volk verband houdt met de keuze die de mens moet maken tijdens zijn gang door deze wereld. Egypte is, gezien vanuit de Wereld van God, een uitbeelding van "vormwording", van het materiële met haar natuurlijke drang tot ontwikkeling. (Mitsraïm (Egypte) heeft de uitgang "aïm". Dit is een tweevoudsuitgang, en wijst op een dubbele, een dualis.) Egypte is een beeld van vormwording en op die manier een heenwijzing

1. Zie Inleiding, bladzijde 35.

naar de natuurlijke mens uit Adam. De natuurlijke mens, met in zich de behoefte om zijn kracht te ontwikkelen en te vermenigvuldigen en deze veelheid steeds verder uit te bouwen, buiten God om. Alle wetenschap van Egypte, als type van de wereld, is gebaseerd op kennis die in verband staat met het uitbouwen van het materiële en gaat ervan uit dat deze ontwikkeling zich oneindig zal kunnen continuëren. Deze ontwikkeling en groei worden steeds sterker, sneller en intensiever, doen zich voor als het enig bestaande en blijken een gevangenis te zijn. Het inhoudelijke, het geestelijke, wordt dan ook steeds meer verhuld. Het lichamelijke met zijn enorme vermenigvuldigingsdrang (uitgedrukt in dieren in hun vele verschijningsvormen, zoals de slang, de koe en de stier) is voor Egypte (type van de stoffelijke wereld) de uitdrukking van het goddelijke (uiteraard buiten de ware levende God om). Hiermee worden wij onmiddellijk bepaald bij de woorden:

Paroh	פרעה	5 - 70 - 200 - 80	farao
Parah	פרה	5 - 200 - 80	koe
Par	פר	200 - 80	stier
Peri	פרי	10 - 200 - 80	vrucht

Deze woorden hebben stuk voor stuk betrekking op Egypte en zijn uit dezelfde stamletters opgebouwd, namelijk 200 - 80. Zo zien wij hoe de farao van Egypte, als symbool van het goddelijke, het principe parah en peri in zijn titel draagt. Parah of koe is de uitbeelding van vruchtbaarheid en ook het woord peri, met de betekenis "vrucht", wijst in deze richting. Alles in Egypte wijst door zijn uiterlijke vormgeving duidelijk op expansie van het materiële, met als middelpunt de mens. Niets wijst op een terugkeer naar de Oorsprong. Integendeel. Iedere gedachte hieraan wordt door Egypte zelfs als een bedreiging van de basis van haar bestaan gevoeld. Wij denken hierbij bijvoorbeeld aan het bevel van farao in verband met de pasgeboren Israëlitische jongetjes. (Exodus 1 : 15-22) Ook bij de mens wordt deze vermenigvuldigingskracht uitgedrukt in het lichamelijke, in zijn lichaam. Dat is namelijk datgene waarmee hij hier in deze wereld kan bestaan.

Israël, dat de uitbeelding was van het Geestelijke dat verbonden is met God, kon dan ook in Egypte geen offers brengen. Het brengen van een offer is immers juist de uitdrukking van het naderbij brengen van de stoffelijke vorm, van de eigen stoffelijke vorm uitgebeeld in het offerdier, tot de Geestelijke wereld van God? Met als doel beide werelden te verbinden, waardoor de harmonie hersteld en de eenheid met God weer een feit zou worden.

Toen ontbood Faraó Mozes en Aäron en zeide: Gaat, offert aan uw God in dit land. Maar Mozes zeide: het is onmogelijk zo te doen.

Exodus 8 : 25 (-28)

Dit "naderbij brengen" van het offerdier heet in het Hebreeuws "korban" קרבן 50 - 2 - 200 - 100, en houdt verband met de inhoudelijke betekenis en de bedoeling van het offer, namelijk het willen naderen tot, en zichzelf aanbieden aan God. Het is de hunkering, het verlangen van de mens, om het geluk van eenwording te beleven. Het is ook een uitdrukking van Gods liefde die, tegelijkertijd met het laten ontstaan van de schepping, de mogelijkheid tot herstel van de Eénheid schiep. Zoals de mens verlangt naar die Eénheid, zo verlangt God naar de mens. Om hem het grootse van die éénwording volledig te laten beleven.

Laten we terugkeren naar ons uitgangspunt Egypte. Gerekend naar de principes van Egypte, waar het lichamelijke (de vorm) en het materiële juist bepalend en kenmerkend waren voor haar bestaan, daar zou het brengen van korban tegelijk inhouden: HET ERKENNEN VAN ANDERE MAATSTAVEN. Maatstaven die te maken hebben met het BESTAAN van een wereld BUITEN de door hen als enige erkende wereld. Dit zou betekenen, dat de basis van haar bestaan, haar identiteit, die bestond uit het slechts accepteren van het materiële met haar expansiedrift, zou moeten worden prijsgegeven. Het is de tweehed, zo kenmerkend voor Egypte, die de terugkeer naar de Oorsprong weigert, zich ontwikkelt tot veelheid en die ten slotte in alleen vorm en uiterlijkheden verzandt en daarin gevangen raakt. Dit is tevens het begrip:

Zera זרע 70 - 200 - 7, wat "zaad" betekent

en in uitspraak niet te onderscheiden valt van het woord

Zeh-ra זהרע 70 - 200 - 5 - 7, wat "dit is kwaad" betekent.²

Het Pascha, Hebreeuws pesach פסח 8 - 60 - 80, wat "overspringen", "voorbijgaan" betekent, had voor Egypte, waar offeren niet kon worden toegepast of getolereerd, dan ook onmiddellijk gevolgen. Deze gevolgen kwamen in de vorm van het sterven van juist datgene, wat de voortzetting van de generaties en de vermenigvuldiging van Egypte was: alle eerstgeborenen.

2. Zie bladzijde 140.

Want Ik zal in deze nacht het land Egypte doortrekken en alle eerstgeborenen, zowel van mens als dier, in het land Egypte slaan en aan alle goden van Egypte zal Ik gerichten oefenen, Ik, de HERE.

Exodus 12 : 12

Het directe gevolg van deze confrontatie tussen uiterlijke vorm en Geestelijke inhoud was Israëls uittocht uit Egypte en de tocht van het volk op weg naar het beloofde land. Deze uittocht moeten wij enerzijds zien als een consequentie, anderzijds als de uitbeelding van verlossing, die mogelijk werd gemaakt door het bloed van het lam dat op de deurpost werd aangebracht. Ook hier een duidelijk beeld van het plaatsvervangend sterven van het offerdier:

En het bloed zal u dienen als een teken aan de huizen, waar gij zijt, en wanneer Ik het bloed zie, dan ga Ik u voorbij. Aldus zal er geen verdervende plaag zijn onder u, wanneer Ik het land Egypte sla.

Exodus 12 : 1-13

De inzetten van het Pascha met het lam als offerdier, als een eeuwigdurende inzetten van geslacht op geslacht, is de uitdrukking van, en de heenwijzing naar Christus, als het volmaakte Lam wat in die tijd nog komen moest.

Want ook ons paaslam is geslacht; Christus.

1 Korinthe 5 : 7; Jesaja 53 : 6, 7

Exodus 12 : 21-23 geeft ons een gedetailleerde beschrijving van de manier waarop dit Pascha door Israël werd gevierd. Opvallend is de wijze waarop het bloed aan de bovendorpel en de beide deurposten werd aangebracht. Niet lijfelijk, met de eigen hand, maar met een bundel hysop, afbeelding van de hulpeloosheid en de onvolkomenheid van de mens wat betreft zijn persoonlijk aandeel in de verlossing. Hierdoor wordt het accent verlegd van de mens naar de reddende kracht van het bloed van het Lam. (Johannes 1 : 29)

... wetende, dat gij niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, zijt vrijgekocht van uw ijdele wandel, die u van de vaders overgeleverd is, maar met het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en vlekkeloos lam.

1 Petrus 1 : 18, 19

Zoals eens bij Adam (Genesis 3 : 21) en ook bij Abraham (Genesis 22 : 7-9)

zien wij ook hier dat niet de mens, maar God de wijze en de weg tot herstel van éénheid bepaalt. Het is eveneens een heenwijzing naar het feit dat er geen verlossing, met als gevolg éénwording met God, mogelijk is, buiten de reddende kracht van het offer van Christus om:

Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe!

Johannes 3 : 16; 1 Johannes 4 : 9, 10

Gezien vanuit het inhoudelijke, het Geestelijke der dingen, blijkt deze hele schepping een uiting van liefde en genade Gods te zijn, uitgedrukt in zijn scheppingswerk, waaraan gekoppeld is zijn terugverlangen naar die schepping. Daarom is het principe "geloof en gij zult leven" daarvan de basis:

Jezus zeide: Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, ... zal in eeuwigheid niet sterven.

Johannes 11 : 25, 26

Niettemin is de keuze van het wel of niet aanvaarden van deze weg terug tot God een vrije keuze. Al is deze wel aan consequenties gebonden. Hierin ligt tevens de zin van het "bestaan" van de mens. Als direct gevolg van het offer, zien wij de deur, verbonden met het bloed, die de weg opent tot bevrijding. (Wij hopen hier later in verband met de dalet op terug te komen.) Deze deur speelt een grote rol en is de mogelijkheid tot in en uitgaan van de mens, wanneer hij verbonden is met God en niet meer in Egypte kan blijven. Het is een beeld van de natuurlijke mens die, als hij verbonden is met God, niet meer in de wereld van Egypte kán verblijven:

Gij zult daarbij geen gezuurd brood eten; zeven dagen zult gij daarbij ongezuurde broden eten, brood der verdrukking, want overhaast zijt gij uit het land Egypte getrokken; opdat gij al de dagen uws levens de dag van uw uittocht uit het land Egypte gedenkt.

Deuteronomium 16 : {1-}3

De gevolgen van deze keuze blijven niet uit. Israël, de uitbeelding van de mens in alle tijden, wordt onmiddellijk geconfronteerd met de tegenkracht, waaraan zij als het ware nu willoos is overgeleverd. Aan de ene kant zien wij de Rode Zee, beeld van het tijdelijke, vergankelijke. Aan de andere kant Egypte, beeld van de vijandschap van dit tijdelijke, met haar expansiedrift,

uitgedrukt in de overweldigende hoeveelheid paarden, wagens en mensen:

Hij nam zeshonderd uitgelezen wagens, ja al de wagens van Egypte, alle volledig bemand.

Exodus 14 : 6-8

Op dat moment wordt, gezien vanuit onze tijdelijke en stoffelijke wereld, verlossing, zoals die wordt uitgebeeld in het korban, onlogisch en onmogelijk. Geïllustreerd door een oprukkend Egyptisch leger, en volgens maatstaven van het logisch denken is er voor Israël geen redding en verlossing mogelijk. Israël was echter op het moment toen zij in verbinding kwam met de levende God, in de grond van de zaak al geen slaaf meer van Egypte. Op datzelfde moment was zij vrij. Vrij van de voortdrijvende kracht van het stoffelijke en in die vrijheid op weg naar haar uiteindelijke bestemming, waar God temidden van, en verbonden met zijn volk zou wonen. Wat een zekerheid en beloften liggen dan ook verborgen in de woorden die God via Mozes sprak:

Vreest niet, houdt stand, dan zult gij de verlossing des HEREN zien, die Hij u heden bereiden zal; want de Egyptenaren, die gij heden gezien hebt, zult gij nimmermeer zien. De HERE zal voor u strijden, en gij zult stil zijn.

Exodus 14 : 13, 14

Eerst geloof en dan aanschouwen! Dan gebeurt wat volgens onze tijdgebonden, stoffelijke wereld onmogelijk is. Het water - de tijd, splijt, rolt terug, staat stil en blijkt voor de verlore mens een niet meer bepalende factor te zijn, terwijl het duidelijk is dat juist Egypte door diezelfde, voor hen wel bepalende tijd, wordt verzwolgen.

... zodat de Egyptenaren zeiden: Laten wij vluchten voor de Israëlieten, want de HERE strijdt voor hen tegen Egypte. ... zo dreef de HERE de Egyptenaren midden in de zee. De wateren vloeiden terug en bedekten de wagens en de ruiters van de gehele legermacht van Farao die hem in de zee achterna getrokken waren; er bleef er van hen niet één over.

Exodus 14 : 19-28

De enige houding die iedere gelovige, door alle tijden en in soortgelijke situaties van schijnbare uitzichtloosheid past, is vertrouwen, geloven en pleiten op de zekerheid van zijn verlossing. Hierdoor wordt hij in staat gesteld overeenkomstig deze zekerheid te handelen:

Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods, en worden om niet gerechtvaardigd uit zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus.

Romeinen 3 : 23, 24

Exodus 14 : 14 "Belofte"

Exodus 14 : 15 "Israël gelooft en breekt op"

Exodus 14 : 16 "De zee splijt en Israël trekt door"

Het splijten van de Rode Zee is in Geestelijke betekenis een beeld van het stilstaan van de krachten der tijd, waardoor de mens, gaande door die tijd, niet meer de gevangene is van die tijd en van datgene wat die hem heeft te bieden. Want door geloof heeft hij dan dat, wat werkelijk bij hem hoort, dat wat Adam eens bezat: de verbinding met het eeuwige, het onzienlijke en tijdloze. (Titus 3 : 4-7)

... heeft Hij, niet om werken der gerechtigheid, die wij zouden gedaan hebben, doch naar zijn ontferming ons gered door het bad der wedergeboorte en der vernieuwing door de Heilige Geest,

Titus 3 : 5

Het woord "Heiland" (Titus 3 : 4, 6) heeft de betekenis in zich van helen, heel-maken, wat eveneens wijst op de nieuwe verbinding die is ontstaan tussen God en de mens. Helen, ook in de betekenis van genezen, herstellen van een situatie die de zin is van het menselijk bestaan. Wanneer wij nu de volgende episode in de geschiedenis van de ballingschap van Israël bekijken, worden wij geconfronteerd met hun tocht door de woestijn, die veertig jaar duurde. Veertig is hier in de eerste plaats de uitdrukking van "het gaan door de tijd" en komt overeen met de letter "mem", wat "water" betekent.

mem מַמ 40 - 40 water

Het Hebreeuwse woord voor woestijn is midbar met hierin verborgen het woord dabar, wat "woord" betekent.

midbar מִדְבָּר 200 - 2 - 4 - 40

dabar דָּבָר 200 - 2 - 4

Zoals het verlaten van Egypte de betekenis heeft van de geboorte van een nieuwe mens, zo zien wij in deze uitbeelding verder hoe deze zelfde mens

bij zijn gang door de wereld, uitgebeeld door de "woestijn", wordt begeleid, zij het op een verborgen manier, door onder andere het Woord. In de overlevering noemt men dit "de ballingschap van de Shechina". Dit is een verwijzing naar het "meegaan van God met zijn schepping". Zo gaat de verlost mens door de oneindig lijkende tijd zijn weg. Het is evenwel zo dat hij door zijn verlossing en wedergeboorte in Jezus Christus nu reeds gezet is in de hemel:

Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met elke geestelijke zegen in de hemel gezegend heeft in Christus.

Efeze 1:3

Hij is nog wel in de wereld, maar behoort Geestelijk, als nieuwe schepping, niet meer tot de wereld. Het is een weg die, door veel lijden heen, toch al in zich heeft en al iets openbaart van het geluk van de éénwording, die mogelijk is gemaakt door de verbondenheid met God in Gods Zoon Jezus Christus. Het is ook lijden en eenzaamheid, met steeds opnieuw het verlangen uitzien naar dat wat op die weg komen kan: die Ander, die vanwege die eenheid reeds nu, vanuit een aards redeneren ook spoedig komen moet. Ook zijn er de nog niet begrepen vragen "waarom" en "waartoe" van deze ballingschap, terwijl anderzijds "het met zekerheid verwachten" en het er daarom "verlangend naar uitzien" aanwezig blijven. Zo wordt iedere beleving van éénheid reeds hier, tot een besef van wat verlossing betekent. Dit beleven is tevens de manier waarop de mens steeds bewuster verbonden wordt met God.

De mens moet echter wel leren door in de hier geldende dualiteit te leven. Diepste eenzaamheid en hoogst geluk. Beide maken zij deel uit van de ballingschap van de mens, zijn weg door de tijd, zijn aan de aarde gebonden zijn. Het is tevens de zin van de schepping die ook op weg is naar zijn uiteindelijke verlossing. Op weg naar God. Denken en doen van de mens, zowel als de beleving van lijden en geluk, zijn afhankelijk van het geloof in, en de verbondenheid met God van die mens. Lijden en geluk bestaan naast elkaar en zijn tevens in deze wereld van dualiteit onlosmakelijk met elkaar verbonden.

Als laatste en beslissende fase komt, aan het eind van de woestijnreis, het beloofde land Kanaän כנען 50 - 70 - 50 - 20, dat een profetische heenwijzing is naar het Messiaanse rijk en dus voor ons nog in de toekomst verborgen ligt. Een toekomst waarin zowel Israël als volk en de Gemeente als organisme, beide in verbondenheid met God, een eigen plaats zullen innemen ten opzichte van de overige volkeren.

1. De mens en zijn bestemming

Jezus sprak: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit de dood in het leven.

Johannes 5 : 24

Wanneer wij bovenstaande titel aan de hand van de Bijbel aan een nader onderzoek onderwerpen dan zien wij al gauw dat de Bijbel en met name het Nieuwe Testament spreekt over drie groepen mensen, te weten: Joden, Grieken (heidenen in de Statenvertaling) en de Gemeente:

Geeft noch aan Joden, noch aan Grieken, noch aan de gemeente Gods aanstoot;

1 Korinthe 10 : 32

Groepen die niet afhankelijk zijn van ras, of kleur of welke achtergrond dan ook, maar van hun bestemming als mens, waarbinnen zij, zowel in het plan van God met de wereld, als ten opzichte van elkaar een eigen plaats innemen. Wat moeten wij onder deze drie in het Nieuwe Testament genoemde, verschillende groepen mensen verstaan?

Als wij dit in het kort samenvatten en beginnen met de eerste groep, namelijk Israël, dan bedoelen wij dát volk, wat rechtens geboorte afstamt van Abraham, Izaäk en Jakob en door de Goddelijke belofte, door God eens aan de vaders gedaan, in een speciale positie staat ten opzichte van God. Een positie, die niet alleen te maken had met het volk in zijn geheel (de 12 stammen), maar ook met het land, dat hen krachtens dit verbond en later bij herhaling vele malen door de profeten werd toegezegd. (Genesis 13 : 14-16; Genesis 15 : 18-20; Genesis 28 : 13)

En de HERE zeide tot Abram, nadat Lot zich van hem gescheiden had: Sla toch uw ogen op, en zie van de plaats, waar gij zijt, naar het noorden, zuiden, oosten en westen, want het gehele land dat gij ziet, zal Ik u en uw nageslacht voor altoos geven.

Genesis 13 : 14, 15

Er is hier dan ook sprake van een belofte die, door zijn Goddelijke en onherroepelijke karakter, nog steeds van kracht is en waarbij de inbezitning van Kanaän onder Jozua en later onder Ezra slechts het historische gedeelte

en een tijdelijke vervulling was van dat, wat toen nog in de toekomst verborgen lag en nog steeds ligt:

Ik heb mijn woorden in uw mond gelegd en met de schaduw mijner hand heb Ik u bedekt, Ik die de hemel uitspan en de aarde grondvest en tot Sion zeg: Gij zijt mijn volk.

Jesaja 51 : 15

De tweede groep die wij onderscheiden zijn zij die in geen enkel opzicht tot het volk van Israël behoren, niet krachtens geboorte, en ook niet krachtens de belofte. Zij worden in de Bijbel aangeduid als Grieken of heidenen (Statenvertaling) en omvatten alle overige volken, die in de eindtijd nog een belangrijke rol zullen spelen bij de vervulling van Gods plannen met zijn schepping:

Hoort het woord des HEREN, o volken, verkondigt het in verre kustlanden en zegt: Hij, die Israël verstrooide, zal het verzamelen en het behouden als een herder zijn kudde.

Jeremia 31 : 10

Als derde groep noemen wij dan ten slotte de Gemeente. Door de Bijbel wordt vele malen en zeer nadrukkelijk een groot verschil gemaakt tussen de roeping en bestemming van Israël en die van de Gemeente. Het begin van dit verschil is, zij het toen nog op een verborgen wijze, al vastgelegd in de belofte die eens door God aan Abram werd gedaan. Want daarbij werd niet alleen gesproken over een aards volk, (Genesis 13 : 16) maar ook over een hemels volk. (Genesis 15 : 5; Romeinen 4 : 11, 12) De tegenstelling tussen de roeping van Israël en de roeping van de Gemeente wordt in het Nieuwe Testament vooral aan Paulus geopenbaard en duidelijk aangetoond:

... dat mij door openbaring het geheimenis bekend gemaakt is, gelijk ik boven in het kort daarvan schreef. ... dat ten tijde van vroegere geslachten niet bekend is geworden aan de kinderen der mensen, zoals het nu door de Geest geopenbaard is aan de heiligen dat de heidenen medeërfggenamen zijn, medeleden en medegenoten van de belofte in Christus Jezus door het evangelie ...

Efeze 3 : 1-6

Wacht voor Israël een aardse toekomst in de vorm van het Koninkrijk der hemelen op aarde, zo niet voor de Gemeente: Matthëüs 3 : 1-3.

En Jezus ging alle steden en dorpen langs en leerde in de synagogen en verkondigde het evangelie van het Koninkrijk en genas alle ziekte en alle kwaal.

Matthéüs 9 : 35

De Gemeente heeft duidelijk een andere taak, die samenhangt met haar roeping en bestemming, reeds nu, alsook in de toekomst. Een taak die, zoals wij zullen zien, niet ligt op de aarde maar in de hemel:

... en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus,

Éfeze 1 : 3; 2 : 6

De Gemeente is (en dit is het verwarrende waar het de huidige taak van de Gemeente betreft) geen menselijke organisatie, maar een levend organisme, dat in deze wereld als een verborgenheid existeert en opereert. Zij wordt gebouwd en uitsluitend samengesteld uit verlorene mensen, wedergeborenen, zowel uit Joden als uit heidenen, die met elkander de Gemeente van Christus en tegelijkertijd het huis (de tempel) van God vertegenwoordigen. Zij vormen met elkaar de tempel waarin Gods Geest permanent woont, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten. Een gebouw waarvan Christus de uiterste hoeksteen is. (Éfeze 2 : 17-22)

En bij zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan u, die veraf waart, en vrede aan hen, die dichtbij waren;

Éfeze 2 : 17

Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods.

Éfeze 2 : 19

De Gemeente wordt in de Bijbel dus op tweeërlei wijze getypeerd. Enerzijds, zoals wij reeds hierboven vermeldden, als de tempel van Gods Geest. Anderzijds als een levend Lichaam, waarvan Christus het hoofd is:

En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld en Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt.

Éfeze 1 : 22, 23

In tegenstelling tot Israël in haar toekomstige positie, functioneert de Gemeente slechts tijdelijk op deze aarde terwijl zij in afwachting is van, en uitziet naar de éénwording met haar Heer. Eén van de hoofdkenmerken van de Gemeente is dat zij, alhoewel zij nog op aarde verblijft, reeds hier het hemelse burgerschap geniet. Enerzijds openbaart zich dit in haar ballingschapspositie. Anderzijds in het ontbreken (dit in tegenstelling tot het volk Israël) van iedere belofte over een aardse erfenis:

Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten, die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmee Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen.

Filippenzen 3 : 20, 21

De belofte aan de Gemeente is: te worden opgenomen tot haar Heer en Hoofd om samen met Hem als een volkomen en onafscheidelijke eenheid te functioneren bij zijn wederkomst op aarde:

Het woord is betrouwbaar: immers, indien wij met Hem gestorven zijn, zullen wij ook met Hem leven; indien wij volharden, zullen wij ook met Hem als koningen heersen.

2 Timótheüs 2 : 11, 12a

Wij onderscheiden met betrekking tot de Gemeente, en ook weer in tegenstelling tot Israël, drie belangrijke facetten die samengevat, als volgt luiden:

2. Vorming van de Gemeente

De Gemeente is in de eerste plaats een zuiver nieuwtestamentische waarheid die, gevormd uit uitsluitend verlostes mensen, voor het eerst gestalte kreeg in Jeruzalem tijdens het Pinksterfeest na de opstanding en hemelvaart des Heren. Hier werden de toen nog voornamelijk gelovigen uit de Joden, door de Heilige Geest tot één Gemeente gedoopt. De woorden van Jezus in Mattheüs 16 : 18 werden in hun toen nog profetische, en door de discipelen niet begrepen, veel omvattende betekenis letterlijk vervuld;

En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze Petra zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen.

Mattheüs 16 : 18

3. Verwachting van de verlost mens

Deze richt zich in de eerste plaats op de opname der Gemeente, een gebeurtenis die als vervulling van de door Jezus gesproken woorden ieder moment kan plaatsvinden:

In het huis mijns Vaders zijn vele woningen – anders zou Ik het u gezegd hebben – want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.

Johannes 14 : 2, 3

Dit gebeuren is puur nieuwtestamenteisch, dat uitsluitend de ware Gemeente betreft en voor het eerst aan Paulus werd geopenbaard:

... Want dit zeggen wij u met een woord des Heren: wij levenden, die achterblijven tot de komst des Heren, zullen in geen geval de ontslapenen voorgaan, want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zó zullen wij altijd met de Here wezen.

1 Thessalonicenzen 4 : 15-17

Het is een Goddelijke belofte, geschonken uit louter genade en onlosmakelijk verbonden met de behoudenis van de gelovige. Zo zullen zij, die ons in hun sterven zijn vóórgegaan en wij, die achterbleven, in een punt des tijds veranderd worden (1 Korinthe 15 : 51, 52) Van sterfelijkheid tot onsterfelijkheid in die zin, dat wij in staat zullen zijn Hem (Christus) te zien gelijk Hij is omdat wij Hem gelijk zullen zijn:

Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden, en wij zijn het ook. Daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem niet kent. Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

1 Johannes 3 : 1, 2

4. Functie van de gelovige

Het derde en laatste facet van de uitzonderlijke positie die de gelovige als lid van het Gemeente van Christus inneemt, is dat de Gemeente, in tegenstelling tot het volk Israël, een hemelse toekomst bezit.

... en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus; ...

Éfeze 2 : 4-7 (Statenvertaling)

Vonden wij dit reeds uitgedrukt in het feit dat de Gemeente onlosmakelijk tot één geheel met Christus is verbonden, een verdieping van deze belofte ligt in het feit, dat de Gemeente eens gelijkvormig zal zijn aan Christus:

... immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking.

Romeinen 8 : 15-17b

Dit geweldige gebeuren houdt dan ook in de éénwording met Christus als de Volmaakte Mens en het delen in zijn Wezen als het vormgeworden Woord en het uitgedrukte beeld van Gods heerlijkheid. Ondergeschikt aan God Zelf, zijn de gelovigen in deze gelijkvormigheid geworden tot zónen Gods, een nauwelijks te omvatten, noch te omschrijven waarheid:

Want in Hem (Christus) woont al de volheid der Godheid lichamelijk; En gij zijt in Hem volmaakt, die het Hoofd is van alle overheid en macht.

Kolossenzen 2 : 9, 10 (Statenvertaling)

Wat een geweldige perspectieven liggen in deze belofte opgesloten en hoe openbaart zich hierin de grootte van Gods genade en liefde ten opzichte van het onverbrekkelijk met Hem verbonden menselijk kind. Volkomen verzoening door het plaatsvervangende en volmaakte offer van Christus, met als consequentie de onafscheidelijk hieraan verbonden verlossing, maken de mens tot wat hij in zijn nieuwe staat is geworden: volmaakt voor God in Jezus Christus:

En in Hem hebben wij de verlossing door zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom zijner genade.

Éfeze 1 : 7

Deze zekerheid over verzoening en verlossing drukte zich ook uit in de uit-

tocht uit Egypte van het volk Israël. Het offer met zijn met God verbindende functie, gemengd met geloof in de zekerheid van verlossing, deed hen staande eten, de voeten schoeien, de lendenen omgorden en ten slotte uit-trekken. Zij deden en handelden, zonder twijfel, uit de zekerheid van hun nieuwe status: vrijheid door verzoening. Zij waren inderdaad verlost; verlost uit dat wat Egypte voorstelt, namelijk de kracht van de zich opdringende stoffelijke wereld als enig geldende norm; verlost van de voortzetting en ontwikkeling van de vrucht van de Boom der Kennis van goed en kwaad:

Dankt alzo met blijdschap de Vader, die u toebereid heeft voor het erfdeel der heiligen in het licht. Hij heeft ons verlost (volledig), uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon zijner liefde IN WIE WIJ VERLOSSING HEBBEN, de vergeving der zonden.

Kolossenzen 1 : 12-14

Door het kindschap Gods en als mede-erfgenamen met Christus, zal de Gemeente dan ook met Christus wederkeren om met Hem, als koninklijk priestervolk, over de aarde te regeren. (Openbaring 1 : 6; 5 : 10)

Zo zegt de HERE der heerscharen: zie een man, wiens naam is Spruit. Deze zal uit zijn plaats uitspruiten en Hij zal de tempel des HEREN bouwen. Ja, Hij zal de tempel des HEREN bouwen en Hij zal met majesteit bekleed zijn en als heerser zitten op zijn troon; en Hij zal priester zijn op zijn troon; heilzaam overleg zal er tussen hen beiden zijn.

Zacharia 6 : 12, 13

Israël als volk en "drager door de tijd" van zowel het Woord, als de Messiaanse belofte, heeft in tegenstelling tot de Gemeente, van oudsher een aardse bestemming. Een bestemming die rust op de door God aan Abram, Izak en Jakob gedane beloften, die later aan David en zijn geslacht opnieuw werden bekrachtigd. Beloften die echter, ook ten tijde van Salomo, nooit volledig zijn vervuld, maar toen een afschaduwing, een heenwijzing waren naar de werkelijke Vredevorst die nog komen moest:

De scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en hem zullen de volken gehoorzaam zijn.

Genesis 49 : 10

Uw huis en uw koningschap zullen voor immer bestendig zijn voor uw aangezicht, uw troon zal vast staan voor altijd.

2 Samuël 7 : 16

Net als de Gemeente, is Israël nu in een tijd van lijden en ballingschap, op weg naar haar bestemming en zich niet bewust van de taak die haar wacht wanneer zij haar positie ten opzichte van God weer zal innemen. Hoe geruststellend zijn dan de woorden van Mozes, waarin iets van deze toekomst van Israël, en Gods liefde voor zijn volk worden onthuld:

Want gij zijt een volk, dat de HERE, uw God, heilig is; ú heeft de HERE, uw God, uit alle volken op de aardbodem uitverkoren om zijn eigen volk te zijn. Maar, omdat de HERE u liefhad en de eed hield, die Hij uw vaderen gezworen had, heeft de HERE u met een sterke hand uitgeleid ... opdat gij zoudt weten, dat de HERE, uw God, de enige God is, de trouwe God, die het verbond en de goedertierenheid houdt jegens wie Hem liefhebben ...

Deuteronomium 7 : 6-9

Alles wacht nu echter op de opname der Gemeente, de wederkomst van Christus en de wederoprichting aller dingen ³ in het komende Messiaanse rijk. Daarbij zal Israël ten slotte beantwoorden aan haar aardse opdracht: een priestervolk bij uitstek te zijn. Wij vinden daarover vele en duidelijke aanwijzingen, die telkens weer wijzen op een herstelde relatie tussen God en zijn volk, met Jeruzalem als centrum, temidden van de overige volkeren.

Ik breng hen terug en zij zullen binnen Jeruzalem wonen. Zij zullen Mij tot een volk en Ik zal hun tot een God zijn, in trouw en gerechtigheid.

Zacharia 8 : 8

Zo zegt de HERE der heerscharen: In die dagen zullen tien mannen uit volken van allerlei taal vastgrijpen, ja vastgrijpen de slip van één Judese man, en zeggen: Wij willen met u gaan, want wij hebben gehoord, dat God met u is.

Zacharia 8 : 23

Hier zien wij hoe als het ware de cirkel zich sluit en alle dingen die van God zijn uitgegaan in een herstelde harmonie ten opzichte van elkaar functioneren. Zo vormen in die nieuwe dag (na Christus' wederkomst op aarde) Christus en zijn Gemeente als eenheid de geestelijke inhoud die, met Israël als omhulling, het Goddelijke vertegenwoordigt en de Geestelijke inhoud wordt voor de andere volkeren. (Zacharia 8 : 1-5)

3. Zie bladzijde 144 i.v.m. Handelingen 15 : 13-17

Het is ten enemale onmogelijk om binnen het bestek van dit boek dieper op deze onderwerpen in te gaan, maar het kennen van de fundamentele verschillen tussen Israël, de Gemeente en de volkeren is noodzakelijk om de Bijbel en haar inhoudelijke betekenis goed te verstaan.

Als wij ons nu weer een ogenblik bezighouden met de beelden van Israëls uittocht uit Egypte, dan zien wij hoe de woestijn (Hebreeuws: midbar) als uitbeelding van deze wereld opgesloten ligt in wat wij als "tijd" kennen, uitgebeeld door de Rode Zee en de Jordaan, de wateren die de woestijn omsloten. Wij vinden hierin een symbolische weergave van wat onze wereld bepaalt en afbakt, namelijk "de tijd" in deze wereld, waarin de norm is: de aantrekkingskracht van het zich steeds weer opdringende stoffelijke in al haar verschijningsvormen. Het Hebreeuwse woord voor water is ook de Hebreeuwse letter met getalswaarde 40: mem מַי 40 - 40 (water(en)), en begint en eindigt dan ook met de tijd die voor de tocht door de woestijn bepalend is: 40 - 40.

In het kort samengevat krijgen wij de volgende beelden:

Egypte → vormwording - veelheid:

Geboorte van de natuurlijke mens uit Adam als gevolg van de scheiding tussen God en de mens. Het komen van de generaties.

Doortocht → door de Rode Zee:

Geestelijke wedergeboorte als gevolg van de herstelde relatie met God, met als gevolg de onherroepelijke verlossing.

Woestijn → de weg van de mens door deze wereld:

Door lijden en ballingschap, maar uitziende in geloof, hoop en liefde naar zijn bestemming, namelijk: éénwording met de God, Die de reden en inhoud is van zijn bestaan.

Jordaan → zichtbaar bewijs:

Volledige verlossing door de lichamelijke wedergeboorte en het komen in de nieuwe realiteit van de nieuwe dag, in het beloofde Land.

*Allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden
in een ondeelbaar ogenblik, ...*

1 Korinthe 15 : 51-54

Na deze beschouwing over de inhoudelijke, geestelijke betekenis van de

tocht der kinderen Israëls, namelijk: de bestemming van de mens door alle tijden heen, willen wij nu weer een ogenblik stilstaan bij de gimmel 1. Zoals reeds eerder in dit hoofdstuk werd vermeld, is de gimmel een uitbeelding van het in beweging zijn van de vorm, van het stoffelijke; van het op weg zijn van het schepsel met als doel het leren kennen en ondergaan van het geluk dat in de harmonie van twee-éénheid ligt opgesloten. Een twee-éénheid waarvan de beleving reeds hier op aarde, een afschaduwing en gevolg is van de bewust beleefde en gekende verbintenis met God, op weg naar de volledige vervulling in het Messiaanse rijk:

Want nu zien wij nog door een spiegel, in raadselen, doch straks van aangezicht tot aangezicht. Nu ken ik onvolkomen, maar dan zal ik ten volle kennen, zoals ikzelf gekend ben. Zo blijven dan: Geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde.

1 Korinthe 13 : 12, 13

Dit beleven, hoe geweldig en groots dit voor de mens ook is, is echter niet de door God bedoelde eindfase. Bij deze eindfase wordt de schepping, komend uit God, als het ware weer ingevoegd in God en met Hem tot een onverbreekelijke Eénheid. Eénwording in de meest absolute betekenis, zoals beschreven in 1 Korinthe 15 : 28 en parallel met de situatie zoals wij die kennen van vóór de schepping. Het Messiaanse rijk is een tijdperk, een fase, waarin satan, het kwaad als zelfstandig opererende macht, gebonden is, waardoor er een vrom van harmonische dualiteit ontstaat. Een harmonisch evenwicht, dat ons doet denken aan de toestand in het paradijs, vóór de zondeval. Toen zowel de Boom des Levens, als de Boom der Kennis naast en verbonden met elkaar konden bestaan. Omdat het Messiaanse rijk slechts als een fase in Gods plan moet worden beschouwd, moeten wij de volgende vragen stellen:

1. Wat gebeurt er na dit Messiaanse rijk?
2. Wanneer treedt dan deze volkomen Eénheid op, zoals door Paulus beschreven in de Korinthebrief?
3. Is er dan nog sprake van een overgangs(tussen)fase tussen beide eerstgenoemde perioden?

Hoewel vrij summier, omdat het bovennatuurlijke en Goddelijke aspect hiervan door het stoffelijke en tijdelijke schepsel niet te begrijpen is, vertelt de Bijbel ons toch in niet mis te verstane bewoordingen de loop van de geschiedenis van de mens tot aan haar eindfase. (Openbaring 20 : 7-10; 21 : 1-5)

Een fase die wij vanuit het Hebreeuws als de taal van de Oorsprong (dus niet historisch) nader hopen te belichten.

Zoals wij in 1 Korinthe 15 : 28 zagen, hebben wij hier niet meer te maken met weliswaar volkomen harmonische twee-eenheid maar met een "Eén-zijn met God" in de hoogste betekenis van het Woord. Een situatie die nog veel verder teruggrijpt, tot vóór het begin aller dingen, tot vóór de grondlegging der wereld. Hier is God weer alles in allen en wordt Hij als zodanig door alle schepselen van eeuwigheid tot eeuwigheid ervaren. Hieruit maken wij op dat bij de weg, die uitgebeeld wordt door de gimmel, nog geen sprake is van een definitief eindstadium. De gimmel leidt tot een bepaald doel, het Messiaanse rijk. Dat is een zeer belangrijke fase tot het uiteindelijke doel, namelijk de totale Eénheid waarbij ook het begrip "tijd" weer ingevoegd wordt in het eeuwig tijdloze.

*En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbij gegaan, en de zee was niet meer.*⁴

Openbaring 21 : 1

Als wij ons verdiepen in de Geestelijke betekenis van het woord "gimmel", dan vinden wij daarin het principe "vorm", wat in samenstelling met andere letters steeds andere en diepgaande betekenissen weergeeft. Wij gaan hierbij uit van de reeds eerder behandelde grondstructuur, die uit twee stamletters bestaat namelijk:

gal גל 30 - 3 wat "vormwording" betekent.

Door deze twee stamletters te verbinden met andere letters, die ieder weer hun eigen principes in zich dragen, krijgen wij nieuwe begrippen, die in hun betekenis met "vorm" te maken hebben. Dit kan op tweeërlei manier:

1. In hun totaliteit als woord.
2. Als begrip gal גל 30 - 3, verbonden met een bepaalde letter met haar eigen betekenis.

Als eerste voorbeeld noemen wij het woord egêl, wat kalf betekent: egêl עגל 30 - 3 - 70 "kalf".

4. Zee, als water, is onder andere het symbool voor tijd.

Wij ontdekken al spoedig een verbinding van wat wij kennen als vormaanduiding, namelijk het woordje gal גל 30 - 3. Nu verbonden met de letter ע 70, de ajin, wat "oog" betekent.

De letter ajin met getalswaarde 70 is, Geestelijk gezien, de uitbeelding van het principe "veelheid". De "veelheid" die ontstaan is door de scheiding tussen God en mens. Daarom is egël, de verschijningsvorm "kalf", in deze wereld de aanduiding van de stoffelijke, de materiële wereld met haar ontwikkelings- en expansiedrift. Veel wordt ons nu duidelijk in verband met Exodus 32 : 1-6, waarbij wij het accent willen leggen op het in het vierde vers voorkomende: ... dit is uw god, Israël ... (gouden kalf).

Recapitulerend komen wij tot de conclusie dat Israël door de aanbidding van het kalf uitdrukking gaf aan het feit dat zij terug wilde naar dat waaruit zij net verlost was. Dit was haar keuze: het prefereren van het zichtbare, het zekerheid biedende van die wereld die zij pas had verlaten: de vleespotten van Egypte. Zo ruilde zij, Geestelijk gezien, de wereld van het onzienlijk, uitgebeeld door de op de berg vertoevende Mozes als type van de verborgen Christus, in, voor het genot, de roes van het leven in de stoffelijke wereld, uitgedrukt in de gestaltenis van het kalf. (Exodus 32 : 1-4) Iedere keuze voor het zichtbare, schijnbaar veilige en goede van deze wereld als levensbeginsel, heeft tot gevolg dat het Goddelijke inzicht in deze wereld afgesloten wordt. Dit is een afdaling die steeds verder van God af gaat, met de mogelijkheid dat vanuit het diepste punt het hoogste zich ten slotte toch openbaart en waarmaakt.

Zo draagt ook deze tijdelijke wereld, hoewel in verval door de duidelijke keuze voor het materiële en terwijl zij zich van God af ontwikkelt, in zich de belofte van de openbaring van het hoogst bereikbare: de Eénheid met God. Deze belofte van Eénheid openbaart zich als een Goddelijke vonk in het leven van een gelovige, in het leven van de met God verbonden mens tijdens zijn gang door de tijd. Dit is het meegaan met de mens in ballingschap van dat aspect van God, dat wij kennen als de Liefdevolle, Barmhartige en Genadige. Daardoor is de mens in deze wereld in staat, reeds in zijn leven hier, iets van die Goddelijke vonk te ontdekken, te beleven en over te dragen. Op die manier ondergaat een mens de heiliging die er ligt in het Samengaan. Dezelfde eenheid als die wordt uitgebeeld door man en vrouw, als eenheid tussen het Geestelijke, inhoudelijke en het stoffelijke, de vorm.

Ook dit krijgt gestalte in de Hebreeuwse taal en drukt zich uit in de woor-

den "man" en "vrouw", iesh en ieshah, doordat de twee eerste letters van het woord JaHWêH יהוה 5 - 6 - 5 - 10 als uitdrukking van die verbinding in de woorden iesh en ieshah zijn ingevoegd. Deze eerste twee letters vormen samen יה 5 - 10 Jah. Dit is de verkorte naam van God.

iesh איש 300 - 10 - 1 man
ieshah אשה 5 - 300 - 1 vrouw

In de Joodse overlevering wordt gezegd: als man en vrouw in deze eenheid bij elkaar zijn, dan is er een heilige wijding. Dan is deze verbinding de uitdrukking van God zelf, zoals ook uitgedrukt in het woord HERE (Hebreeuws יהוה).⁵ Dan wordt door deze eenwording de beleving van De Eenheid een reëel feit. Dit houdt, voor de mens die weet dat hij op weg is, ook de belofte in zich, dat zijn weg leidt naar dat punt waar dit tijdelijke Goddelijke inzicht zich ten slotte in al zijn volheid zal openbaren. En hem de betekenis van zijn weg, de bedoeling van vreugde en lijden, kortom de zin van zijn bestaan als schepping naar Gods gelijkenis, zal openbaren. Deze verbinding van man en vrouw wordt, zonder de verbinding met God, dus zonder de verbinding door de verkorte Godsnaam יה 5 - 10, zonder inhoud:

iesh en ieshah worden tot eesh אש 300 - 1, wat "vuur" betekent.
(1 Korinthe 3 : 13)

Als volgend voorbeeld noemen wij het Hebreeuwse woord megilah מגילה 5 - 30 - 3 - 40, wat "boekrol" betekent. Ook hierin is het woord gal duidelijk herkenbaar, nu verbonden aan de mem מ 40. Door middel van deze lettercombinatie wordt de weg van het Woord (boekrol) door de tijd (מ 40 water) "in de vorm van letters" uitgebeeld. De megilah ontrolt zich en drukt door haar gebruik het principe van beweging uit. Het "op weg zijn", zowel heden, verleden, als toekomst daarin vervattend, wordt weergegeven door: 1. het lezen; 2. het gelezene; 3. het nog verborgene.

Hierin ligt ook op symbolische wijze het bij God vaststaande verankerd, het eeuwig onveranderlijke zoals vastgelegd is in het Woord. Vastgelegd in het Woord, dat alle tijden omvat. De functie van de "hee" ה, met getalswaarde 5 en vertaald met "venster", aan het einde van het woord "megilah" מגילה zullen wij nog nader bekijken.

5. Zie "Aanwijzing vooraf", pagina 9.

Het woord galoet, wat "ballingschap" betekent, is de uitdrukking van het stoffelijke dat door deze wereld gaat en dat eindigt in dat wat deze stoffelijke, tijdelijke wereld uiteindelijk te bieden heeft, namelijk de dood. Dit wordt uitgedrukt in de verbinding van de letters:

gal גל 30 - 3, met de tav ת, getalswaarde 400, waardoor het woord galoet גלוּת 400 - (6) - 30 - 3 ontstaat.

Het is het gevolg van dat wat deze wereld regeert, de dualiteit waarvan leven en dood als twee ten opzichte van elkaar staande uitersten, het begin en het eindpunt zijn. De tav ת is de laatste letter van het Hebreeuwse alfabet. Het woord "tav" betekent "kruis" en het kruis is het einde van alle dingen. Dat wat voorbij de tav ת 400 ligt is in onze wereld niet in vorm uit te drukken. Het behoort tot de wereld van het onzienlijke, het onmeetbare, de wereld van God.

Het woord go-el גואל 30 - 1 - 6 - 3 heeft zichtbaar al een andere betekenis, doordat de aleph als Goddelijke letter, de 1, in deze vorm is ingebouwd, ermee is verbonden. Dit duidt op de verbinding van vorm, het stoffelijke, met het eeuwig Goddelijke. Daardoor wordt de betekenis van het woord go-el tot verlosser en is een directe heenwijzing naar Jezus Christus:

Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij (Christus) op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou onttronen, en allen zou bevrijden, die gedurende hun ganse leven door angst voor de dood tot slavernij gedoemd waren.

Hebreeën 2 : 14, 15

Daarom is Hij de mensen gelijk geworden om, door het betalen van de losprijs, de weg naar de éénwording met God te openen!

... en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is. En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja tot de dood des kruises.

Filippenzen 2 : 7, 8

Lijnrecht hier tegenover staat het woord golem גולם 40 - 30 - 3, wat men het beste met "robot" zou kunnen vertalen en waarin de vorm גל (gal) is ver-

bonden met het begrip tijd (mem) מ. Golem is een uitdrukking die gebruikt wordt voor een mens zonder Geest. Een mensengedaante, echter zonder enige verbinding met het inhoudelijke, het Geestelijke, de Bron van alle ware en eeuwig leven. De stam gal גל 30 - 3 geeft deze menselijke omhul- ling (vorm) weer, waarbij de verbindende factor (ס) met God ontbreekt en is vervangen door (het) tijd(elijke) מ. Merkwaardig is daarbij de letterovereen- komst met het woord:

gimmel גמל 30 - 40 - 3

dat ook een uitbeelding is van de vorm, het stoffelijke in het algemeen, op weg dóór de tijd.

Ook het woord:

ge-oelah גאלה 5 - 30 - 1 - 3, wat bevrijding betekent,

spreekt voor zichzelf wat de samenstelling van de letters betreft. De verbin- ding van de vorm, het stoffelijke (gal גל 30 - 3) met de onzienlijke wereld uitgedrukt in de aleph (א 1) heeft tot gevolg de bevrijding van de aantrek- kingskracht van deze wereld. Zoals go-el tot verlosser werd, zo wordt het woord ge-oelah tot bevrijding. Zij drukken beide de consequentie uit van de relatie die is ontstaan tussen het stoffelijke en het Geestelijke.

Tot slot willen wij nog wijzen op de diepe betekenis die ligt in het woord "Golgotha" in verband met de Here Jezus. De stam gal is weer onmiddel- lijk herkenbaar. Uit het Grieks in het Hebreeuws overgezet, krijgen wij het woord galgalta waarin, behalve het woord galoet, de verbinding van het principe gal met de laatste (tav ת) en de eerste (aleph א) letter van het alfa- bet direct opvalt.

gal	גל	30 - 3
galoet	גלות	400 - 6 - 30 - 3
galgalta	גלגלתא	1 - 400 - 30 - 3 - 30 - 3

De stoffelijke vorm (gal), in ballingschap (galoet) op weg naar dat wat in deze wereld als uiteindelijke bestemming geldt, namelijk de dood (tav, ת, 400), wordt door directe verbinding met Christus, weergegeven in de aleph א 1, tot nieuw en eeuwig leven:

Want als wij, toen wij vijanden waren, met God verzoend zijn door de

dood zijns Zoons, zullen wij veel meer, nu wij verzoend zijn, behouden worden, doordat Hij leeft;

Romeinen 5 : 10

Zo zal dan het woord werkelijkheid worden dat geschreven is: de dood is verzwolgen in de overwinning. Gode zij dank, die ons die overwinning geeft door zijn Zoon, onze Here Jezus Christus!

IV Dalet

... koperen deuren zal Ik verbreken en ijzeren grendels verbrijzelen.

Lesaja 45 : 2b

Ontmoeting en keuze

In het voorgaande hebben wij ons vrij uitvoerig beziggehouden met de verschillende aspecten van de weg van de mens, waarbij wij ontdekten hoe de aspecten van het Goddelijke worden uitgedrukt door een beeld, een plaatje of type:

gimmel גמל kameel, met als stam het woord
gal גל wat vorm, vormwording, betekent.

Het woord gimmel heeft als voornaamste betekenis het "in beweging zijn van de mens" naar zijn doel, waarbij er in dit begrip van wordt uitgegaan dat deze mens de rust kent, doordat er verbinding is tussen de Wereld van God en de wereld van de mens. Zo worden wij, als het ware automatisch, door deze "beweging" gebracht naar de vierde letter in het Hebreeuwse alfabet, de "dalet", welk woord wordt vertaald met "deur". Wij zullen zien hoe ook deze Hebreeuwse letter op een geheel eigen en belangrijke wijze een Goddelijk begrip aan de mens openbaart.

← de oervorm
en als woord: דלת 400 - 30 - 4

In het huis van de schepping (beth ב), bevindt zich een deur, zoals dat in ieder huis, dat een "afdruk" is van het Goddelijke, het geval is. Dit geeft de mens de mogelijkheid, de keuze, om wel of niet gebruik te maken van die deur. Het huis van de schepping, zoals wij dit in zijn tegenwoordige vorm kennen, sluit de mens dus niet definitief van zijn Oorsprong af. De dalet, deze deur, heeft niet alleen de mogelijkheid tot een ontmoeting met God in zich. Als de mens deze deur eenmaal heeft gebruikt, wijst hij de mens ook op de noodzaak ván die ontmoeting, die hem, behalve de zin van zijn bestaan, ook de inhoud van het bij God bestaande en alles omvattende leven zal vertellen. De mens, die dit heeft leren zien en begrijpen, zal meer en meer willen verstaan van de betekenis van alle dingen. Daardoor zal hij de zin van Gods handelen met de schepping begrijpen en accepteren. Hij

zal verlangen om Gods handelen meer en meer te verstaan, om daardoor de eenheid tussen wereld en Wereld te beleven. Is "geluk" uiteindelijk niet in hoge mate afhankelijk van het begrijpen en daardoor weten, dat dit leven gegeven is om zich met de onzichtbare, de Goddelijke kant, te verenigen en daar, via eenwording, een harmonische eenheid mee te vormen? Heeft misschien daarom het Hebreeuwse woord voor "leven" deze dubbelheid, als een aanwijzing in die richting, al ingebouwd?

chajjim חַיִּים 40 - 10 - 10 - 8 leven

(De uitgang חַיִּים 40 - 10 ajim, wijst op een tweevoud, een dubbele.)

Het gebruikmaken van deze deur houdt in dat de mens de wereld van de beth (ב), de wereld met het materiële, het stoffelijke, als enig geldende maatstaf, achter zich kan laten. Het belang van die stoffelijke, materiële wereld kan worden gerelativeerd, omdat de mens dan begrijpt dat hij niet uitsluitend met uiterlijke verschijningen, met vormen, te maken heeft. Dit heeft tot gevolg dat de Inhoud, het Geestelijke, voor hem aanvaardbaar en begrijpelijk kan worden gemaakt. Zo heeft ook de dalet, als de "deur", een Geestelijke inhoud en is de uitbeelding van "de ontmoeting met een andere bestaande wereld". Het is de ontmoeting van de zienlijke wereld met de Wereld van God, waardoor in principe de eens ontstane scheiding wordt opgeheven. Door de gimmel, "kameel", "vorm in beweging", en de dalet, de "deur", ontstaat een continuering van beweging, door de tijd, terug naar de Oorsprong.

De deur is door haar getalswaarde 4, de uitdrukking van onze stoffelijke, materiële wereld. Alles wat met deze wereld verband houdt wordt dan ook in hoofdzaak door 4 bepaald. Om er enkele als voorbeeld te noemen, wij kennen de 4 elementen; 4 jaargetijden; 4 hoeken der aarde (4 windstreken). Het Hebreeuws is vormgegeven als een quadratschrift, en dit is een uitdrukking van dit materiële, deze vormwording van en door het Woord.

Het volgende is een opvallende aanvulling op de ons bekende informatie, wat betreft de wordingsgeschiedenis van deze wereld, zoals in het Hebreeuws opgeschreven in het eerste hoofdstuk van Genesis. Het woord dalet, samengesteld uit de letters dalet-lamed-tav דַּלֶּת 400 - 30 - 4, heeft de totale getalswaarde 434 en vertoont hiermee een merkwaardige overeenkomst met de eerste keer dat het scheppingsverhaal op schrift is gesteld. Hier wordt verteld hoe de schepping, vanuit het meest abstracte Goddelijke, in steeds meer concrete en toenemend materiële vormen ver-

schijnt. Dat verhaal bevat in het Hebreeuws precies hetzelfde aantal woorden: 434. Hier wordt als het ware, op een verborgen wijze, gewezen op de dalet, die de uitbeelding is van het materiële, het stoffelijke. Ook heeft het getal 434 in zijn samenstelling 400 - 30 - 4, ons veel te zeggen met betrekking tot de wereld van de mens. De eigen abstracte, inhoudelijke betekenis van deze letters is: "stof" (4), "beweging" (30) en "lijden" (400). Dit laatste is het gevolg van het gebonden zijn van de mens aan de zich steeds weer aan hem opdringende wereld van vormwording, van het stoffelijke. Wij zullen in het vervolg van ons betoog nog vele malen, aan de hand van de Bijbel zien, hoe belangrijk, Geestelijk gezien, de 4 is als uitdrukking van het materiële. Het Hebreeuws zelf is vormgegeven als quadraatschrift, als uitbeelding van dit materiële, maar in deze taal uitsluitend als openbaring van het Goddelijke.

Zoals wij reeds zagen opent de deur dus de mogelijkheid tot herstel van de verbinding van de Wereld van God met de wereld van de mens. Wij gebruiken hier met opzet het woord "mogelijkheid", omdat dit openen nog niet automatisch verbinding en dus verlossing met zich meebrengt. Er wordt wel degelijk iets van de mens verwacht, hoewel God deze mogelijkheid tot verlossing heeft ingeschapen en aanbiedt. God verwacht een daad van de mens, in de vorm van een bewuste en zelfstandige keuze: het persoonlijk willen en ook daadwerkelijk aanvaarden van deze verlossing. Dit zien wij duidelijk uitgebeeld in de Bijbelse geschiedenis over de uittocht van het volk Israël uit Egypte, waar juist de deur zo'n belangrijke rol in deze verlossingsgeschiedenis speelt. Hier is zeker geen sprake van een primitief ritueel, waarvoor wij, gewend aan ons modern causaal denkpatroon, direct geneigd zijn een voor ons passende en vooral psychologisch aanvaardbare verklaring te vinden. Logisch of niet, wij hebben hier te maken met iets uit een volkomen andere dimensie, vol van Goddelijke aanwezigheid en genade. En dat niet alleen ten opzichte van het volk Israël ten tijde van de uittocht uit Egypte, maar als een tijdloos principe, in een profetische betekenis voor de mens en de mensheid in het algemeen. (Exodus 12 : 1-8 en 12-16)

...Vervolgens zal men van het bloed nemen en dit strijken aan de beide deurposten en de bovendorpel, ... En het bloed zal u dienen als een teken aan de huizen, waar gij zijt, en wanneer Ik het bloed zie, dan ga Ik u voorbij.

Exodus 12 : 7, 13a

Het Goddelijke element wordt, zij het op verborgen wijze, door twee schijn-

baar "toevallige" tijdsaanduidingen uitgebeeld. Wij lezen in Exodus 12 hoe op de tiende van de maand een stuk kleinvee (een lam) werd afgezonderd, waarna dit op het eind van de veertiende dag geslacht en op de vijftiende dag, dus vijf dagen later, door het volk werd gegeten. (Exodus 12 : 3, 6) Ook dit was geen zinloos ritueel maar de uitbeelding van "eten" in de betekenis van de "eenwording", die door het eten ván het offerlam, mét het offerlam ontstaat. Eten is in het Hebreeuws het woord achol en in de samenstelling van de letters hiervan wordt deze verbinding duidelijk weergegeven.

achol אכל 30 - 20 - 1 eten

Hier zien wij het Goddelijke, uitgedrukt in de letter aleph א en in het stoffelijke in het lam, samengevoegd met het woord chol כל 30 - 20, wat "alles" betekent. "Eten" in die betekenis, houdt automatisch in de verbinding van Wereld met wereld en daardoor heiligmaking. Deze diepe betekenis komt in het paasritueel duidelijk naar voren. Het Lam wordt verbonden (eten) met de mens die (door geloof) deze handeling (dit eten) doet en deze mens wordt dan ook ten slotte zichtbaar verlost (uittocht van Israël). Dit lam, zowel als het feit dat deze gebeurtenis plaatsvond op de tiende en de vijftiende dag zijn een heenwijzing naar Christus. Deze beide data in de verzen 6 t/m 8 geven precies de twee letters van het woord weer, dat in het Hebreeuws gebruikt wordt als de verkorte vorm voor de naam van God:

HERE (יהוה) י ה ך

5 - 10

15e - 10e dag

Een tweede belangrijke aanwijzing vinden wij in Exodus 12 : 46, waar het lam niet mag worden gedeeld. Het lam, dat een beeld is van de komende Christus, Degene die ons zal verlossen van de zich steeds verder ontwikkelende krachten van veelheid, kán immers als "De Eén", niet gedeeld, niet verdeeld worden:

Want dit is geschied, opdat het Schriftwoord zou vervuld worden: Geen been van Hem zal verbrijzeld worden,

Johannes 19 : 36

De besnijdenis heeft eigenlijk dezelfde betekenis als het slachten van het lam. Beide zijn uitdrukking van het wegdoen, het afleggen van de krachten van het stoffelijke (het omhullende), zodat het Geestelijke, de verlossing,

de voorrang kan krijgen. Het woord "omhulling", in verband met besnijdenis, heeft dan ook dezelfde getalswaarde als het woord "lam", waarvan ook Johannes de Doper, op Jezus wijzend, eens getuigde:

Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.

Johannes 1 : 29

Als wij beide woorden in het Hebreeuws bekijken, blijkt het volgende:

omhulling	orlah	עֲרֻלָּה	5 - 30 - 200 - 70	305
lam	seh	שֶׁה	5 - 300	305

Beide woorden hebben getalswaarde 305. In deze korte, bijna oninteressant aandoende mededelingen over de geschiedenis van een oud volk, vinden we drie duidelijke heenwijzingen naar de Messias die eens komen moest, namelijk in:

1. het lam: 1 Korinthe 5 : 7b
2. de uitdrukking van zijn Naam in data: יְהוָה 5 - 10
3. geen been mocht van het lam (en zal van Hem) gebroken worden: (Johannes 19 : 36, Exodus 12 : 46)

De verlossing uit Egypte werd realiteit nadat de geloofsdaad van de mens, uitgedrukt in het aanbrenge van het bloed van het lam aan de deurpost, gedaan was. In getalswaarden uitgedrukt werd de 1, de Wereld van God, uitgebeeld in het lam, verbonden met de 4 (deur), de wereld van de mens.

Zoals we in Exodus 12 : 22 kunnen lezen, werd hierbij gebruik gemaakt van hysop wat door de mens in het bloed van het lam werd gedrenkt. Ook dit is weer niet zonder betekenis, maar bedoeld om de gedachte aan iedere bijdrage van de mens aan Gods verlossingsplan, terug te dringen en teniet te doen.

Daarna zult gij een bundel hysop nemen en in het bloed in een schaal dopen, en van het bloed in die schaal strijken aan de bovendorpel en aan beide deurposten; niemand van u zal de deur van zijn huis uitgaan tot de morgen.

Exodus 12 : 22

Belangrijk is juist de overwegend passieve rol die de mens in het verlos-

singsplan heeft en die alleen bestaat uit het aanvaarden van de door God gestelde voorwaarden tot verlossing. Zonder een op dat moment zichtbaar bewijs wat betreft de realisatie van dat plan. Hier is dan ook duidelijk de nieuwtestamentische tekst van toepassing, waarin Paulus spreekt over het geloof als:

... de zekerheid der dingen die men hoopt en het bewijs der dingen die men niet ziet.

Hebreeën 11 : 1, 24-29

Verlossing komt dan ook van de "andere zijde". Ze komt van God met maatstaven die zich, dwars tegen onze maatstaven van menselijke logica en causaliteit in, aan ons openbaren. Verlossing kan slechts bestaan wanneer deze ene, waarneembare kant is verbonden met het onzichtbare en als het ware weer is opgenomen in het eeuwige. De verlossing uit Egypte (beeld van onze materiële wereld) kon dus alleen dóórbreken door de verbinding van het materiële (uitgedrukt in de deur, dalet 4) met de "Oorsprong", de Eén, (uitgedrukt in het bloed van het lam) (4 - 1). Alleen dát was in staat de wetten van de vermenigvuldiging stop te zetten en de krachten van de materie te doorbreken. Het moment van de ommekeer is dan aangebroken en de weg naar het nieuwe, in dit geval het beloofde land, begonnen. Het woord pesach פסח 8 - 60 - 80, waar de hele gebeurtenis in verband met het het lam nauw mee is verbonden, betekent "overspringen" en wijst op dit doorbreken van dat, wat in onze wereld van causaliteit onmogelijk wordt geacht. Het was Gods antwoord op een daad van geloof, die tegengesteld was aan de normen van deze wereld:

Maar Mozes zei tot het volk: Vreest niet, houdt stand, dan zult gij de verlossing des HEREN zien, die Hij u heden bereiden zal; ... De HERE zal voor u strijden, en gij zult stil zijn.

Exodus 14 : 13, 14

Het woord pesach is opgebouwd uit drie stamletters (tekens), waarvan de som is 148. De twee belangrijkste elementen die verband houden met pesach, namelijk "brood en wijn", zijn door hun getalswaarde opgenomen in, en één geheel met dit woord. De som van de getalswaarden van lechem en jajin is gelijk aan de getalswaarde van pesach: 148.

Pasen	פסח	pesach	8 - 60 - 80	samen:	148
brood	לחם	lechem	40 - 8 - 30	samen:	78
wijn	יין	jajin	50 - 10 - 10	samen:	70

Wij denken in dit verband direct aan de woorden die de Here Jezus sprak, toen Hij brood en wijn schonk aan zijn discipelen in de nacht dat Hij verraden werd. Hij verbond hen daardoor als het ware mét die tekenen, die een symbool zijn van zijn eigen lichaam, dat als offer tot redding der wereld zou worden uitgegoten. Deze wijze van verlossing werd niet alleen door God bepaald, maar ook door Hem volbracht:

En terwijl zij aten, nam Jezus een brood, sprak de zegen uit, brak het en gaf het aan zijn discipelen en zeide: Neemt, eet, dit is mijn lichaam. En Hij nam de beker, sprak de dankzegging uit en gaf hun die en zeide: Drinkt allen daaruit. Want dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden.

Matthëüs 26 : 25-28¹

Brood en wijn hebben, Geestelijk gezien, dat wil zeggen verbonden met de Oorsprong, een zeer speciale betekenis. God drukt ook hiermee weer, in de vorm van brood en wijn, iets van zijn eigen Wezen, van de bij Hem bestaande verhoudingen uit. Brood, lechem לחם, is het eindresultaat van een lange productieweg. In dit productieproces wordt de weg uitgebeeld die de mens hier door deze wereld moet gaan (de weg van de ballingschap) om het eindresultaat, namelijk de eenwording te bereiken. Graan wordt gezaaid, gemaaid, gedorst en gemalen, om dan ten slotte, als vrucht van heel die weg, tot brood te worden verwerkt en genuttigd. Brood, als eindproduct van een lange weg van groei, wijst op dat wat is bereikt als de weg door deze wereld is voltooid en het einddoel is bereikt. Uitgedrukt in het leven van de Zoon des mensen, de Zoon van God, is het de weg van Bethlehem naar Golgotha. Bethlehem, in het Hebreeuws beth lechem, wat "broodhuis" betekent, is dan ook niet zomaar een plaatsaanduiding, maar is de plaats waar de Messias, die ook zelf het einddoel is, werd geboren om deze weg naar dat uiteindelijke doel in de tijd te volbrengen. Jezus noemt zich dan ook het "brood des levens" en getuigt hiermee dat wij in Hem het eeuwige leven als einddoel hebben ontvangen:

Ik ben het levende brood, dat uit de hemel nedergedaald is. Indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven; en het brood dat Ik geven zal, is mijn vlees, voor het leven der wereld:

Johannes 6 : 50, 51

1. Vergelijk Exodus 12 : 12, 13

Door die verbinding met Christus is de mens, hoewel nog gaande door de tijd, Geestelijk al met het eeuwige verbonden:

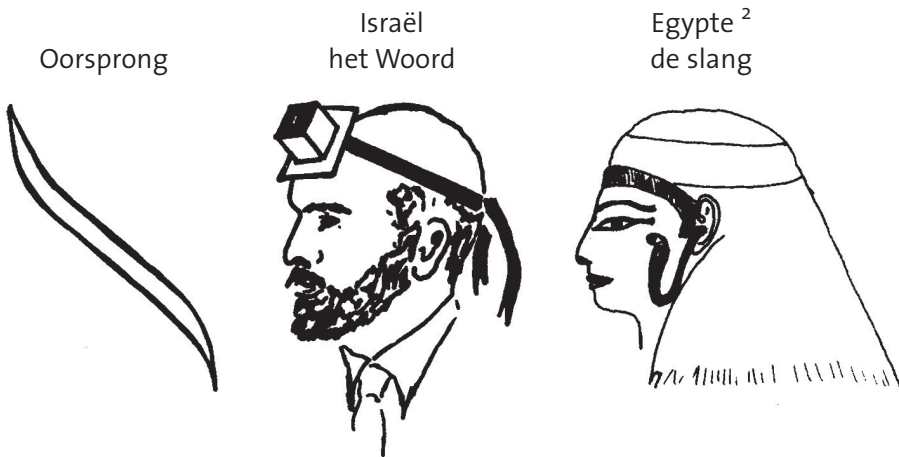
Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, ... ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here.

Romeinen 8 : 38, 39

Een ander ritueel ter herinnering aan de verlossing uit Egypte was het gebruik van de mezoegah en teffilien. Beide, mezoegah zowel als teffilien, hebben, Geestelijk gezien, te maken met het basisprincipe van verlossing, namelijk de verbinding van de 1 (aleph) met de 4 (dalet):

Gij zult het ook tot een teken op uw hand binden en het zal u een voorhoofdsband tussen uw ogen zijn, en gij zult ze schrijven op de deurposten van uw huis en aan uw poorten.

Deuteronomium 6 : 8, 9

Aan de hand van dit Bijbels gegeven willen wij nu eerst even stilstaan bij het Hebreeuwse woord voor deurpost:

Mezoegah זוּזָה 5 - 7 - 6 - 7 - 40

2. Zie voor de tegenstelling tussen Egypte en Kanaän, bladzijde 35.

Dit woord houdt uiteraard verband met de dalet, het woord dat wij met "deur" vertalen. De oorsprong hiervan is, hoewel specifiek Joods, toch zuiver Schriftuurlijk van karakter en omvat dus alle tijden. Het is in wezen ook niets anders dan een uitbeelding van, en een verwijzing naar de noodzaak van de verbinding van deze wereld (uitgedrukt in het begrip 4), met het Woord dat de 1 is. De oorsprong ervan ligt in de eerste plaats op het tekstgedeelte Deuteronomium 6 : 4:

*Hoor Israël, de HERE is onze God; de HERE is EEN.
(sjemo jisraël adonai elohenoë adonai echad)³*

De mezoëzah bestaat uit een langwerpige kokertje of doosje, dat van verschillende materialen gemaakt kan zijn, waarin op perkament de tekst uit Deuteronomium 6 : 4-9 en Deuteronomium 11 : 13-21 wordt geschreven. Op de blanco rugzijde staat alleen het woord "shaddai", wat betekent "Almachtige" en dit woord is door middel van een in de mezoëzah aangebracht luikje te lezen:

shaddai שַׁדַּי 10 - 4 - 300 Almachtige.

Het geheel wordt vervolgens op de rechter deurpost, schuin met de bovenkant naar voren, op ooghoogte bevestigd. Hierdoor wordt de mens bij het binnengaan van het huis, als het ware steeds opnieuw geconfronteerd met de verbinding van de stoffelijke wereld met het Goddelijke. Kortom met dat wat de structuur van het leven hier in onze wereld behoort te zijn, de 1 en 4. Aan de deurposten van de synagoge wordt geen mezoëzah bevestigd. De synagoge, of leerhuis, is als Godshuis en als behoeder en drager van het Woord, al een weergave van de 1 (aldus Rabbijn S. de Vries). Een volgend belangrijk gegeven noemen wij het gebruik van de:

teffilien תפלין 50 - 10 - 30 - 80 - 400.

Zij grijpen, net als de mezoëzah, terug op Deuteronomium 6 : 8. Het woord teffilien betekent "gebedsriemen". Zij zijn, door hun meer persoonlijk en geheiligd gebruikskarakter, minder algemeen bekend dan de meer zichtbare mezoëzah. Wanneer wij kijken naar het door God aan Mozes geschonken Bijbelwoord, onderscheiden wij twee typen en wel:

3. Zie bladzijde 49.

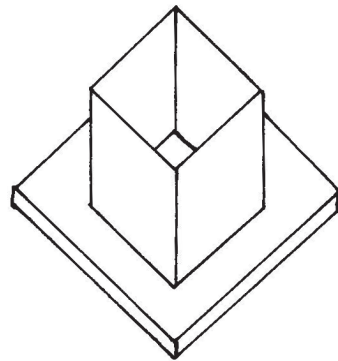
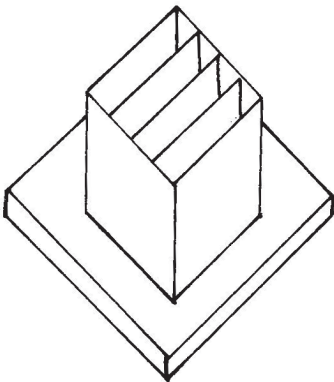
teffilien shel rosh תפליין של רש
teffilien shel jod תפליין של יד

De woorden "rosh" en "jod" zijn niet anders dan een aanduiding van de plaats van bevestiging en betekenen respectievelijk "hoofd" en "hand". We hebben hier te maken met twee huisjes van perkament die, op speciale wijze bereid, met riemen op een eveneens speciale manier op voorhoofd en hand worden gebonden. Hier worden wij weer geconfronteerd met de diepere betekenis van een ritueel. Zonder kennis van die betekenis vervalt het ritueel tot een nutteloze handeling, die vanuit een religieuze, culturele achtergrond, slechts een primitief aandoend verleden schijnt te vertegenwoordigen. Maar, geworteld in haar Oorsprong wordt dit ritueel, zoals dat trouwens met iedere rituele handeling het geval is, een uiting van de zin van het bestaan. Dit ritueel als zodanig wijst steeds en telkens opnieuw naar de rijkdom en de belofte die er ligt in het leven in verbinding met het eeuwig Goddelijke:

Wat u betreft, wat gij van den beginne gehoord hebt, moet in u blijven. Indien in u blijft, wat gij van den beginne gehoord hebt, dan zult gij ook in de Zoon en in de Vader blijven. En dit is de belofte, die Hij zelf ons beloofd heeft: het eeuwige leven.

1 Johannes 2 : 24, 25

Beide huisjes (rosh en jod), hoewel in afmeting aan elkander gelijk, hebben ieder een eigen functie en zijn alleen verschillend wat hun indeling betreft. Dit verschil, uiteraard ook weer niet zonder betekenis, is aan de binnenzijde duidelijk zichtbaar.

Wanneer wij nu eerst de teffilien shel rosh bezien, dan hebben wij te maken met een doosje met daarin aangebracht vier gelijkwaardige kamertjes,

waarbij in ieder kamertje een tekstgedeelte is verborgen. Dit zijn: Exodus 13 : 1-10; Exodus 13 : 11-16; Deuteronomium 6 : 4-9 en Deuteronomium 11 : 13-21. De teffilien shel rosh wordt, zoals de benaming duidelijk aangeeft, midden op het voorhoofd tussen beide ogen gedragen. Daar waar volgens oeroude Bijbelse overlevering, eens de verbinding met de wereld van God zou hebben bestaan. Hierdoor ontstaat als het ware een nieuwe 1 - 4 verbinding, waarbij het hoofd van de mens, in verbinding met het Woord, de uitbeelding is van deze 1. Eén in die zin dat het hoofd tot centrum wordt van waaruit alle denken en doen van deze mens wordt bepaald. Waarna het hoofd dan overgaat in dat wat typerend is voor onze wereld: dualiteit met haar keuzemogelijkheid. Uitgedrukt in de twee schouders, twee handen en twee voeten. Met twee speciaal toe bereide riemen wordt het doosje om het hoofd gelegd en met een speciale knoop achter in de hals bevestigd, waarna beide banden naar voren worden gebracht.

Het tweede huisje (doosje), de teffilien shel jod, bestaat, in tegenstelling tot de teffilien shel rosh, uit één enkele kamer waarin ook de reeds eerder genoemde teksten zijn, maar nu als één geheel, op één stuk perkament geschreven. Dit huisje wordt op de linker bovenarm bevestigd, waarbij de riem zeven keer om de onderarm wordt gewikkeld en via de hand in een lus om de vinger wordt vastgemaakt. Hier zien wij, in tegenstelling tot de teffilien shel rosh, de verbinding met de 1 weergegeven door de onverdeelde teffilien op de hand. De uitbeelding van het doen en handelen van de mens die door de 1 bestuurd en geleid wordt.

Zo staan beide teffilien ten opzichte van elkaar in de 1 - 4 verbinding en geven een beeld van de verlost mens die, verbonden met het Woord, handelt en wandelt vanuit zijn communicatie met God. De waarde van zijn handel en wandel staat vast, zelfs al wordt zij in de tijd niet verstaan of openbaar, want:

... werken niet ALLE dingen mede ten goede, voor hen die God liefhebben?

Romeinen 8 : 28

Als bevestiging en nadruk van deze ontstane eenheid die ligt tussen het Woord (de 1) en de mens die zich er als het ware mee omhult, ontstaat door beide teffilien en hun manier van bevestigen het woord:

shaddai שדי 10 - 4 - 300.

Wat betekent: "Almachtige". Opgebouwd uit de drie stamletters "shien", "dalet" en "jod", vinden wij deze op de volgende wijze in de teffilien terug: de shien is aangebracht op de teffilien shel rosh en is ingewerkt in het perkament; de dalet wordt gevormd door de vierdelige knoop die zich achter in de nek bevindt; en de jod ten slotte wordt teruggevonden in de wijze van bevestiging van de teffilien shel jod. De mens is dan, door de verbinding met het Woord als uitdrukking van God zelf, als het ware omhuld en beschermd door diens Almacht. Een duidelijker omschrijving van wat verlossing eigenlijk is, is bijna niet mogelijk. Maar het omvat meer! Het getuigt, en dat is het belangrijkste, over de in Christus met God verbonden mens en over de onaantastbare positie die de mens door deze verlossing reeds hier op aarde bezit:

Want in Hem (Christus) woont al de volheid der Godheid lichamenlijk: en gij zijt in Hem volmaakt, die het Hoofd is van alle overheid en macht;

Kolossenzen 2 : 9, 10 (Statenvertaling)

Éfeze 2 : 4-7; Éfeze 1 : 7: in Hem hebben wij (niet: krijgen wij); Éfeze 1 : 13b en 14: in Hem zijt gij verzegeld (niet zult gij worden verzegeld).

Vanwege de enorme samenhang in verband met deze wereld, willen wij ter bestudering van het begrip dalet graag ook een ogenblik stilstaan bij het scheppingsverhaal. In de vele oude verhalen die hierover bestaan, en volgens oude Joodse overleveringen, valt deze geschiedenis als het ware uiteen in vier fasen, die omschreven worden met het begrip:

1. De vier werelden

Als eerste fase noemen wij de wereld van het "olam atsiloeth". Het woord atsiloeth is afgeleid van het begrip "eetsel", wat "dichterbij" of "gelijkenis" betekent. Het woord "tsel" betekent onder meer "schaduw" en beide woorden geven in verband met het begrip (olam) atsiloeth duidelijk weer hoe wij deze eerste fase moeten zien.

olam-atsiloeth

אצילות עולם
400 - 6 - 30 - 10 - 90 - 1 40 - 30 - 6 - 70

eetsel

אצל
30 - 90 - 1

Dit olam atsiloeth is een afschaduwing van de wereld van het Goddelijke,

waar nog Eenheid bestaat dankzij de verbinding tussen wat wij kennen als chochmah (Goddelijke wijsheid) en binah (Goddelijk inzicht), die met elkaar de basis zijn van de ware kennis die God is:

... opdat hun harten getroost en zij in de liefde verenigd worden tot alle rijkdom van een volledig inzicht, en zij het geheimenis Gods mogen kennen, Christus, in wie al de schatten der wijsheid en kennis verborgen zijn.

Kolossenzen 2 : 2, 3

Atsiloeeth betekent onder meer adel, voornaamheid, edelmoedigheid. Begrippen die zelfs de afschaduwing van diegene die wij als God kennen, nauwelijks kunnen weergeven. Hier hebben wij de beginfase waar, na het terugtrekken (het zich inperken) van God, de mogelijkheid tot de schepping ontstaat en waar in die ontstane ruimte Gods aanwezigheid als het ware nog "voelbaar" aanwezig is. De fase van waaruit alles komen gaat en van waaruit de schepping uiteindelijk wordt geboren. Als volgende en tweede fase krijgen wij dan de wereld van het:

olam beriah

עולמ בריאה

5- 1 - 10 - 200 - 2 40 - 30 - 6 - 70

die, door die naam "wereld van de schepping", de beginfase van het scheppingsgebeuren weergeeft. In het begrip olam beriah ligt namelijk het woord barah **ברא** 1 - 200 - 2 verborgen, wat "scheppen" betekent. In eerste instantie drukt dit uit wat nu komen gaat in de door Gods terugtrekking ontstane ruimte, en dat door Gods scheppende en alles omvattende kracht wordt bepaald. Het olam beriah omvat de in het Genesisverhaal voorkomende eerste drie scheppingsdagen, met als eerste en voornaamste aankondiging van deze gebeurtenis het dóórbreken van het Goddelijk oerlicht. De Goddelijke krachtbron waarin de mogelijkheid tot leven en ontwikkeling ligt opgesloten: Genesis 1 : 2. Als derde fase komt de wereld van het olam jetsirah, die de vierde, vijfde en zesde scheppingsdag omvat.

olam jetsirah

עולמ יצירה

5 - 200 - 10 - 90 - 10 40 - 30 - 6 - 70

Dit is "de wereld van vormwording". Dat wat in het olam beriah werd aankondigd, wordt in het olam jetsirah concreet. Hier hebben wij te maken met een sterke verwantschap tussen beide werelden, uitgedrukt in de eerste drie en de laatste drie scheppingsdagen. Opvallend is hier ook dat

...want wie twijfelt, gelijkt op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt. Want zulk een mens moet niet menen, dat hij iets van de Here zal ontvangen, innerlijk verdeeld als hij is, ongestadig op al zijn wegen.

Jakobus 1 : 6b-8

Deze gezindheid, hoe verschillend deze individueel gezien ook kan zijn, functioneert als 1 - 4 verbinding immers altijd als een vijf. Het getal dat wijst op verlossing, op datgene wat als een Wereld in onze wereld (zij het onzichtbaar) al existeert en toch ook nog komen moet. Dit houdt in, dat het resultaat van een handeling die voortvloeit uit die verbinding, die in wezen de verlossing is (1 - 4), geen zichtbare of tijdgebonden zaak behoeft te zijn:

...en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus, om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom zijner genade te tonen naar zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus. Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God; niet uit werken, opdat niemand roeme.

Efeze 2 : 6-9

Met andere woorden, het gevolg van deze handeling hoeft zich niet uit te drukken in het stoffelijke. Zij is daar domweg niet afhankelijk van en is dus niet aan tijd en stof, noch causaal gebonden. Wij denken hierbij onwillekeurig aan de voor de visueel ingestelde, aardse mens toch wel moeilijk te aanvaarden woorden van de Here Jezus:

Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd? Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven.

Johannes 20 : 29; Romeinen 8 : 23b-25; Hebreëen 11 : 1

Wij, als verlost, kunnen in dit leven al "voorbij" deze wereld leven. Dit wordt mogelijk gemaakt door het feit dat wij op grond van zijn genade, het zoonschap Gods nu reeds hebben ontvangen en bezitten. Dat wij slechts wachten op de openbaring van dat zoonschap, wanneer onze lichamen van sterfelijkheid tot onsterfelijkheid zijn overgegaan. (1 Korinthe 15 : 51, 52; Filippenzen 3 : 20, 21)

Ziet, welke een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden, en wij zijn het ook. Daarom kent de wereld ons niet,

omdat zij Hem niet kent. Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien gelijk Hij is.

1 Johannes 3 : 1, 2

2. De vier elementen

Aan de hand van de behandelde stof over "de vier werelden" die in verband staan met de schepping en de wereld waarin wij als mens leven, willen wij nu een ogenblik stilstaan bij de vier elementen die hier ten nauwste bij zijn betrokken en die als basis dienden voor elke verdere stap van het scheppingsgebeuren. Zoals wij reeds beschreven, was als eerste wereld, de wereld bij God, ofwel de wereld van het olam atsiloeth. Het bepalend element was hier ruach רוח 8 - 6 - 200. Dit betekent niet alleen "Geest", maar ook "wind" en "adem". Het woord ruach toont in zijn opbouw een nauwe verwantschap met het woord "reach" wat "geur" betekent en dit wijst als het ware op de eenheid, de harmonie van het Goddelijke. Het karakter van het olam atsiloeth wordt daardoor beklemtoond. Atsiloeth heeft immers zowel het begrip "dichtbij", als het begrip "schaduw" in de letters van het woord ingebouwd. Ruach, Geest, in de zin van het voor ons ongrijpbare, het meest ijle, dat wat niet in een bepaalde vorm is uit te drukken. Wij hebben hier te maken met die kant van God, die volkomen immaterieel is, en die daarom de grootste tegenstelling is van wat nog komen moest: het stoffelijke, het materiële. Het begrip ruach is abstract en door de mens niet verstandelijk te omvatten, laat staan te beredeneren. Het eerste waarneembare in het scheppingsgebeuren, alhoewel in de grond van de zaak net zo ongrijpbaar, is (in tegenstelling tot de ruach) iets dat wij wel kunnen zien. Het is het tweede element, eesh עש 300 - 1, wat "vuur" betekent en ook de betekenis van "licht" in zich draagt. Het hoort bij de wereld van het olam beriah, de wereld van de schepping, waarin als eerste scheppingsdaad deze afbeelding van het Goddelijk oorlicht doorbreekt. Hiermee wordt iedere vorm van leven in de nu nog komende volgende scheppingsfasen mogelijk gemaakt:

... de Koning der koningen en de Here der heren, die alleen onsterfelijkheid heeft en een ontoegankelijk licht bewoont, die geen der mensen gezien heeft of kan zien. Hem zij eer en eeuwige kracht! Amen.

1 Timótheüs 6 : 16

Als derde element noemen wij "water" majim, מַיִם 40 - 10 - 40, wat in tegenstelling tot beide voorgaande elementen niet alleen zichtbaar, maar ook tastbaar is en als het ware in een bepaalde vorm gegoten kan worden (gedwongen). Het is dan ook het element dat kenmerkend is voor de wereld van de vormwording, het olam jetsirah. Wij zien hier duidelijk hoe vanuit het Goddelijke on(be)grijpbare, langzaam een fase van "verdichting" optreedt, waarbij het laatste element, het meest tastbare van de vier, namelijk "stof" (der aarde), kenmerkend is voor de vierde wereld, de wereld van het doen. Dat is de wereld van het olam assiah, de wereld van de mens, de wereld waarin wij leven en handelen. Het woord "stof" is in het Hebreeuws opgebouwd uit de letters: עפר 200 - 80 - 70, waardoor enkele belangrijke zaken onder de aandacht worden gebracht, in zowel de samenstelling van letters, als in de getalswaarde 350.

afar עפר 200 - 80 - 70 = 350 stof

waarin de stam is opgenomen van de woorden:

par פר 200 - 80 stier

parah פרה 5 - 200 - 80 koe

perie פרי 10 - 200 - 80 vrucht⁴

De laatste twee woorden zijn een symbolische verwijzing naar het begrip "vruchtbaarheid" in de betekenis van de vermenigvuldiging van het materiële, het aardse, de verschijning. De twee stamletters van par en perie zijn, als versterking voor de symboliek van het woord afar, verbonden aan de ajin ע 70. Dit is het getal dat het begrip "veelheid" uitbeeldt. Veelheid, met in zich de potentie om zich steeds verder van de Oorsprong weg te ontwikkelen, wat tenslotte uitloopt in een niet meer in de hand te houden groei van het materiële. Deze gedachte wordt benadrukt in de getalswaarde van het woord afar, te weten 350. Dit is hetzelfde als het begrip $3\frac{1}{2}$ maar dan op een ander niveau, zoals de vier te maken heeft met de 40, de 400 en de 7 met de 70 enzovoort. Zij omschrijven ieder op hun beurt een facet van een bepaald beginsel en zijn dus nauw met elkaar verbonden. Zo heeft 350 het kenmerk van de ontwikkeling van het stoffelijke. Het aanverwante getal $3\frac{1}{2}$ wijst ook in die richting en is daarbij ook nog sterk eschatologisch van karakter. Dit getal ($3\frac{1}{2}$) komen wij in de Bijbel in zowel het Oude, als in het Nieuwe Testament op vele plaatsen tegen. Enerzijds is het een uitbeelding van een door de mens in stoffelijk opzicht bereikt hoogtepunt in verband met wetenschap. Aan de andere kant wijst dit getal ook op de tegenpool,

4. Zie bladzijde 72.

de Eenwording die zich voorbereidt en op het punt staat om in de nieuwe dag (het Messiaanse rijk) geopenbaard te worden. Beide staan in hun verschijning als de antichrist en de Christus tegenover elkaar en luiden bij hun openbaring het einde van een tijdsfase in.

En hij (antichrist) zal het verbond voor velen zwaar maken een week lang; in de helft van de week (3¹/₂) zal hij slachtoffer en spijsoffer doen ophouden.

Daniël 9 : 27

Ter verduidelijking zij hierbij vermeld, dat met week hier een week van jaren is bedoeld. (Zie Leviticus 25 : 8, Statenvertaling) Deze week omvat dus een tijd van 7 jaren, die uiteenvallen in twee perioden van 3¹/₂ jaar. Het hoogtepunt en de openbaring van de antichrist, als de mens der wetteloosheid, de bekroning van de eens door satan gegeven belofte "gij zult zijn als God", lijkt na de eerste 3¹/₂ jaar dan bewaarheid. Maar ook de Messiaanse belofte, vervat in Genesis 3 : 15 en vermeld in de woorden van Paulus in Romeinen 8, vindt dan zijn uiteindelijke vervulling:

Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods. Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen. Want wij weten, dat tot nu toe de ganse schepping in al haar delen zucht en in barensnood is. En niet alleen zij, maar ook wijzelf, wij, die de Geest als eerste gave ontvangen hebben, zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam.

Romeinen 8 : 19-24

Wanneer wij ons weer concentreren op ons uitgangspunt, de vierde wereld en het daaraan verwante element "stof" afar עפר 200 - 80 - 70, dan zien we, als we de eerste letter ע ajin vervangen door de א aleph, een opmerkelijke verandering optreden in de inhoudelijke betekenis van het woord. Uitgaande van het ons bekende woord par פר 200 - 80, maar nu verbonden met de aleph א, de 1, zien wij hoe het begrip "stof" wordt getransponeerd tot "as", efêr אפר 200 - 80 - 1, als uitbeelding van het einde van alle stoffelijke verschijningsvormen. As, zoals die, als zichtbaar gevolg van het verbranden van een aan God geofferde koe, ontstaat en waarmee op symbolische wijze in het Oude Testament, niet alleen de terugkeer van de mens naar zijn Oorsprong wordt weergegeven, maar ook het gevolg van die terugkeer wordt uitgebeeld, namelijk de reiniging van dode werken.

Want als reeds het bloed van bokken en stieren en de besprenging met de as der vaars hen, die verontreinigd zijn, heiligt, zodat zij naar het vlees gereinigd worden, hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door de eeuwige Geest Zichzelf als een smetteloos offer aan God gebracht heeft, ons bewustzijn reinigen van dode werken, om de levende God te dienen?

Hebreeën 9 : 13, 14; Numeri 19 : 9

Het dier zelf moet worden gezien als plaatsvervangend offer waardoor de mens op symbolische wijze, omwille van de verzoening, zichzelf ten offer aan God aanbood. Hierin ligt, zij het dan verborgen, een lijnrechte heenwijzing naar het plaatsvervangend offer van Christus, die als éénmalig volmaakt offer zichzelf tot verlossing aan de Vader aanbood:

Maar Christus, opgetreden als hogepriester der goederen die gekomen zijn, is door de grotere en meer volmaakte tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van deze schepping, en dat niet met het bloed van bokken en kalveren, maar met zijn eigen bloed, eens en voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf.

Hebreeën 9 : 11, 12

Niet per ongeluk is dan ook het woord kafar כפר 200 - 80 - 20, opgebouwd uit dezelfde lettertekens 200 - 80, maar nu verbonden met de kaf כ 20.⁵ Het woord kafar heeft de betekenis van "verzoening" in de vorm van "bedekken", het aan het zicht onttrekken van schuld. Hoewel door het offerbloed bedekt, was deze schuld de facto nog aanwezig, waardoor een constante herhaling van dierlijke offers noodzakelijk was. Hoe belangrijk het verschil is tussen het oudtestamentische en het nieuwtestamentische zoenoffer komt in het bovenvermelde tekstgedeelte uit de Hebreeënbrieff duidelijk naar voren. Het eerste offer had, zoals wij reeds opmerkten, een verzoenende functie in de vorm van bedekken, onzichtbaar maken. Daarom was de schuld als zodanig wel vergeven, naar niet weggenomen. (Psalm 32 : 1, 2)

Het nieuwtestamentische offer, gepersonifieerd in Christus, heeft daarentegen geen bedekkende functie, maar een volledig verzoenend karakter. In die zin, dat alle menselijke schuld, zowel in verleden, heden, als in de toekomst, in en door Christus als de Zoon van God is weggenomen.

5. Kaf betekent "hand in beweging" en wijst hier op de handeling van de mens.

Die zelf onze zonden in zijn lichaam op het hout gebracht heeft, opdat wij, aan de zonden afgestorven, voor de gerechtigheid zouden leven; en door zijn striemen zijt gij genezen.

1 Petrus 2 : 24

Voorzegd in Jesaja 53 : 5 en verder uitgewerkt door Paulus in Filippenzen 2 : 5-11; Romeinen 5 : 8, 9; Kolossenzen 2 : 13-15. Een belangrijk aspect van het scheppingsverhaal is, dat God niet alleen schiep, (Genesis 1 : 1) maar ook sprak. (Genesis 1 : 6) Als wij ons bezighouden met het Hebreeuwse woord voor spreken, namelijk

omeer **אָמַר** 200 - 40 - 1

dan zien wij hoe dit woord is samengesteld uit de drie eerste lettertekens van de elementen, waardoor het vierde element, het stof als verschijning, ten slotte ontstaat. Het Goddelijke begrip spreken (omeer), heeft dus in die zin met de drie elementen te maken doordat het woord "spreken" (aleph, mem, resh) is opgebouwd uit iedere eerste letter van elk element. Wij krijgen dus het volgende beeld, waarbij drie eigenschappen van God door middel van het Woord worden tot datgene wat wij kennen als de wereld waarin wij nú leven. Onder elkaar gezet krijgen wij het volgende beeld:

aleph	א	→ beginletter van het element eesh	אֵשׁ
		(oerlicht, ongrijpbaar)	
mem	מ	→ beginletter van het element majim	מַיִם
		(water, tijd)	
resh	ר	→ beginletter van het element roeach	רוּחַ
		(Geest).	

Opmerkelijk is de volgorde van de letters in het woord omeer. Door het oerlicht (אֵשׁ) aan het begin en de Geest (רוּחַ) als afsluiting, wordt het water מַיִם, in zijn betekenis ook als tijd, gevormd en als het ware door beide omhuld.

Ook de mens, als sluitstuk van Gods schepping en geformeerd uit het stof der aarde, draagt al deze elementen en dus het karakter van de schepping van begin tot eind met zich mee. Deze gedachte wordt door het Hebreeuws onmiddellijk bevestigd en drukt zich door middel van de hieronder genoemde woorden en hun aanverwante getallen uit. Zo krijgen wij het volgende overzicht:

Vuur	אש	1	Mens (iesh)	א	1
Water	מי	40		י	10
Geest	רוח	200		ש	300
Stof	עפר	70			
Samen		<hr/> 311	Samen		<hr/> 311

("Iesh" betekent mens in de zin van "man".)

Na de in dit hoofdstuk genoemde voorbeelden in verband met het getal vier als uitdrukking van onze stoffelijke, materiële wereld, willen wij ons nu met een ander aspect bezighouden en dan bedoel ik in de eerste plaats de vierletterige Naam van God. Het woord יהוה 5 - 6 - 5 - 10, door ons vertaald met "JaHWêH", wordt in het Hebreeuws uitsluitend aangeduid met: ha-shem השם 40 - 300 - 5 "de Naam", of adonai אדוני 10 - 50 - 6 - 4 - 1 "Heer". Hiermee zou men de heiligheid van Gods Naam willen benadrukken. De naam JaHWêH geeft in diepste betekenis weer, hoe God, in zijn hoedanigheid als de barmhartige en liefdevolle Heer, met de mens meegaat in zijn ballingschap door deze wereld. Door het nederdalen op de Sinai wordt dit meegaan bevestigd en voor de eerste maal geopenbaard.

(Exodus 19 : 16-20; 34 : 6)

Ik ben aan Abraham, Izaäk en Jakob verschenen als God de Almachtige, maar met mijn naam JaHWêH ben Ik hun niet bekend geweest.

Exodus 6 : 2

Door dit meegaan kon JaHWêH de vloek van deze ballingschap door zijn eigen verzoenend sterven overwinnen en beëindigen. Wanneer wij ons verdiepen in het woord JaHWêH, vooral in verband met de hierin verborgen eigenschappen van God, zoals onder andere barmhartigheid en genade, dan zien wij in de getallenstructuur het volgende naar voren komen: chesed חסד 4 - 60 - 8 genade, heeft getalswaarde 72. Wij zullen nu zien hoe op verschillende manieren, zij het verborgen, dit begrip, weergegeven door het getal 72, in de Naam JaHWêH wordt teruggevonden. Hoe door de verschijning van de lettertekens en de opbouw van het woord, deze karaktereigenschap in het woord JaHWêH zit verpakt.

Christus Jezus, die in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk

geworden is. En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja tot de dood des kruises.

Filippenzen 2 : 6-8, 9-11

Door de opbouw van het woord krijgen wij de volgende tweevoudige overeenkomst:

Het woord genade → chesed **חסד** 4 - 60 - 8, is samen 72

het woord HERE → JaHWêH **יהוה** 5 - 6 - 5 - 10 geeft:

1. in de opbouw door middel van de letterstekens:

י	=	10
יה	=	15
יהו	=	21
יהוה	=	26
		<hr style="width: 10%; margin-left: 0;"/>
som der getallen...		72

2. in de opbouw en samenstelling van het woord:

jod	יוד	4 - 6 - 10	samen	20
hee	הי	10 - 5	samen	15
waw	ויו	6 - 10 - 6	samen	22
hee	הי	10 - 5	samen	15
				<hr style="width: 10%; margin-left: 0;"/>
som der getallen...				72

Steeds weer zien wij de samenhang die ligt tussen de openbaring van God als JaHWêH en zijn verhouding tot de mens. Gedreven door slechts één verlangen: de mens het geluk en de harmonie, die ligt in de éénwording tussen God en de mens, te leren ervaren. Zo kan onder andere de openbaring op de Sinai gezien worden als een door God ten opzichte van de mens zichtbare daad, waarbij de ongetemde krachten van de stoffelijke wereld even werden stilgezet en de mogelijkheid tot communicatie met God werd hersteld. Een ander voorbeeld van Goddelijke, begeleidende genade wordt ons getoond in de grondtekst van Exodus 14 : 19-21:

Toen verliet de Engel Gods, die vóór het leger van Israël uitging, zijn plaats en ging achter hen aan; Ook verliet de wolkkolom haar plaats aan hun spits en ging achter hen staan.

Exodus 14 : 19

Dit bovengenoemde tekstgedeelte dat ons een beeld geeft van de persoonlijke en beschermende bemoeienis van God met zijn volk Israël na hun verlossing uit Egypte, omvat precies 72 letters! Evenals de twee daarop volgende teksten!

ויסע מלאכ האלהים ההלכ
לפני מהנה ישראל וילכ מאחריהם ויסע עמוד הענן
מפניהם ויעמד מאחריהם

Exodus 14 : 19

Zo kwamen zij tussen het leger van de Egyptenaren en dat van de Israëlieten in; en de wolk was duisternis maar tegelijk verlichtte zij de nacht; zodat de één de ander niet kon naderen, de gehele nacht.

Exodus 14 : 20

ויבא בין מחנה מצריים
ובין מחנה ישראל ויהי חענן ויחשכ ויאר את הלילה
ולא קרב זה אל זה כל הלילה

Exodus 14 : 20

Nogmaals 72 letters: genade en JaHWêH zijn niet van elkaar te scheiden.

Toen strekte Mozes zijn hand uit over de zee en de HERE deed de zee de gehele nacht door een sterke oostenwind wegvloeien, maakte haar droog, en de wateren werden gespleten.

Exodus 14 : 21

ויט משה את ידו
על הימ ויולכ יהוה את הימ ברוח קרימ צזה כל
הלילה וישמ את הימ להרבה יובקעו המימ

Exodus 14 : 21

Ook hier weer wordt de Goddelijke en beschermende genade, die zich in al zijn volheid en grootheid aan de mens openbaart, weergegeven door het getal 72. Hoe groot zijn zijn gedachten, hoe ondoordringelijk zijn wegen, hoe belangrijk in zijn ogen de mens die in blindelings vertrouwen die genade als een eeuwig geschenk en om niet aanvaardt en ervaart.

De gedachte aan toeval, zelfs aan "inlegkunde" kan hier gevoegelijk ter zijde worden geschoven, zeker wanneer wij ons realiseren dat het hier om een

fenomeen gaat, dat zich ten eerste consequent (zelfs drie maal) herhaalt en dat ten tweede direct te maken heeft met het voortbestaan van Israël op grond van de eens gedane belofte aan de aartsvaders:

Zó zult gij (Mozes) zeggen tot het huis van Jacob en meedelen aan de Israëlieten: gij hebt gezien, wat Ik de Egyptenaren heb aangedaan, en dat Ik u op arendsvleugelen gedragen en tot Mij gebracht heb. Nu dan, indien gij aandachtig naar Mij luistert en mijn verbond bewaart, dan zult gij uit alle volken Mij ten eigendom zijn, want de ganse aarde behoort Mij. En gij zult Mij een koninkrijk van priesters zijn en een heilig volk.

Exodus 19 : 3-6

Ook de gelovige van vandaag kent deze herstelde relatie tussen God en de mens, die wordt uitgedrukt in de verbinding 1 - 4. Een relatie die werd hersteld en bekrachtigd door het zoenoffer van Christus, als uiting van de genade en liefde Gods voor zijn schepping:

Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods, en worden om niet gerechtvaardigd uit zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus.

Romeinen 3 : 23, 26

Wanneer wij ons een ogenblik bepalen bij de benaming JaHWêH יהוה op de berg Sinaï, dan zien wij dat deze openbaring als het ware wordt aangekondigd door vier apart vermelde perioden van geslachten, die beginnen bij de eerste mens Adam en eindigen bij Mozes. (Exodus 6 : 2; 19 : 20) Elk van deze perioden wordt afgesloten met de woorden:

elêh toldoth אלה תלדת
400 - 4 - 30 - 400 5 - 30 - 1

In het Nederlands vertaald met de woorden: "dit zijn de geboorten" of "dit zijn de geslachten". In het Hebreeuws wordt dit al aangekondigd bij het scheppen van hemel en aarde in Genesis 2 : 4, waarna ten slotte in Genesis 5 : 1 het eerste geslachtsregister, beginnend bij Adam, wordt genoemd. De volgende plaatsen waar dit te vinden is zijn: Genesis 6 : 9; Genesis 11 : 10 en Genesis 37 : 2. Het merkwaardige waar het hier om gaat is, dat deze vier geslachtsregisters, beginnend met de woorden elêh toldoth, net zoveel geslachtsnamen bevatten als de getalswaarde van elke letter van het woord JaHWêH יהוה 5 - 6 - 5 - 10. Zie het volgende overzicht:

4	Daleth	ג	4 Gimel	3	ב	2 Beth	א	1 Aleph	ת	400 Taf	ש	300 Shin	ר	200 Resh	ק	100 Kof																
5	Hee	ה	5	<p>J H W H</p> <p>ה ה ה י</p> <p>5 6 5 10</p> <p>26</p>								צ	90 Tsade																			
6	Waw	ו	6	11. Sem	16. Rehu	22. Jakob	12. Arpachsad	17. Serug	23. Levi	13. Selah	18. Nahor	24. Kehath	14. Heber	19. Terah	25. Amram	15. Peleg	20. Abram	26. Mozes	פ	80 Peh												
7	Zajin	ז	7	1. Adam	6. Jered	7. Henoch	2. Seth	8. Mathusalah	3. Enos	9. Lamech	10. Noach	4. Kenan	5. Mahalaleël	10. Noach	11. Sem	12. Arpachsad	13. Selah	14. Heber	15. Peleg	16. Rehu	17. Serug	18. Nahor	19. Terah	20. Abram	21. Isaak	22. Jakob	23. Levi	24. Kehath	25. Amram	26. Mozes	ב	70 Ajin
8	Cheth	ח	8 Teth	9	י	10	כ	20	ל	30	מ	40	נ	50	ס	60 Samech																

Deze 26 geslachten dragen het stempel van de naam JaHwEH

Deze uitdrukking mag niet worden verward met de op andere plaatsen (zesmaal) in de Bijbel voorkomende tekst: WE elêh toldoth: "EN dit zijn de geboorten".⁶

We krijgen dan de eerste geslachtsaankondiging die tien geslachten omvat en definitief wordt afgesloten door de zondvloed. De tweede periode, beginnend bij de zoon van Noach, omvat vijf geslachten en eindigt met de torenbouw van Babel en de Babylonische spraakverwarring, die wij eveneens als een soort afsluiting kunnen beschouwen. De derde elêh toldoth omvat zes geslachten, waarin de voornaamste gebeurtenis het offer van Izaäk is, om tenslotte definitief te worden afgesloten door de vierde elêh toldoth die weer vijf geslachten omvat. In die periode heeft de openbaring van de naam JaHWêH zich voltrokken (Mozes en de Sinai). Deze vier perioden, die ontegenzeggelijk ieder op een eigen en definitieve manier worden afgesloten, omvatten in hun totaliteit, vanaf Adam tot Mozes, dus 26 geslachten.

Toen daalde de HERE neder op de berg Sinai, op de bergtop, en de HERE riep Mozes naar de bergtop, en Mozes klom naar boven.

Exodus 19 : 20

... Ik ben aan Abraham, Izaäk en Jakob verschenen als God de Almachtige, maar met mijn naam JaHWêH ben Ik hun niet bekend geweest.

Exodus 6 : 2

Wij gaan verder met de omschrijving van het begrip vier, dat de uitdrukking is van wat wij kennen als het stoffelijke, het materiële. Wij kunnen daarom dan ook verwachten dat de beloofde Messias zou worden geboren uit het geslacht van Juda, omdat Juda de vierde zoon van Jakob was.

Wel was Juda de sterkste onder zijn broeders en één uit hem werd tot vorst, maar het eerstgeboorterecht viel ten deel aan Jozef ...

1 Kronieken 5 : 2

Als wij het woord Juda lezen in de Hebreeuwse grondtekst ontdekken wij al vrij snel een merkwaardige aanwijzing die verband houdt met de beloofde komst van de Heer als de Zoon des mensen. De toekomstige menswording van Christus wordt hier als het ware al aangekondigd en als een belofte

6. Genesis 10 : 1; 11 : 27; 25 : 12; 25 : 19; 36 : 1; 36 : 9.

en garantie in de opbouw van het woord gegeven. De Hebreeuwse naam Jehudah is opgebouwd uit dezelfde stamletters als het Hebreeuwse woord JaHWêH, zodat het woord JaHWêH samen met het getal 4 (de dalet) een verborgen aankondiging is van de voorzegde menswording. Dit is in de naam Jehudah terug te vinden. De Naam van God, die de 1 is, vormt samen met de dalet, die getalswaarde 4 heeft, de combinatie 1 - 4:

Juda → Jehudah → יהודה
 5 - 4 - 6 - 5 - 10
 HERE → JaHWêH → יהוה
 5 - - 6 - 5 - 10

Dit is enerzijds, door het getal 4 ד, een verwijzing naar de vleeswording, anderzijds verwijst dit naar de verlossing, doordat het woord deur (dalet) is verbonden met, of meer nog, een éénheid vormt met het woord JaHWêH.

Een leeuwenwelp is Juda; na de roof zijt gij omhoog geklommen, mijn zoon; hij kromt zich, legt zich neder als een leeuw of als een leeuwin; wie durft hem opjagen? De scepter zal van Juda niet wijken, noch de heersersstaf tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en Hem zullen de volken gehoorzaam zijn.

Genesis 49 : 9, 10

Hier wordt op profetische wijze, zij het verborgen, reeds benadrukt wat God in zijn oneindige grootheid en goedheid, van vóór de grondlegging der wereld, schepping en mens heeft toebereid:

Hij (Christus) was van tevoren gekend, vóór de grondlegging der wereld, doch is bij het einde der tijden geopenbaard ter wille van u, die door Hem gelooft in God...

1 Petrus 1 : 20

Het volgende oudtestamentische voorbeeld van de voor de wereld en zeker niet in mindere mate voor de individuele mens noodzakelijke 1 - 4 verbinding, vinden we in het paradijsverhaal, voordat de scheiding tussen God en de mens werd bewerkstelligd. In het paradijsverhaal nam de ballingschap, met al haar consequenties, voor God, zowel als voor de mens, een aanvang en dit verhaal moet dus in beginsel niet als incidentele informatie over het eerste mensenpaar worden gezien. Scheiding en verlossing zijn al in dit verhaal onlosmakelijk met elkaar verbonden. Dit is ook bewijs van Gods

alomtegenwoordigheid, waardoor God zelf het lijden dat die scheiding met zich meebrengt, overal en te allen tijde mede doormaakt en met ons ondergaat. (Jesaja 63 : 9) Wanneer wij ons, wat betreft het paradijsverhaal, concentreren op de uit de Bijbel tot ons komende beelden, onderscheiden wij drie belangrijke zaken:

1. God
2. de mens
3. a) de Boom des Levens, als uitbeelding van het Geestelijke, het innerlijke.
 b) de Boom der Kennis van goed en kwaad, als uitbeelding van het stoffelijke en de gemeenschap met het uiterlijke, dat zich tot in het oneindige kán en door zijn aard en karakter ook wil vermenigvuldigen.

Boom des Levens
 ets ha chajjim

עצ החיים
 40 - 10 - 10 - 8 - 5 90 - 70 = 233

Boom der Kennis van goed en kwaad

ets ha da-aat tow we ra

עצ הדעת טוב ורע
 70 - 200 - 6 2 - 6 - 9 400 - 70 - 4 - 5 90 - 70 = 932

Beide bomen stonden ten opzichte van elkaar als Geestelijk en stoffelijk, dus als 1 - 4. 233 staat tot 932 als 1 : 4.

Zo zien wij dat deze wereld, die opgebouwd wordt door het zichtbare en het eveneens bestaande onzichtbare, uitgedrukt in 1 - 4, deze verhouding moet weergeven en omvatten, als zij wil beantwoorden aan Gods plan. Uitsluitend door deze verbinding wordt zij verlost. In die zin dat dan de éénwording met God is hersteld en dat de krachten van het stof met haar vermenigvuldiging en groei, weer zijn verbonden en ondergeschikt gemaakt aan hun Oorsprong, waaruit zij als tijd en stof waren ontstaan. Deze fundamentele gedachte wordt (hoe kan het ook anders) in het Nieuwe Testament duidelijk gehandhaafd en gestalte gegeven in het beeld van het Gemeente van Christus, de Gemeente. Ook hier is sprake van een onzichtbare, maar reële band tussen het Gemeente (stof, vlees 14) en Christus (Geest 1) als het hoofd. Door deze band wordt de inhoud van het handelen van elke gelovige als individueel lid van het Gemeente bepaald:

En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld en Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt.

Éfeze 1 : 22, 23

En gij zijt in Hem volmaakt, die het Hoofd is van alle overheid en macht;

Kolossenzen 2 : 10 (Statenvertaling)

De lezer wordt vertrouwd met het feit dat dus niet alleen het Oude, maar ook het Nieuwe Testament, hoewel dit niet in het Hebreeuws is geschreven, volkomen beantwoordt aan de diepe inhoud, die de verbinding van de Wereld van God met de wereld van de mens met zich meebrengt. Hoewel in verschillende perioden in deze stoffelijke wereld ontstaan, vormen zij met elkaar één door God aan de mens geschonken geheel. Zij zijn niet los van elkaar te begrijpen en vormen met elkaar dat, wat wij "tijd en eeuwigheid" zouden kunnen noemen. Veel van wat er in de Bijbel voorkomt, wijst terug naar deze 1 - 4 verbinding, waarbij deze band duidelijk de voorwaarde is voor "verlossing". Hier volgen enkele, duidelijk voor zichzelf sprekende nieuwtestamentische teksten. (Johannes 10 : 1-7, 9; Johannes 10 : 27-29)

Biddende meteen ook voor ons, dat God ons de deur des Woords opene, om te spreken de verborgenheid van Christus,...

Kolossenzen 4 : 3 (Statenvertaling)

Duidelijk wijzen Jezus en Paulus, in hun evangelisch getuigenis aan Jood en heiden, op het ingaan door de deur. De dalet, verbonden en één geworden met Christus, is tot een deur des behouds geworden voor een ieder die gelooft:

Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden.

Johannes 10 : 9

Deze verbinding met Christus (de aleph **N**1) wordt dan ook gezien als de weg tot eeuwig het leven, omdat reeds vóór het begin van alle dingen vaststond dat door de Zoon de ware Eenheid met de Vader zou worden hersteld:

Wie de Zoon belijdt, heeft ook de Vader. Wat u betreft, wat gij van den beginne gehoord hebt, moet in u blijven. Indien in u blijft, wat gij van den beginne gehoord hebt, dan zult gij ook in de Zoon en in de Vader blijven. En dit is de belofte, die Hij zelf ons beloofd heeft: het eeuwige leven.

1 Johannes 2 : 23b-25

Uitgedrukt in de tijdelijke, stoffelijke dingen, vinden wij deze 1 - 4 verbinding in zijn meest volmaakte vorm tot uitdrukking gebracht bij het verlossingswerk van de Heer aan het kruis. Dit houten kruis is door zijn vormgeving de uitdrukking van de vier, en wijst naar, en omvat als het ware, de vier hoeken der aarde. Hierdoor wordt de gehele wereld in zijn verlossingsplan betrokken:

Want alzo lief heeft God DE WERELD gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.

Johannes 3 : 16

Op datzelfde ogenblik ging de Goddelijke belofte aan Abraham, zoals wij die lezen in Genesis 12 : 3 en Genesis 22 : 1, letterlijk in vervulling:

Ik zweer bij Mijzelf, spreekt de HEERE; daarom dat gij deze zaak gedaan hebt, en uw zoon, uw enige, niet onthouden hebt; Voorzeker zal Ik u grotelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is; en uw zaad zal de poort zijner vijanden erfelijk bezitten. En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij mijn stem gehoorzaam geweest zijt.

Genesis 22 : 16-18 (Statenvertaling)

Paulus beroept zich dan ook woordelijk op de door Gods voorkennis aan Abraham gedane belofte, als hij er, bij zijn betoog aan de Galaten, op wijst dat deze verlossing ook voor heidenen is:

En de schrift, die tevoren zag, dat God de heidenen uit geloof rechtvaardigt, heeft tevoren aan Abraham het evangelie verkondigd: In u zullen alle volken gezegend worden.

Galaten 3 : 8

Nu werden aan Abraham de beloften gedaan en aan zijn zaad. Hij zegt niet: en aan zijn zaden, in het meervoud, maar in het enkelvoud: en aan uw zaad, dat wil zeggen: aan Christus.

Galaten 3 : 16

Deze gebeurtenis in de stoffelijke wereld werd nog eens zichtbaar benadrukt door het scheuren van het voorhangsel in de tempel. Dat wat juist de scheiding tussen God en de mens in de tijd symboliseerde, werd opgeheven.

Vanuit God naar de mens, van boven naar beneden, werd de toegang tot het Heilige der heiligen, voor een ieder die geloofde, toegankelijk.

En zie, het voorhangsel van de tempel scheurde van boven tot beneden in tweeën, ...

Matthéüs 27 : 51

Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem.

1 Johannes 4 : 9

Daar wij dan, broeders, volle vrijmoedigheid bezitten om in te gaan in het heiligdom, door het bloed van Jezus, langs de nieuwe en levende weg, die Hij ons ingewijd heeft, door het voorhangsel, dat is, zijn vlees, en wij een grote priester over het huis Gods hebben, laten wij toetreden met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, ...

Hebreeën 10 : 19-22a

Wanneer wij in gedachten terugkeren naar oudtestamentische tijd, dan beseffen wij hoe ongelooflijk groots het gebeuren met het voorhangsel tijdens het plaatsvervangend sterven van de Goddelijke Zoon was. Een ongelooflijk gebeuren, omdat slechts de hogepriester toegang had tot het Heilige der heiligen om voor Gods aangezicht éénmaal per jaar, via een offer, de verbinding te herstellen tussen God en zijn volk.

Gij zult het voorhang onder de haken hangen en daarheen, binnen het voorhangsel, de ark der getuigenis brengen, zodat het voorhangsel voor u scheiding maakt tussen het heilige en het Heilige der heiligen.

Exodus 26 : 33

DE HERE nu zeide tot Mozes: spreek tot uw broeder Aäron, dat hij niet te allen tijde kome in het heiligdom, binnen het voorhangsel voor het verzoendeksel dat op de ark ligt, opdat hij niet sterve; want in de wolk verschijn Ik boven het verzoendeksel.

Leviticus 16 : 2

En dit zal u een altoosdurende inzetting zijn, ten einde verzoening te doen over de Israëlieten om al hun zonden, eenmaal in het jaar. En hij deed zoals de HERE Mozes geboden had.

Leviticus 16 : 34

Ook Openbaring 3 : 20 toont ons, aan de hand van de dalet (ד deur 4), een dergelijk beeld, terwijl hier in de eerste plaats de nadruk wordt gelegd op de vrijwillige keuze van de mens in zijn verhouding tot God.

Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij.

Openbaring 3 : 20

Prachtig wordt de essentie van de tekst, die de mogelijkheid tot verbinding tussen God en mens inhoudt, weergegeven door de eenvoudige woorden: "inkomen" en "maaltijd" houden. Maaltijd in de zin van eten, in het Hebreeuws Ochêl אכל 30 - 20 - 1. Dit woord bestaat uit de twee samengevoegde begrippen: Chol כל 30 - 20, wat "alles" betekent, verbonden aan de aleph א 1, de Wereld van God. Eten, maaltijd houden is dus אכל is "alles", in verbinding met "1", is God zelf. Deze maaltijd wijst in diepste zin op de verbinding, de eenwording en de gemeenschap, die ontstaat tussen God en de mens en alles wat die mens omringt, wanneer de mens de deur, als verbinding van zijn materiële wereld naar die andere - onzichtbare - maar bestaande wereld, opent.

Om dit hoofdstuk over de dalet af te sluiten, willen wij nog een ogenblik stilstaan bij de beelden van Openbaring 4 : 6, 7, die eigenlijk een verwijzing en bevestiging zijn van de allegorische beelden die Ezechiël zag. (Ezechiël 1 : 10) Wij hebben hier te maken met vier duidelijk omschreven en herkenbare dieren. Hemelse wezens, die door Johannes worden omschreven en vergeleken met wezens, die ook op aarde, in het stof, werkelijk bestaan en in de Bijbel gebruikt worden als verwijzing naar het Goddelijke, een voor de mens bedoelde apocalyps (onthulling). Eigenlijk is alles wat hier in het stof verschijnt op de één of andere manier een uitdrukking van de Wereld van God, van God zelf. De vier dieren stellen door hun uiterlijke verschijning eigenschappen voor, die typerend zijn voor het karakter en de persoonlijkheid van de Here Jezus, tijdens zijn omwandeling op aarde en die ten nauwste verband houden met zijn drievoudig ambt op aarde, namelijk: apostel (profeet), priester en koning. Zijn vierde en laatste eigenschap is hoofdzakelijk van eeuwigheidskarakter, zijnde de Zoon van God.

Deze vier dieren zijn, elk in hun eigen stoffelijke verschijning, een beschrijving van de Here Jezus tijdens zijn leven op aarde. Ze staan ook in direct verband met de vier in het Nieuwe Testament voorkomende evangeliën, die

op hun beurt door hun beschrijving van zijn Goddelijke opdracht tijdens zijn omwandeling op aarde, hetzelfde beeld omschrijven. Wanneer wij achter-eenvolgens bij elk van deze vier dieren een ogenblik stilstaan, dan ontdekken wij de volgende kenmerken, die verbonden zijn aan de vier evangeliën:

En het eerste dier was een leeuw gelijk, en het tweede dier een rund gelijk, en het derde dier had een gelaat als van een mens, en het vierde dier was een vliegende arend gelijk. En de vier dieren hadden elk voor zich zes vleugels en waren rondom en van binnen vol ogen en zij hadden dag noch nacht rust, zeggende: Heilig, heilig, heilig is de Here God, de Almachtige, die was en die is en die komt!

Openbaring 4 : 7, 8

3. De vier dieren

a. Een leeuw gelijk!

Uit vele legenden en sagen weten wij dat de leeuw nauw verwant is aan het begrip kracht, majesteit en koningschap. De leeuw wordt in het algemeen erkend als de koning der dieren en dus worden wij in het Oude en Nieuwe Testament geconfronteerd met een beeld, dat profetisch wijst op het toekomstige koningschap van Christus over de aarde. (Genesis 49 : 9, 10)

En de HERE zal koning worden over de gehele aarde; te dien dage zal de HERE de enige zijn, en zijn naam de enige.

Zacharia 14 : 9

Christus geboren uit het geslacht van Juda, (jehudah) יהודה יהודה, als de zoon van David wordt in zijn hoedanigheid als Zoon van God, tot rechtmatige eigenaar en lossers van de troon van David:

En de engel zeide tot haar: wees niet bevreesd, Maria; want gij hebt genade gevonden bij God. En zie, gij zult zwanger worden en een zoon baren, en gij zult Hem de naam Jezus geven. Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven, en Hij zal als koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid en zijn koningschap zal geen einde nemen.

Lukas 1 : 30-33

Het evangelie van Matthéüs is bij uitstek hét evangelie wat déze specifieke zijde, namelijk het toekomstig koningschap van Christus, naar voren brengt en belicht. Duidelijk vinden wij deze boodschap aangekondigd in de woorden van Johannes de Doper, wijzend op Jezus:

Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.

Matthéüs 3 : 1, 2

Het evangelie van Matthéüs is in de eerste plaats gericht tot, en ten nauwste verbonden met, het volk Israël. Vanuit dit gezichtspunt is de vraagstelling van de discipelen in Matthéüs 24 : 3 dan ook volkomen begrijpelijk. Zij leefden in de verwachting van het koningschap en zelfs van de realisering van dat koninkrijk in hun tijd. Een andere aanwijzing is onder meer de wordingsgeschiedenis in Matthéüs 1, waar het accent wordt gelegd op Christus als Zoon van David en rechtmatige eigenaar van de troon.

Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik aan David een rechtvaardige Spruit zal verwekken; die zal als koning regeren en verstandig handelen, die zal recht en gerechtigheid doen in het land. (Statenvertaling: op de aarde.) In zijn dagen zal Juda behouden worden en Israël veilig wonen; en dit is zijn naam, waarmee men Hem zal noemen: DE HERE onze gerechtigheid.

Jeremia 23 : 5, 6; 33 : 14-16

En een uit de oudsten zeide tot mij: ween niet; zie, de leeuw uit de stam Juda, de wortel Davids, heeft overwonnen om de boekrol en haar zeven zegels te openen.

Openbaring 5 : 5

Ook Jezus zelf spreekt en beroept zich, hoofdzakelijk in de beschrijving van Matthéüs, op zijn rechtmatige koningschap en de troon zijner heerlijkheid als directe erfgenaam van de troon van David:

Jezus zeide tot de discipelen: voorwaar, Ik zeg u, gij die Mij gevolgd zijt, zult in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen op de troon zijner heerlijkheid zal zitten, ook op twaalf tronen zitten om de twaalf stammen van Israël te richten. Wanneer de Zoon des mensen komt in zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaatsnemen op de troon zijner heerlijkheid.

Matthéüs 19 : 28; 25 : 31

De vraag die wij hier onwillekeurig stellen is: waarom gaan wij zo uitgebreid

hierop in? Is hier sprake van gewilde en zelfgezochte inlegkunde, of hebben wij hier inderdaad te maken met vier evangeliën die elkaar niet tegenspreken, maar elkaar juist aanvullen en completeren? Steeds weer zien wij hoe juist het evangelie van Matthéüs dit specifieke aspect, namelijk het koningschap, naar voren haalt. Dit wordt ook duidelijk benadrukt door de profetische woorden van Johannes de Doper in Matthéüs 3 : 1, 2. Twee belangrijke zaken vallen op bij nadere bestudering van de vier evangeliën. De belangrijkste is het feit, dat Christus zich viervoudig in zijn mens-zijn aan de wereld openbaart, waarbij het getal 4 weer als de aanduiding van zijn menswording, zijn stofwording, moet worden gezien, waarbij Hij de mensen in alles gelijk is geworden. Het tweede, niet minder belangrijke feit is, dat de zogenaamde tegenstrijdigheden in de vier evangeliën een bewust gewilde betekenis hebben. Zij hebben in de eerste plaats te maken met de hiervoor genoemde vier karaktereigenschappen, die elk op hun beurt te maken hebben met een betekenis, zowel wat betreft zijn eerste komst, als zijn tweede (toekomstige) openbaring op aarde. Deze zogenaamde zich aan de mens bijna opdringende tegenstrijdigheden berusten voornamelijk op zijn dubbele komst en wel in de eerste plaats zijn verschijning in dienstbaarheid, en in de tweede plaats zijn openbaring in heerlijkheid als Priester-Koning.

b. Een kalf gelijk!

Wanneer wij het tweede, in Openbaring 4 : 7 voorgestelde wezen op de troon nader bekijken, dan blijkt dat wij te maken hebben met een rund in de vorm van een kalf. In het hiermee corresponderende evangelie wordt Jezus ons dan ook voornamelijk voorgesteld als de lijdende Knecht des Heren om Gods werk ten dienste van zijn schepping te voleindigen.

Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om Zich te laten dienen, maar om te dienen en zijn leven te geven als losprijs voor velen.

Markus 10 : 45

Wij zien Hem hier dan ook als de door God gezonden apostel die, in volkomen gehoorzaamheid aan de Vader, zijn opdracht op aarde tot het einde toe volbrengt. (Jesaja 53)

... maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is.

Filippenzen 2 : 7

Omdat het hier gaat over zijn functie als Knecht wordt zijn geslachtsregister in het evangelie van Marcus niet expliciet genoemd. Hij wordt hier dan ook vooral gezien als de uit het lijf van Abraham voortgekomen zoon. Als Zoon van God echter was Hij, op grond van zijn menselijke afstamming via Abraham en David, niet alleen lossen van de troon van David, maar ook de rechtmatige eigenaar van het aan Abraham beloofde land.

En het land zal niet voor altijd verkocht worden, want het land is van Mij, en gij zijt vreemdelingen en bijwoners bij Mij.

Leviticus 25 : 23

c. Een mens gelijk!

Als wij naar de derde door deze dieren uitgedrukte eigenschap van Jezus kijken, dan zien wij Hem voorgesteld als "een mens gelijk", met dien verstande dat Hij als de Zoon van God tevens de volkomen mens is. De inhoud van het evangelie van Lukas is met deze omschrijving duidelijk in overeenstemming. Als eerste feit wordt weer het geslachtsregister vermeld, nu via de lijn van David terug tot op de eerste mens Adam, de zoon van God:

...de zoon van Kenan, de zoon van Enos, de zoon van Seth, de zoon van Adam, de zoon van God.

Lukas 3 : 38

In zijn beschrijving van het leven van Jezus toont Lukas ons duidelijk de Heer, die kwam om in zijn volkomen menszijn het verlorene te zoeken en te redden:

En Jezus zeide tot hen: O onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben! Moest de Christus dit niet lijden om in zijn heerlijkheid in te gaan? ... En hij begon bij Mozes en bij al de profeten en legde hun uit, wat in al de schriften op Hem betrekking had.

Lukas 24 : 25-27

Deze gedachte wordt dan ook herhaaldelijk weergegeven door de vele in dit evangelie voorkomende gelijkenissen, waarvan die over het verloren schaap en over de verloren zoon in Lukas 15 geen nader betoog behoeven wat betreft hun betekenis. De Geestelijke betekenis van de ons in Openbaring 4 voorgestelde derde figuur om de troon en de hiermee samenhangende

beelden, die ons in het evangelie van Lukas tegemoet treden, zijn in hoofdzaak bedoeld om ons Christus voor te stellen als de Zoon des mensen in de functie van hogepriester tijdens zijn verzoenend werk. Met slechts één doel: om door zijn plaatsvervangend sterven en leven, niet alleen tot lossing der mensheid, maar tevens tot lossing van de gehele schepping te worden. (Hebreeënen 7 : 24, 25; Romeinen 8 : 19-21)

d. Een arend gelijk!

Bij het vierde en laatste beeld, waarbij de vier weer de uitbeelding is van de openbaring van God door zijn Zoon als het vleesgeworden Woord, worden wij geconfronteerd met een beeld dat de tegenstelling van die stofwording inhoudt. Namelijk de vliegende arend. Een wezen dat zich tussen hemel en aarde bevindt en deze beide werelden in en door zichzelf met elkaar verbindt. Hadden de drie vorige beelden en de daarbij behorende evangeliën, buiten hun vormgebondenheid en dienstbaarheid, ook een duidelijke verwijzing naar de Goddelijkheid van de persoon van Christus, hier worden wij in de eerste plaats en voornamelijk bepaald bij het Goddelijke karakter van Christus. Dit wordt in de aanhef van het Johannes-evangelie dan ook direct onder de aandacht gebracht door de volgende woorden:

In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God. Dit was in de beginne bij God. Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid.

Johannes 1 : 1, 2, 14

Het beeld van een vliegende arend moet in de eerste plaats gezien worden als de symbolische weergave van Christus, als de ware en eniggeborene Zoon van God. Die, God gelijk zijnde, als enige in staat is om zowel hemel als aarde te verlossen. Vele voorbeelden die de Goddelijke Oorsprong van Jezus niet alleen aanwijzen maar zelfs onderstrepen en als hoofdzaak benadrukken, zijn in het Johannesevangelie te vinden.

Mijn schapen horen naar mijn stem en ik ken ze en zij volgen Mij, en ik geef hun eeuwig leven en zij zullen voorzeker niet verloren gaan in eeuwigheid en niemand zal ze uit mijn hand roven. Wat mijn Vader Mij gegeven heeft, gaat alles te boven en niemand kan iets roven uit de hand mijns Vaders. Ik en de Vader zijn Eén.

Johannes 10 : 27-30; 11 : 25-27

Jezus heeft nog wel vele andere tekenen voor de ogen zijner discipelen gedaan, die niet beschreven zijn in dit boek, maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij gelovende, het leven hebt in zijn naam.

Johannes 20 : 30, 31

Het evangelie van Johannes kan gezien worden als het voor de mens meest belangrijke en onthullende evangelie. Hier zijn de woorden Zoon van God onlosmakelijk verbonden met de begrippen geloven en leven. Geloven en leven in de Zoon van God vormt de basis voor al de vormen waarin het leven verschijnt en geeft de verschijning van die vorm zijn betekenis. Deze gedachten, die wij aan de hand van de vele symbolische beelden mochten ontdekken, worden daarbij nog onderstreept door de uitspraken van Jezus, die over zichzelf in deze trant getuigt met de voor twijfel geen ruimte latende woorden:

IK BEN

Johannes 6 : 35; 8 : 12; 10 : 7

Wij zien dus hoe de vier evangeliën geen willekeurige beschrijvingen zijn van een, in en voor die tijd, belangrijke gebeurtenis. Deze evangelische beschrijvingen zijn door hun 1 - 4 verbinding, Geestelijk gezien, niet uitsluitend historische levensbeschrijvingen, waardoor tijd en plaats bepalend zouden zijn voor de inhoud en de juistheid ervan. Zij moeten gezien worden als een openbaring aan de mens. Een openbaring, die komt uit een andere wereld, met andere maatstaven en dimensies. Daardoor kan aan de mens in alle tijden iets worden getoond van de Goddelijke eigenschappen, die de Zoon tijdens zijn taak op aarde bezat.

Ter beëindiging van de dalet ך 4, willen we aan de hand van de aan haar verwante begrippen 40 en 400, haar weergave op verschillende niveaus, een ogenblik stilstaan bij het Hebreeuwse woord voor "altijd". Altijd, dus alle tijden omvattend, uitgebeeld door het getal 4, met haar in de stoffelijke wereld voorkomende verschillende dimensies. Als we deze getallen 4 - 40 - 400 achter elkaar opschrijven, krijgen we het Hebreeuwse woord tamid wat "altijd" betekent. De samenstellende letters van dit woord vertegenwoordigen de begrippen materie, tijd, lijden en dood. Begrippen die kenmerkend zijn voor deze tijdelijke, stoffelijke wereld.

4 - 40 - 400 → תמיד tamid, altijd.

Al(le)-tijd, in de betekenis van "alle tijden omvattend" waarbinnen onze tijdgebonden wereld wordt beheerst en gekenmerkt door haar zich steeds verder vermenigvuldigende bestaansgrond: het materiële, gevolgd door een slechts gevoelsmatig waarneembare versnelling van de "tijd" en een onontkoombaar gevoel van lijden, verwarring en uitzichtloosheid. Beelden die de lezer, levend in de door techniek bepaalde wereld van vandaag, zeker niet vreemd zijn.

En toch: dit alles is slechts één aspect, en eigenlijk slechts illusie. Opdat de mens, gedreven door deze hem niets biedende schijnwereld, zich bewust wordt dat de Eénwording, uitgedrukt door de 1 - 4 verbinding, het uiteindelijke doel is dat zijn geschapen zijn naar Gods beeld en gelijkenis en zijn leven inhoud zal geven. Dan is de Eénheid hersteld, de verbinding tussen Wereld en wereld realiteit, en wacht deze Eénheid, hoewel nog verborgen, op haar openbaring in eeuwigheid.

V Hee

Want bij U is de bron des levens, in Uw Licht zien wij het licht.

Psalm 36 : 10

Tijd en eeuwigheid

Na de hiervoor besproken letters met hun inhoudelijke betekenis die, als een Goddelijke openbaring, de Eénheid aantonen die er is tussen het Oude en het Nieuwe Testament, is het volgende teken de ה, de hee. Dit kan in 't Hebreeuws op twee manieren geschreven worden, namelijk:

ה or ה

Een letter waar wij, wat haar getalswaarde betreft, al eerder mee te maken hadden. Onder andere bij de behandeling van de dalet ה and de vele combinaties die wij bespraken in verband met de dalet en haar verbinding met de א, de aleph. Wij zullen merken hoe ook de letter hee ה, net als de voorgaande lettertekens, aan een vaste, bijna wettisch aandoende structuur is gebonden. Dit wettische moet echter niet gezien worden als een verstarde dogmatiek, maar als een verbonden zijn met, en dus gebonden zijn aan het Goddelijke. De letter ה heeft getalswaarde 5 en het woord "hee" betekent naar het Nederlands vertaald, "venster". Deze letter heeft in vormgeving een voor ons enerzijds merkwaardige, anderzijds, gezien vanuit het א - 4 verband, een begrijpelijke en betekenisvolle opbouw. Bij de ons nu langzamerhand vertrouwde vorm van de dalet ה wordt een lijn gevoegd die loodrecht van beneden naar boven opstijgt, om op een bepaald moment, zonder direct aanwijsbare oorzaak op te houden zich verder in vorm, ofwel in het voor ons waarneembare, uit de drukken. Om zich als het ware in het onzichtbare, het onstoffelijke te verliezen. Dit in tegenstelling tot de gimel die duidelijk het begin van de weg van de mens door het stoffelijke in vorm uitdrukt, maar met in zich de mogelijkheid tot een herstel van de verbinding. Naast elkaar gezien krijgen wij het volgende voor zichzelf sprekende beeld:

Duidelijk is in dit voorbeeld te zien hoe de omhoog gerichte lijn van de hee zich verliest in het niet meer waarneembare, onstoffelijke, Geestelijke.

Het "huis" der schepping uitgedrukt in de beth ב, onze dualistisch wereld van de 2, heeft op grond van verbinding met de "deur", de dalet ד, als het ware verbinding gekregen met het niet in onze dimensies begrijpelijke "Goddelijke", de aleph א 1, door een "venster", de hee ה. Door dit venster schijnt het (oer)licht van de Goddelijke wereld naar binnen. Door dit ononderbroken contact met die andere Wereld ontstaat een verstaan, een begrijpen en een overzien van dat, wat door het causale, aardse denken als onmogelijk wordt afgewezen. Namelijk een Wereld waar de betekenis van de stoffelijke en zichtbare dingen in het menselijke leven, aan heel andere maatstaven onderworpen zijn:

Want in die hoop zijn wij behouden. Maar hoop die gezien wordt, is geen hoop, want hoe zal men hopen op hetgeen men ziet?

Romeinen 8 : 24, 25

Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is.

1 Korinthe 2 : 14

De dalet, met getalswaarde 4, is de uitbeelding van dat wat wij kennen als het zichtbare, het tastbare, en de aleph als de 1, is de essentie, het Geestelijke van de zich aan ons openbarende vorm. Het Hebreeuwse woord voor aarde, als dat wat het verst verwijderd is van de hemel, is: ha arets "de aarde" הארץ, met getalswaarde 296, een veelvoud van het getal 4 (74 x 4). Het Hebreeuwse woord voor "de hemel", als aanduiding van de wereld van het Goddelijke en de tegenpool van het begrip "de aarde", is: ha shamajim "de hemel" השמיים. Dit woord heeft een getalswaarde die een veelvoud is van 5, namelijk 395 (79 x 5). Zo wordt de tegenstelling van de Geestelijke betekenis van de woorden "de hemel" en "de aarde" ook uitgedrukt in hun getalswaarden. Zoals een veelvoud van 5 staat tot een veelvoud van 4. Het getal 5 is de uitdrukking van dat wat wij verstaan onder het begrip "genade". Dat wat de enige basis is voor de verlossing van de mens en voor de herstelde relatie tussen God en de mens:

... en worden om niet gerechtvaardigd uit zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus. Hem heeft God voorgesteld als zoenmiddel door het geloof, in zijn bloed, om zijn rechtvaardigheid te tonen, daar Hij de zonden, die tevoren onder de verdraagzaamheid Gods gepleegd waren, had laten geworden.

Romeinen 3 : 24, 25

Verlossing in de betekenis van bevrijden door de aflossing van een schuld, de betaling van een (los)prijs. De mens, van nature als slaaf gebonden aan de door hemzelf gekozen weg, wordt verlost door de losprijs van het bloed:

... want Gij zijt geslacht en Gij hebt hen voor God gekocht met uw bloed, uit elke stam en taal en volk en natie; en Gij hebt hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters, en zij zullen als koningen heersen op de aarde.

Openbaring 5 : 9b, 10

De enige garantie tot werkelijk leven ligt in de verbinding tussen God (ס 1) en de mens (ד 4). Deze eenwording vinden wij op vele plaatsen in de Bijbel in vele symbolen en vertellingen prachtig weergegeven. Als één van de eerste daarvan in het Oude Testament, noemen wij het verhaal over de Boom des Levens en de Boom der Kennis van goed en kwaad, en over de rivier in de hof van Eden, waarin de 5 (genade) als grondbeginsel aan de mens wordt getoond door de Geestelijke betekenis van woorden en vormen. Er had immers nog geen scheiding plaatsgevonden, de harmonie was nog niet verstoord en alle leven komend uit, en verbonden met de Oorsprong werd dus door die Oorsprong, namelijk God zelf, gevoed en geleid.

Terugkomend op deze twee bomen in de hof van Eden, zien wij hoe de som der getallen van de Boom des Levens, verhoudingsgewijs staat als 1 : 4, ten opzichte van de Boom der Kennis. Met elkaar verbonden, vormen zij het getal 5. Deze bomen zijn de uitdrukking van dat wat wij kennen als het Geestelijke, de inhoud (1) en het stoffelijke, het uiterlijke (4). Vóór de keuze en val van de mens was er nog evenwicht tussen beide bomen, hoewel de Boom des Levens in feite al een heenwijzing was naar Christus,

... in wie alle kennis en wijsheid is verborgen.

Kolossenzen 2 : 2, 3

1. Boom des Levens:

ets ha chajjim	הַחַיִּים	עַצ	
	40 - 10 - 10 - 8 - 5	90 - 70	= 233 als 1

2. Boom der Kennis van goed en kwaad:

ets ha da-aat	הַדַּעַת	עַצ	
	400 - 70 - 4 - 5	90 - 70	
tov we ra	וְרַע	טוֹב	
	70 - 200 - 6	2 - 6 - 9	= 932 staat tot 4

Het kiezen voor de Boom van Kennis van goed en kwaad (4), die door de slang werd aanprezen als zou hij onbegrensde mogelijkheden, die aan het Goddelijke grensden, bezitten, werd de mens dan ook noodlottig. De inhoud, het Geestelijke, de betekenis van al Gods handelen werd verduisterd. Het accent kwam te liggen op de mens, waarbij de aan deze kennis van goed en kwaad inherente vermenigvuldiging de mens stimuleerde tot steeds grotere expansiedrift, met de bedoeling om zichzelf daarin als oorsprong van de geschapen mogelijkheden aan te wijzen. Het gevolg van de val is bekend. De verbinding met de ware Levensbron werd verbroken. Van toen af aan zou de mens, gebonden aan de door hem voorop gestelde kennis van goed en kwaad, zijn weg los van de Oorsprong moeten gaan. Het zou er inderdaad op lijken alsof de mens de plaats van God had ingenomen. Wat de mens zich echter, zowel toen als nu, niet realiseerde was het feit, dat "Gods plaats innemen": nog niet betekent dat men werkelijk "God is".

Een ander, ons eveneens aansprekend, oudtestamentisch voorbeeld, dat de uitbeelding is van deze door de 1 - 4 verbinding ontstane 5, vinden wij in het verhaal over de rivier, die ontsprong in de hof van Eden. (Genesis 2 : 10, 11) Ook hier een duidelijke, door de 1 ontstane, 1 - 4 verbinding, waardoor leven in de hof mogelijk werd:

Er ontsprong in Eden een rivier om de hof te bevochtigen, en daar splitste zij zich in vier stromen.

Genesis 2 : 10

Als wij een ogenblik stilstaan bij de \aleph 5 als letterteken met in zich het begrip "venster", dan zien wij wat de betekenis van deze letter aan de mens, die gevangen zit in de tijdelijke en stoffelijke wereld, wil medelen. Namelijk dat via de \aleph 5 (= 1 + 4), door de voorkennis Gods, reeds van vóór de grondlegging der wereld, het Goddelijk (oer)Licht in de persoon van Jezus Christus, was voorbestemd om deze stoffelijke en tijdelijke wereld te begeleiden en te omvangen, aanvankelijk verborgen, uiteindelijk geopenbaard. (Psalm 36 : 10; Johannes 3 : 19; Mattheüs 4 : 16)

Wederom dan sprak Jezus tot hen en zeide: Ik ben het licht der wereld, wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben.

Johannes 8 : 12

Met het doel om deze schepping, na vele omzwervingen, weer naar haar

Oorsprong en ware bestemming, namelijk de Eénheid met de Vader, God zelf, terug te brengen.

Opdat God zij alles in allen.

1 Korinthe 15 : 28b

Als we nu weer terugkeren naar de eerste Bijbelse informatie over het ontstaan van de mens, dan beseffen wij hoe deze mens, geschapen naar Gods beeld en gelijkenis, als het ware een afschaduwing, een glimpje, van dat Goddelijk oerlicht moet hebben gehad. Adam was, hoewel geformeerd uit het stof der aarde, omhuld en doordrenkt met dit Goddelijk licht, waardoor hij in staat was om door het tijdelijke en stoffelijke van de schepping heen, altijd en in alles de Geestelijke betekenis te ontdekken. Het woord voor licht luidt in het Hebreeuws or אור 200 - 6 - 1 en door zijn samenstelling wijst dit woord, door de verbinding met de aleph א, op de Goddelijke Oorsprong van licht:

... de Koning der koningen en de Here der heren, die alleen onsterfelijkheid heeft en een ontoegankelijk licht bewoont, die geen der mensen gezien heeft of zien kan. Hem zij eer en eeuwig kracht! Amen.

1 Timótheüs 6 : 16

In dit verband denken wij onwillekeurig aan de geschiedenis van Mozes, aan zijn ontmoeting met God op de Sinaï, (Exodus 34 : 35) evenals aan de verheerlijking van de Here Jezus op de berg, beschreven in Matthéüs 17. Dit laatste voorbeeld heeft in de eerste plaats een sterk aansprekend, eschatologisch karakter, omdat het een vooruitzien, een vooruitgrijpen is naar zijn toekomstige status als de verheerlijkte Heiland. Terwijl zijn verzoeningswerk in werkelijkheid nog moest worden volbracht:

Voorwaar, Ik zeg u: Er zijn sommigen onder degenen, die hier staan, die de dood voorzeker niet zullen smaken, voordat zij de Zoon des mensen hebben zien komen in zijn Koninklijke waardigheid.

Matthéüs 16 : 28

En zes dagen later nam Jezus Petrus en Jakobus en zijn broeder Johannes mede en Hij leidde hen een hoge berg op, in de eenzaamheid. En zijn gelaat veranderde voor hun ogen en zijn gelaat straalde gelijk de zon en zijn klederen werden wit als het licht.

Matthéüs 17 : 1, 2

Veelbetekend zijn in dit verband de woorden in Matthéüs 17 : 9, die hoofdzakelijk en in de eerste plaats wijzen op de noodzaak van het offer en het hiermee samenhangende herstel van de verbinding tussen God en de mens:

En terwijl zij van de berg afdaalden, gebood Jezus hun, zeggende: Vertelt niemand dit gezicht, voordat de Zoon des mensen uit de doden is opgewekt.

Matthéüs 17 : 9

Door Petrus, als één van de ooggetuigen, wordt deze gedachte dan ook ter bemoediging aan de gelovigen nadrukkelijk medegedeeld en uitgelegd:

Want wij zijn geen vernuftig gevonden verdichtsel nagevolgd, toen wij u de kracht en de komst van onze Here Jezus Christus hebben verkondigd, maar wij zijn ooggetuigen geweest van zijn majesteit. Want Hij heeft van God, De Vader, eer en heerlijkheid ontvangen, toen zulk een stem van de hoogwaardige heerlijkheid tot Hem kwam: Deze is mijn Zoon, mijn geliefde, in wie ik mijn welbehagen heb. En deze stem hebben ook wij uit de hemel horen komen, toen wij met Hem op de heilige berg waren. En wij achten het profetisch woord daarom des te vaster, en gij doet wel, er acht op te geven als een lamp, ...

2 Petrus 1 : 16-19a

Toen de eerste mens Gods verbod overtrad en at van de Boom der Kennis van goed en kwaad, met inherent daaraan de kennis van de dualiteit, werd men afgesneden van de Boom des Levens met het daaraan inherente Geestelijke inzicht. De gevolgen waren voor de mens catastrofaal. Nadat hij de verbinding met het Goddelijke (oer)licht en daardoor ook zijn omhulling door het Goddelijk licht verloren had, bemerkte de mens dat hij naakt was. (Genesis 3 : 7) Afgesneden van Gods Licht, Gods Levensboom, (Genesis 3 : 24) werd hij uitsluitend tot een stoffelijke vorm. Dit hield in dat de mens, zonder het inzicht dat voortvloeide uit de eens bestaande 1 - 4 verbinding, niet meer in staat was in het stoffelijke, in het geschapene, de zin, de Geestelijke betekenis te zien. Zijn reactie, zijn instinctief direct hieraan aangepaste handeling was dan ook volledig in overeenstemming met de nieuw ontstane situatie. Hij bedekte zich met datgene wat typerend was voor de vermenigvuldiging tot veelheid, die nu onherroepelijk komen moest: het blad van de vijgenboom. Zo werd de mens in deze schepping tot zijn eigen uitgangspunt. Zijn eigen bron ter verklaring van wat zich op talloze manieren altijd maar weer, schijnbaar "eindeloos", in het tijdelijke manifesteert en vermenigvuldigt.

Als wij ons in verband met de symboliek hiervan tot de grondtekst wenden, dan vinden wij een merkwaardige overeenkomst in geschrift, zowel als in uitspraak, tussen de woorden "vrucht" en "dit is kwaad". Beide Hebreeuwse woorden, onder elkaar geplaatst, geven ons het volgende overzicht:

zaad → zera זרע 70 - 200 - 7
dit is kwaad → zeh-ra זהרע 70 - 200 - 5 - 7

Spreek ik dus het Hebreeuwse woord "zaad" uit, dan ligt, verborgen in de structuur en vooral in de uitspraak van het woord, ook de betekenis van kwaad. In de zin van de mogelijkheid om zich van de Oorsprong weg te bewegen. Vermenigvuldiging of groei bestaat dan Geestelijk gezien niet. Want sinds de keuze van de mens en zijn daaraan verbonden nieuwe uitgangspunt, kan dit slechts in, en door middel van tijdelijke, stoffelijke vormen.

En dan openbaart zich het wonder, het mededogen van God, die de mens de keuze geeft en roept. God roept de mens en heropent het gesprek, een communicatiemiddel dat de mogelijkheid tot herstel van de eenheid in zich verborgen heeft. God roept en weet dat de mens zó niet voor Hem verschijnen kan. De mens is naakt en mist wat eens de eenheid, de communicatie tussen God en de mens tot een hoogtepunt in de schepping maakte. Zo ontstaat voor de mens de eerste bewuste confrontatie met de liefde en de genade Gods waaruit de schepping ooit ook was geboren. De gevolgen van het hele gebeuren werden uitgedrukt in het blad van de vijgenboom. Maar God biedt de mens datgene aan waarmee hij nu verder leven moet. God biedt de mens klederen aan die wijzen op de noodzaak van het hieraan voorafgegane offer. Het plaatsvervangend sterven van een onschuldig dier was al een heenwijzing naar het plaatsvervangend sterven, dat eens in deze tijdelijke, stoffelijke wereld, door de Goddelijke Zoon zou worden volbracht. (Romeinen 5 : 12; 6 : 23)

Het begrip or אור 200 - 6 - 1, wat "(oer)licht" betekent, heeft plaatsgemaakt voor het begrip or עור 200 - 6 - 70, wat zowel met het woord "vel" als met "huid" kan worden vertaald. De laatstgenoemde woorden worden, in tegenstelling tot het "(oer)licht", gekenmerkt door het stoffelijke, het aan de aarde gebondene, de ajin ע 70.

En de HERE God maakte voor de mens en voor zijn vrouw klederen van vellen en bekleedde hen daarmee.

Genesis 3 : 21

Hoewel deze twee woorden voor "licht" identiek zijn in klank, hebben wij hier te maken met twee volkomen verschillende werelden. Het belangrijkste verschil ligt in het feit, dat hier de א (1), is vervangen door de ע (70) wat een aanduiding is van het nieuwe wat nu komen gaat, namelijk: versplintering van de Eenheid in ontelbare, van elkaar wegdrijvende delen.

De ה hee, met getalswaarde 5, is in onze wereld de uitdrukking van een nieuw ontstane verbinding tussen Geest en vlees, Inhoud en vorm, God en mens, met dien verstande dat zij zich als een 5 in de stoffelijke wereld nog niet kan openbaren, maar daar uitsluitend door de ontstane verbinding van 1 - 4 functioneert. Een verbinding die zich eens weer als 5 op een heel bijzondere wijze in het tijdelijke zal openbaren. (2 Korinthe 4 : 16, 18 en 5 : 1-3)

In verband met het belang van de ה als teken van Gods genade en verlossing voor de mens, zullen wij ons nu bezighouden met informatie hierover, te vinden in het Bijbels Hebreeuws in Genesis 2 : 4:

אלה תולדות השמיים והארץ בִּבְרֵאמֶה

elêh toldoth ha shamajim we ha arets be^{hi}baram

Vertaald staat hier het volgende: "Dit is de wording (van) de hemel en de aarde toen zij geschapen werden". Zoals in de grondtekst duidelijk te zien is, is het laatste woord, be^{hi}baram בִּבְרֵאמֶה, vergeleken met andere tekstgedeelten, op een toch wel ongewoon aandoende manier geschreven (zie de pijl). De kleine, bijna onzichtbare manier waarop de ה in dit woord is weergegeven, geeft ons de indruk alsof deze letter er eigenlijk, uitgedrukt in de zichtbare letters, nog niet bijhoort, er zelfs nog niet bij mag horen. Alsof zij nog slechts in verborgen vorm mag bestaan en, door de stoffelijke wereld gedwongen en net als alle letters komend uit de andere wereld, de mens toch iets wil vertellen. Ook vinden wij via het stamwoord, "scheppen" bara ברא 1 - 200 - 2 in dit woord, de wordingsgeschiedenis van hemel en aarde gemakkelijk terug.

We hebben al lang begrepen dat in het Hebreeuws, de Goddelijke, aan de mens gegeven taal, niets "zomaar" is. In dit verband denken wij direct aan de aankondiging van de dualiteit als basisprincipe van de schepping door middel van het eerste woord in de Bijbel in Genesis 1 : 1. Een aankondiging die niet alleen wordt geaccentueerd door de tweede letter van het alfabet, maar deze letter is bovendien extra groot weergegeven.^{1 pag. 142} Zo heeft

ook deze verkleinde ה een diepe, vérstrekkende betekenis en is bedoeld als eerste voorzichtige weergave van een groots, nog in de tijd verborgen, Goddelijk mysterie. God belooft en verplicht zichzelf als het ware, door middel van deze tijdelijke uitdrukking ervan, om dit mysterie eens in zijn volle rijkdom aan de mens te schenken en te openbaren. Het aparte karakter van deze kleine ה wordt benadrukt door iets wat in de vele vertalingen, door gebrek aan kennis van de Joodse denkwijze, eenvoudig niet wordt weergegeven. Het woord behibaram wordt, behalve met zijn hiervoor vermelde vertaling, ook vertaald met de woorden:

ב be : In de (door)
ה hi : de ה, de 5
בראם baram : schiep Hij hen.

Dit wijst al direct op dat wat God zich als doel met deze schepping had gesteld: het herstel van de eenheid en de harmonie tussen het Geestelijke en het stoffelijke, tussen Schepper en schepping. Dit wordt ook uitgedrukt in de eenheid tussen man en vrouw. Het is ook de uitbeelding van dat waar de 5, de ה, in de eerste plaats de uitdrukking van is: de ingeschapen mogelijkheid tot het vernieuwen van eenheid (1 - 4). God schiep immers door de 5, de hemel en de aarde met daaraan gekoppeld het verlangen naar de beleving van vreugde door die eenheid?

Door het stoffelijke, met een ingeschapen verlangen naar vermenigvuldiging werd de mens, zelf stof, juist door de geweldige mogelijkheden die deze uitbreiding en ontwikkeling boden, onweerstaanbaar aangetrokken. Wat de mens echter niet beseftte, en door de afscheiding van de Boom des Levens als Bron van inzicht ook niet kon beseffen, was, dat deze drang tot vermenigvuldiging zonder harmonie met God, gedoemd was om in het "oneindige" te verdwalen. Zo werd de keuze van de mens voor de Boom der Kennis van goed en kwaad, die, wanneer hij de bepalende factor is, een alleen op zichzelf gerichte en zich van de Oorsprong weg ontwikkelende expansiedrift kent, een keuze waarvan aan het einde de dood wachtte. Het eten van de Boom des Levens én van de Boom der Kennis van goed en kwaad zou deze situatie in stand hebben gehouden en God zou als het ware verplicht zijn geweest de vermenigvuldigingsdrang van de schepping te vernietigen, waardoor zij zou ophouden te bestaan:

1. Zie de Hebreeuwse tekst op bladzijde 55.

En de HERE God zeide: Zie, de mens is geworden als Onze een door de kennis van goed en kwaad; nu dan, laat hij zijn hand niet uitstrekken en ook van de boom des Levens nemen en eten, zodat hij in eeuwigheid zou leven. Toen zond de HERE God hem weg uit de hof van Eden om de aardbodem te bewerken, waaruit hij genomen was.

Genesis 3 : 22, 23

De weg van ballingschap was voor de mens begonnen, maar ook de mogelijkheid tot terugkeer van deze weg. Daarom was in het teken **⚡**, als het Woord wat in den beginne reeds was en God zelf was, al rekening gehouden met het begrip verlossing. Dit wordt weergegeven in de gestalte van een lam, geslacht van vóór de grondlegging der wereld:

... wetende dat gij niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, zijt vrijgekocht van uw ijdele wandel, die u van de vaders overgeleverd is, maar met het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en vlekkeloos lam. Hij was van tevoren gekend, vóór de grondlegging der wereld, doch is bij het einde der tijden geopenbaard ter wille van u, die door Hem gelooft in God.

1 Petrus 1 : 18-20

Zo zien wij in de grondtekst, door het woord be^{hi}baram en uitgedrukt in deze (on)opvallende **⚡** 5, hoe gelijktijdig met het scheppen van hemel en aarde, ook de mogelijkheid tot terugkeer en verlossing is vastgelegd. Zij het hier als een verborgenheid, wachtend op de openbaring ervan in de tijd, door Christus. Wij hebben hier een duidelijke heenwijzing naar de verborgenheid die eens aan en door Paulus zou worden geopenbaard en die door middel van de **⚡** 5 op volmaakte, zij het verborgen wijze zou worden vervuld: de samenvoeging van het Geestelijke en het stoffelijke, God en mens, in de persoon van Christus Jezus met zijn Gemeente als zijn Lichaam. (Éfeze 1 : 4-9)

... dat mij door een openbaring het geheimenis bekend gemaakt is, gelijk ik boven in het kort daarvan schreef. Daarna kunt gij u bij het lezen een begrip vormen van mijn inzicht in het geheimenis van Christus, dat ten tijde van vroegere geslachten niet bekend is geworden aan de kinderen der mensen, zoals het nu door de Geest geopenbaard is aan de heiligen, zijn apostelen en profeten: (dit geheimenis) dat de heidenen mede-erfgenamen zijn, medeleden en medegenoten van de belofte in Christus Jezus door het evangelie, ...

Éfeze 3 : 3-6

... om onder u het woord van God tot zijn volle recht te doen komen, het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar thans geopenbaard aan zijn heiligen.

Kolossenzen 1 : 25b, 26

Wij worden hier tevens bepaald bij het door Simeon (in de tempel) gesproken en in Handelingen aangehaalde Schriftwoord, waar het heil voor alle volkeren, dat fundamenteel belichaamd wordt in de Gemeente, openlijk, ten overstaan van de toenmalige Joodse gemeente, als éérste wordt genoemd:

En nadat dezen uitgesproken waren, nam Jacobus het woord, en zeide: Mannen broeders, hoort naar mij! Simeon heeft uiteengezet, hoe God van meet aan er op bedacht geweest is een volk voor zijn naam uit de heidenen te vergaderen. En hiermede stemmen overeen de woorden der profeten, gelijk geschreven staat: Daarna zal ik wederkeren en de vervallen hut van David weder opbouwen, en wat daarvan is ingestort, zal ik weder opbouwen, en ik zal haar weder oprichten, opdat het overige deel der mensen de Here zoeken, en alle heidenen, over welke mijn naam is uitgeroepen, spreekt de Here, die deze dingen doet, welke van eeuwigheid bekend zijn.

Handelingen 15 : 13-17

Het in onze tijd toenemende gebrek aan kennis van de Bijbel en inzicht in de betekenis ervan, heeft logischerwijze tot gevolg, het ontkennen van de verborgenheid en een toename van kritiek op het waarheidskarakter van het Bijbelwoord. Het gevolg hiervan is weer dat het verval in, en van de schepping toeneemt en dat de mens, die dit aan den lijve ondervindt, zich steeds openlijker tegen het zich aan hem aanbiedende heil verzet.²

Als bevestiging van wat we hierboven mochten weergeven over geschiedenis en karakter van de Gemeente als een verborgenheid, die door God in zijn scheppingsplan is ingebouwd, willen wij, aan de hand van het woord be^{hi}baram, een ogenblik stilstaan bij enkele oudtestamentische plaatsen, die deze zienswijze weergeven, bevestigen en benadrukken:

...en gij zult niet meer Abram genoemd worden, maar uw naam zal zijn Abraham, omdat ik u tot een vader van een menigte volken gesteld heb.

Genesis 17 : 5

2. H. Verweij: "Ik ben die Ik ben", bladzijde 138, 139.

Bij dit gesprek tussen God en Abram, betreft God voor het eerst de mens in de allesomvattende rijkdom van zijn plan, zonder de diepte van de verborgenheid echt te openbaren. Wanneer wij nu teruggaan naar Genesis 13 : 15, 16 en 15 : 18-20, dan lezen wij hoe Gods belofte in de eerste plaats en uitsluitend was gericht op het volk dat uit Abram zou worden geboren, het volk Israël:

En de HERE zeide tot Abram, nadat Lot zich van hem gescheiden had: Sla toch uw ogen op, en zie van de plaats waar gij zijt, naar het noorden, zuiden, oosten en westen, want het gehele land, dat gij ziet, zal ik u en uw nageslacht voor altoos geven. En Ik zal uw nageslacht maken als het stof der aarde, zodat, indien iemand het stof der aarde zou kunnen tellen, ook uw nageslacht te tellen zou zijn.

Genesis 13 : 1, 4-16

Dit wordt duidelijk bevestigd door de letterlijke aanduiding en omschrijving van het land, dat dit volk eens zou beërven en wat zich zou uitstrekken van de Nijl tot aan de Eufraat. Dat hier, behalve plaatsaanduidingen ook diepe symbolische en eschatologische waarheden verborgen liggen, is zonder meer duidelijk. Wij denken, zonder er nu verder op in te gaan, aan de belangrijke rol die de Eufraat speelt, zowel in begin- als eindgeschiedenis van de schepping. (Genesis 2 : 14; Openbaring 16 : 12)

Als wij ons weer bepalen bij het tekstgedeelte van Genesis 17 : 5, dan zien we, bij nadere beschouwing, enkele merkwaardige veranderingen in de geschreven tekst naar voren komen. Veranderingen die de oppervlakkige en de slechts historisch ingestelde lezer niets hebben te vertellen, maar die niettemin de aankondiging zijn van de grootste gebeurtenis die eens, door Gods liefde en genade, op aarde zou plaatsvinden. Een gebeurtenis die niet alleen Israël, maar letterlijk alle volken, alsmede de hele schepping zou omvatten. Een gebeurtenis waardoor de zin en betekenis van alle dingen, zij het langs een weg van lijden en ballingschap, zich aan de mens zou openbaren. Genesis 17 : 4, 5 begint dan ook met de volgende Goddelijke, aan Abram gerichte proclamatie:

Wat Mij aangaat, zie mijn verbond is met u, en gij zult de vader van een menigte volken worden; ...

Hier is als het ware sprake van een uitbreiding, een toevoeging aan de reeds eerder aan Abram gedane belofte, in Genesis 13 : 14-16. Daardoor omvat

de belofte niet meer alleen Abrams lijfelijk nageslacht, maar ook alle volken buiten Israël, die aanvankelijk geen rechtstreeks deel hadden aan de Goddelijke belofte. (Romeinen 4 : 7-13)

Daarom is het alles uit geloof, opdat het zou zijn naar genade, en dus de belofte zou gelden voor al het nageslacht, niet alleen voor wie uit de wet, maar ook voor wie uit het geloof van Abraham zijn, die de vader van ons allen is, gelijk geschreven staat: Tot een vader van vele volken heb Ik u gesteld, voor het aangezicht van die God, in wie hij geloofde, die de doden levend maakt en het niet zijnde tot aanzijn roept.

Romeinen 4 : 16, 17

Gij zijt de zonen van de profeten en van het verbond, dat God met uw vaderen gemaakt heeft, toen Hij tot Abraham zeide: en in uw nageslacht zullen alle stammen der aarde gezegend worden.

Handelingen 3 : 25

Wij ontdekken dan hoe door Gods liefde en wijsheid, zij het aanvankelijk op een nauwelijks waarneembare manier, de eerste aankondiging van die genade, door middel van de Hebreeuwse letter א (Genesis 2 : 4) zich aan Abraham, als vader van zowel besnedenen als onbesnedenen, in al zijn volheid door de verandering van één woord openbaart. Abram wordt tot Abraham! (Genesis 17 : 4, 5)

De verborgenheid, in de samenstelling van een woord geboren, heeft zich hierdoor in het tijdelijke en stoffelijke opnieuw vorm gegeven, om zijn weg met de komende geslachten, door de dualiteit te gaan. אברם wordt אברהם. De basis hiervoor moet worden gezocht in het feit dat Abram de betekenis van de schepping had leren inzien en aanvaarden, zoals dat de bedoeling was. Abraham geloofde God en het (dit geloof) werd hem tot gerechtigheid gerekend:

Op dezelfde wijze heeft ook Abraham God geloofd en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend. Gij bemerkt dus, dat zij, die uit het geloof zijn, kinderen van Abraham zijn. En de schrift die tevoren zag, dat God de heidenen uit geloof rechtvaardigt, heeft tevoren aan Abraham het evangelie verkondigd: In u zullen alle volken gezegend worden. Zij, die uit het geloof zijn, worden dus gezegend tezamen met de gelovige Abraham.

Galaten 3 : 6-9

Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus, ...

Romeinen 5 : 1

Maar niet alleen Abraham, als type van het levenverwekkende aspect, ook zijn vrouw Saraï wordt in dit heilsfeit betrokken, waarbij deze gebeurtenis wordt bekrachtigd door ook haar naamsverandering: van Saraï in Sarah:

Verder zeide God tot Abraham: Wat uw vrouw Saraï betreft, gij zult haar niet Saraï noemen, maar Sarah zal haar naam zijn.

Genesis 17 : 15

שרי wordt שרה. Abraham als type van het Geestelijke, het levenverwekkende, en Sarah als type van de vorm, het stoffelijke, die door hun eenwording en door geloof eens de "verpersoonlijking van de ware eenheid" zouden voortbrengen:

En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij mijn stem gehoorzaam geweest zijt.

Genesis 22 : 18 (Statenvertaling)

Nu werden aan Abraham de beloften gedaan en aan zijn zaad. Hij zegt niet: en aan zijn zaden, in het meervoud, maar in het enkelvoud: en aan uw zaad, dat wil zeggen: aan Christus.

Galaten 3 : 16

Een samengaan van het Geestelijke en het stoffelijke, Inhoud en vorm. Deze gebeurtenis krijgt gestalte ook bij de vrouw, die de omhulling is van het inhoudelijke (de man), door de vervanging van de ך door de ך.

Wij weten uit Genesis hoe deze gebeurtenis (dit verbond) zijn bezegeling vindt in de besnijdenis, het wegnemen van de voorhuid. Opnieuw zien wij hier een ingrijpend gebeuren, dat Geestelijk wijst op Gods weg met de mens. Wij hebben hier niet te maken met een hygiënische maatregel, zoals de wijd verbreide misvatting is van ons gewoon geworden utilistische denken, maar met een handeling, die betekent dat dat (de voorhuid) wat de inhoud, het Geestelijke omhult, wordt weggenomen. Namelijk die plaats (de stoffelijke wereld) waar het beloofde zaad (zera) eens komen moest, wordt teruggedrongen. De besnijdenis als bekrachtiging van de belofte die God aan Abraham schonk, heeft Geestelijk gezien dezelfde betekenis als het

offerlam, namelijk het wegnemen, terugdringen, ombuigen van de krachten van het stoffelijke, van dat wat in de wereld van de mens bepalend is.

Het woord voor omhulling (voorhuid) in verband met de besnijdenis heeft dezelfde getalswaarde als het woord lam. "Lam" is in feite de uitdrukking in de stoffelijke vorm, waarvan Johannes de Doper, in verband met Jezus Christus als het beloofde vrouwenzaad zei:

Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.

Johannes 1 : 29

In het Hebreeuws krijgen wij deze overeenkomende getalswaarden:

voorhuid → orlah	עֲרֻלָּה	5 - 30 - 200 - 70	samen 305
lam → sêh	שֶׁה	5 - 300	samen 305

Dit alles heeft als diepste achtergrond de Gemeente, als het verwachte gebouw, waartoe Abram een Abraham en Sarai een Sarah werd. Op dat moment werd de ה, de 5, als het getal van verlossing en genade als het ware demonstratief ingevoegd als een heenwijzing naar de vervulling daarvan in de tijdelijke, stoffelijke wereld. Een vervulling die door het offer op Golgotha en in de Persoon van de Here Jezus Christus eens tot volmaakte werkelijkheid zou worden. Dat wat in Genesis 2 : 4 bij de schepping van hemel en aarde als verborgenheid al in het woord be^{hi}baram was vastgelegd, werd in het Zaad van Abraham op wonderlijke wijze tot werkelijkheid gemaakt. Het is dan ook geen toeval dat het woord be^{hi}baram en Abraham uit dezelfde lettertekens zijn opgebouwd,

אֲבְרָהָם	(ב) הֵבְרָאָם
40 - 5 - 200 - 2 - 1	40 - 1 - 200 - 2 - 5 - (2)
(De beth in (be) ^{hi} baram is een voorzetsel.)	

In het woord Abraham אֲבְרָהָם wordt de ה nu groot en duidelijk naar voren gebracht. Hier zien wij de eerste bekendmaking van het heil, de eerste uitdrukking van Gods genade, die al bij de schepping van hemel en aarde voor alle volken was ingebouwd. Zo is dus de betekenis van de 5, als de 1 - 4 verbinding, bij het tot stand komen van de wereld van de mens een heel bijzondere zaak. Het is de eenwording die zich ondanks alles in deze wereld van tegenstelling en strijd steeds weer openbaart als het door God geschonken rustpunt. Dat is dat rustpunt waardoor de mens wéét, dat Eénheid mogelijk

is, omdat die in het leven in vele tijdelijke vormen voorkomt. Daardoor kan men de weg van ballingschap met vertrouwen en geloof vervolgen. De Eénheid, die door het getal 5 wordt weergegeven, vinden wij in zijn meest sublieme vorm terug in de nieuwtestamentische Gemeente, die als Gemeente (4) en tempel van de Heilige Geest kan bestaan, als zij leeft en functioneert in verbinding met haar hoofd, Jezus Christus (1):

Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is. In Hem wast elk bouwwerk, goed ineen sluitend, op tot een tempel, heilig in de Here, in wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest.

Efeze 2 : 19-22

Hoe groot deze verborgenheid was, vinden wij weergegeven in de woorden van Petrus, dat zowel profeten als engelen begerig waren te schouwen in deze onmetelijke rijkdom van de Goddelijke genade:

Naar deze zaligheid hebben gezocht en gevorst de profeten, die van de voor u bestemde genade geprofeteerd hebben, terwijl zij naspeurden, op welke of hoedanige tijd de Geest van Christus in hen doelde, toen Hij vooraf getuigenis gaf van al het lijden, dat over Christus zou komen, en van al de heerlijkheid daarna. Hun werd geopenbaard, dat zij niet zichzelf, maar u dienden met die dingen, welke u thans verkondigd zijn bij monde van hen, die door de Heilige Geest, die van de hemel gezonden is, u het evangelie hebben gebracht, in welke dingen zelfs engelen begeren een blik te slaan.

1 Petrus 1 : 10-12

Ook Paulus roemt over deze, nu openbaar geworden, verborgenheid:

... dat mij door openbaring het geheimenis bekend gemaakt is, gelijk ik boven in het kort daarvan schreef: ... het geheimenis van Christus, dat ten tijde van vroegere geslachten niet bekend is geworden aan de kinderen der mensen, zoals het nu door de Geest geopenbaard is aan de heiligen, zijn apostelen en profeten: dit geheimenis, dat de heidenen mede-erfgenamen zijn, medeleden en medegenoten van de belofte in Christus Jezus door het evangelie,

Efeze 3 : 5, 6

Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen, en in het licht te stellen, wat de bediening van het geheimenis inhoudt, dat van eeuwen her verborgen is gebleven in God, de Schepper van alle dingen, opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden.

Efeze 3 : 8-10

Een belangrijke oudtestamentische plaats met betrekking tot de (toen nog) verborgenheid van de Gemeente, is te vinden in de verhalen omtrent de bouw van de tabernakel. Een bouw, die met de grootste nauwkeurigheid en tot in de kleinste details wat betreft materiaal, zowel als afmetingen, door Mozes aan het volk van Israël werd opgedragen. De tabernakel, te vertalen met "tent", als verwijzing naar zijn tijdelijke karakter vanwege de tocht door de woestijn. De tabernakel was bedoeld als woonplaats, als omhulling van de Ark des Verbonds, waar Gods aanwezigheid zich herhaaldelijk openbaarde (wolk en vuurkolom). Een bij uitstek oudtestamentisch voorwerp, vol met symbolen die ieder afzonderlijk een verwijzing waren naar de verzoening en verbinding met God, als iets dat eeuwig en alle tijden omvattend is:

Maar Christus, opgetreden als hogepriester der goederen die gekomen zijn, is door de grotere en meer volmaakte tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van deze schepping, en dat niet met het bloed van bokken en kalveren, maar met zijn eigen bloed, eens voor altijd binnen gegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf. Want als reeds het bloed van bokken en stieren en de besprenging met de as der vaars hen, die verontreinigd zijn, heiligt, zodat zij naar het vlees gereinigd worden, hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door de eeuwige Geest Zichzelf als een smetteloos offer aan God gebracht heeft, ons bewustzijn reinigen van dode werken, om de levende God te dienen?

Hebreeën 9 : 11-14

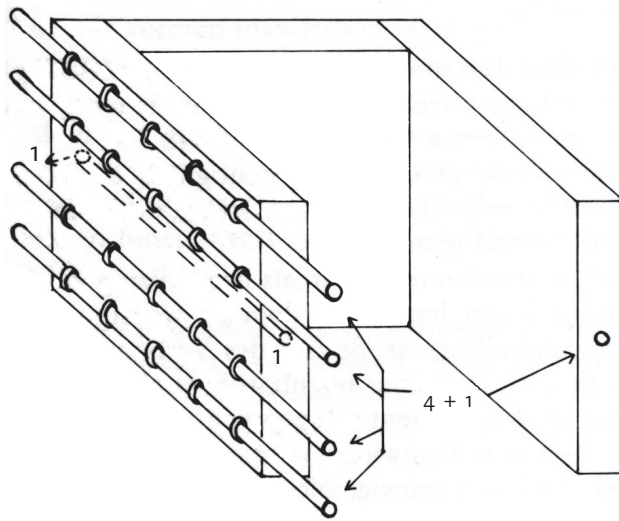
De vraag, die wij ons nu stellen is: waar ligt duidelijk en aantoonbaar de overeenkomst tussen de oudtestamentische tabernakel en de nieuwtestamentische Gemeente, en dit dan in verband met de **ἵ**, de 5? In verband hiermee slaan wij Exodus 26 : 26-30 op en lezen wij het volgende:

Ook zult gij dwarsbalken maken van acaciahout: vijf voor de planken

van de ene zijde van de tabernakel, vijf dwarsbalken voor de planken van de andere zijde van de tabernakel, en vijf dwarsbalken voor de planken van de zijde van de tabernakel aan de achterkant naar het westen, ...

Exodus 26 : 26, 27

Wat ons, bij de behandeling en betekenis van de $\overline{1}$, hier opvalt is dat het aantal dwarsbalken, namelijk vijf, in verband gebracht kan worden met de verbinding $4 - 1$. (vers 28) Het opmerkelijke hiervan ligt in het feit dat één dwarsbalk (1), in tegenstelling tot de vier overige balken, zich binnenin en dus onzichtbaar in de (muur)planken bevindt.

De vier andere balken daarentegen zijn, met goud overtrokken, zichtbaar aan de buitenkant aangebracht door middel van ringen. Ook hier wordt, op symbolisch-profetische wijze, de verborgenheid, het geheimenis, de Geestelijke inhoud, reeds tot uitdrukking gebracht. (Romeinen 8 : 19; Filippenzen 3 : 20, 21)

Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen, maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

1 Johannes 3 : 2

Zo zien wij hoe het $4 - 1$ principe wordt gehandhaafd, ook wat betreft de verlossing en eenwording, die uitgedrukt worden in de verhouding Christus - Gemeente, door het getal 5. Tijdens de loopbaan, de weg van de gelovige

door deze voor hem vreemde en vijandige wereld van stoffelijke vormen, wordt zijn te verkrijgen erfenis door het getal 5 bepaald. Naast het koninklijk priesterschap dat, door het aan Christus gelijk zijn, zijn deel zal worden, onderscheidt de Bijbel nog 5 kronen/kransen die elk een bepaald aspect in het leven van de gelovige belichten. In tegenstelling tot de behoudenis om niet, uit de rijkdom van Gods genade, wordt hier gewezen op een vijfvoudige vorm van loon, die rechtstreeks betrekking heeft op de handel en wandel van de verlostte tijdens zijn ballingschap in deze wereld. Hier is dus sprake van bepaalde voorwaarden waaraan Gods kinderen tijdens hun leven moeten voldoen. Paulus noemt deze onderscheidingen bij name en wijst op de voorwaarde dat wij de loopbaan tot het einde zouden lopen om de prijs te behalen.

Als eerste noemt hij de ONVERGANKELIJKE KROON:

En al wie aan een wedstrijd deelneemt, beheerst zich in alles; zij om een vergankelijke erekrans te verkrijgen, wij om een onvergankelijke.

1 Korinthe 9 : 25

Hier wordt de noodzaak tot dienstbaarheid en trouw van de gelovige tot uitdrukking gebracht. Trouw aan de opdracht om de verworven Eénheid te bewaren en deze dienstbaar te maken voor velen, tot eer van Hem die deze Eénheid als een eeuwig erfgoed voor ons verwierf.

Als tweede kroon noemt Paulus de KROON DER RECHTVAARDIGHEID:

Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden; voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de Here, de rechtvaardige Rechter, mij zal geven, doch niet alleen mij, maar ook allen, die zijn verschijning hebben liefgehad.

2 Timótheüs 4 : 7, 8

Typerend voor het ontvangen van de kroon der rechtvaardigheid is vers 7, waarin ons drie dingen opvallen. Paulus wijst hier op de waarde van de (goede) strijd, zijn volharding tot het einde en het behoud van zijn geloof. Alles wijst op het doorzettingsvermogen van de gelovige, dat op weg door deze woestijn en ziende op de Zoon wordt tot gerechtigheid Gods in Christus Jezus:

Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus, ...

Romeinen 5 : 1

Verder spreekt Paulus over de te behalen KROON DES ROEMS:

Want wie is onze hoop of blijdschap of erekrans voor onze Here Jezus bij zijn komst, wie anders dan gij? Ja gij zijt onze eer en blijdschap.

1 Thessalonicenzen 2 : 19

Als wij bovenstaande tekst lezen, ontdekken wij hoe het accent voor de verlost mens wordt gelegd op de prediking van het heil. Als gevolg van het koninklijk priesterschap, dat de gelovige, in afwachting van de wederkomst van de Messias, nu reeds bezit:

Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk Gods ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht: ...

1 Petrus 2 : 9

Dan ontvangt de mens door zijn trouw en verbondenheid met God niet alleen de kroon des roems, hij wordt zélf tot kroon, door de openbaring van zijn zoonchap Gods bij de komst van zijn Heer:

... en Hij heeft ons tot een koninkrijk, tot priesters voor zijn God en Vader gemaakt ...

Openbaring 1 : 6

De volgende kroon welke ons door het Bijbelse Woord in het vooruitzicht wordt gesteld, is de KROON DES LEVENS:

Wees niet bevreesd voor hetgeen gij lijden zult. Zie, de duivel zal sommigen uwer in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt, en gij zult een verdrukking hebben van tien dagen. Wees getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon des levens.

Openbaring 2 : 10

Ook hier spreekt de tekst voor zichzelf, want wijst het begrip "kroon des levens" niet op de overwinning, die iedere met God verbonden gelovige in

Christus onvervreemdbaar bezit? Lijden, noch verdrukking, kunnen hier iets aan toe of af doen. Slechts volharding tot het einde, zelfs zonder zichtbaar bewijs of zich direct openbarend gevolg, is de voorwaarde voor deze kroon. Daardoor wordt zijn kracht door onze zwakheid in de wereld volbracht:

En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg, want de kracht openbaart zich eerst ten volle in zwakheid.

2 Korinthe 12 : 9

Als laatste en vijfde kroon krijgen wij de KROON DER HEERLIJKHEID:

Hiervan lezen wij de volgende omschrijving:

De oudsten onder u vermaan ik dan als medeoudste en getuige van het lijden van Christus, die ook deelgenoot ben van de heerlijkheid, welke zal geopenbaard worden: Hoedt de kudde Gods, die bij u is, niet gedwongen, maar uit vrije beweging, naar de wil van God, niet uit schandelijke winzucht, maar uit bereidwilligheid, niet als heerschappij voerend over hetgeen u ten deel gevallen is, maar als voorbeelden der kudde. En wanneer de opperherder verschijnt, zult gij de onverwelkelijke krans der heerlijkheid verwerven.

1 Petrus 5 : 1-4

Alles wijst op een steeds toenemende bewuste trouw en verantwoordelijkheid van de gelovige, die vrijwillig zijn taak ten opzichte van de Gemeente volhardend volbrengt. Dienstknechten zijn zij die, blijmoedig door hun eigen geloofsleven, in staat blijken, de aan hun toevertrouwde Gemeente op te voeden en te sterken in de strijd. Zoals eens de Zoon door de Vader werd gekroond met eer en heerlijkheid, zo zullen ook zij, wandelend in de zekerheid des geloofs, eens datgene mogen aanschouwen, wat voor iedere gelovige is weggelegd, de onverwelkelijke krans der heerlijkheid. Opdat zij zich eens zullen nederwerpen voor Hem, die tot in alle eeuwigheid leeft:

... en zij zullen hun kronen voor de troon werpen, zeggende: Gij, onze Here en God, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid, de eer en de macht; want Gij hebt alles geschapen, en om Uw wil was het en werd het geschapen.

Openbaring 4 : 10, 11

VI Waw

Maar de mens met al zijn praal houdt geen stand; hij is gelijk aan de beesten, die vergaan. Dit is het lot van hen die op zichzelf vertrouwen, het einde van hen die behagen scheppen in hun eigen woorden.

Psalm 49 : 13, 14

Mens en schepping

Waarom uit zich bij de mens, terwijl hij zijn weg gaat door deze tijdelijke, stoffelijke wereld, een steeds opnieuw opkomend verlangen naar éénwording? Waaruit ontstaat dit, soms bewuste, soms onbewuste verlangen, en wat is een werkelijk beleven van éénheid in een wereld waar begrenzing en zelfhandhaving het lijden door juist eenzaamheid, voortdurend accentueren en activeren? Vragen die in diepste zin zoeken naar het "waarom" van het "bestaan", naar de Oorsprong, de Levensbron, waaruit dit "bestaan" werd geschapen. Vragen naar de zin van dit onbegrepen lijden, waarbij men niet beseft en er volledig aan voorbijziet, dat de zin ervan wordt bepaald door de mogelijkheid tot het leren kennen van Eénheid, juist via de weg van dit lijden. Zoals God zijn Eénheid opgaf en de schepping liet ontstaan, waarbij Hij deze scheiding tussen Hem en die schepping bewust wilde. Ook Hij ondergaat het lijden van die scheiding ten volle. Met slechts één doel: haar de weg van terugkeer naar haar Oorsprong te leren gaan om daardoor het geluk van Eénwording te leren verstaan. Het is niet alleen de ballingschap van de mens, maar ook van God, die, terwijl hij met zijn schepping meegaat, ook zelf oneindig naar de terugkeer van die schepping en van de mens verlangt. Een lijden dat zó ver ging, tot het ten slotte zijn diepste punt bereikte in de woorden: Mijn God, Mijn God, waarom (hoe ver, hoe diep) hebt Gij Mij verlaten?

Als het volgende, met bovenstaande vragen nauw verwante letterteken, bekijken wij dan de waw ם, waarvan de naam wordt uitgesproken als waw. De waw ם heeft getalswaarde 6, en volgt op de ם als 5. De betekenis van het woord waw - Geestelijk - zowel als in de stoffelijke wereld, is "haak". Het woord waw is in het Hebreeuws opgebouwd uit twee waws, ם ם - 6, waardoor tegelijkertijd ook het getal 6 als uiting van dualiteit wordt weergegeven en aangemerkt. Gezien het grote belang van de symboliek van deze letter, die vooral wordt uitgedrukt in haar vormgeving, mag hier zeker niet worden gedacht dat dit willekeurig of toevallig zo in de geschiedenis is ontstaan.

Wij spraken al over het dualistische karakter van de waw, maar wij zien ook hoe dit karakter in en door een dubbele functie duidelijk naar voren wordt gebracht. Aan de ene kant - in positieve zin - hebben wij te maken met de Geestelijke inhoud van de letter, namelijk het begrip "haak". Haak in de betekenis van het met elkaar verbinden van twee los van elkaar bestaande dingen. Het verbinden van dat, wat in de grond van de zaak een Eénheid is, maar wat in de stoffelijke wereld gescheiden verschijnt. Namelijk de Wereld van God - de Geestelijke wereld - en de wereld van de schepping. De wereld van de stoffelijke dingen, die, zoals wij in het Genesisverhaal kunnen lezen, door het getal 6 wordt gekenmerkt. De mens, levend in de wereld van het olam assiah, de wereld van de zeven dagen, wordt door zijn mogelijkheid om te kiezen en te geloven, in staat gesteld om beide werelden weer met elkaar te verbinden, als het ware weer aan elkaar te "haken".

Niet alleen symbolisch, maar ook grammaticaal heeft de waw deze verbindende functie en wordt dan ook vertaald met het voegwoordje "en". Het Hebreeuws geeft ons het volgende voorbeeld:

אִישׁ וְאִשָּׁה	אב וּבֵן
iesh we ieshah	ab we ben
(man en vrouw)	(Vader en Zoon)

Als wij terugkeren naar de Bijbel als rechtstreeks aan de mens door God geopenbaard, dan worden we bij het scheppingsgebeuren direct met het getal 6 geconfronteerd. Niet alleen de schepping in zijn stoffelijke verschijning is door de 6 bepaald, ook de mens, Adam en Eva, wordt in zijn vormgeving, zijn geschapen worden uit het stof der aarde op de zesde dag, door het getal 6 gekenmerkt. Als eindfase en hoogste vorm van de schepping, wordt de mens door zijn ontstaan op de zesde dag, als het ware door de 6 getekend. Wij zien echter dat niet alleen in zijn wording de mens door de 6 wordt weergegeven, maar ook in de eindfase, als "de mens".

En God zeide: Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis, opdat zij heersen over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels en over het vee en over de gehele aarde en over al het kruipend gedierte dat op de aarde kruipt. Toen was het avond geweest en het was morgen geweest: DE ZESDE DAG!

Genesis 1 : 26, 31b

En het maakt, dat aan allen, de kleinen en de groten, de rijken en de

armen, de vrijen en de slaven, een merkteken gegeven wordt op hun rechterhand of op hun voorhoofd - want het is een getal van een "mens", en zijn getal is ZESHONDERD ZES EN ZESTIG!

Openbaring 13 : 16-18

Toch is de waw ook de haak, het verbindende element, dat de mens in staat stelt om door de erkenning van zijn ontstaan uit God, zijn weg door de tijdelijke en stoffelijke dingen te verbinden met het eeuwige, waardoor de bestaande tegenstellingen worden opgeheven en worden teruggebracht tot Eénheid. God sluit, zoals wij uit het Bijbelverhaal weten, zijn scheppingswerk, het creëren van stoffelijke vormen in al hun veelheid en variatie, af met het scheppen van de mens. Zijn werk was voltooid, alles was klaar en God zag dat het goed, ja zeer goed was. De schepping als uiting van Gods wezen en weergegeven in stoffelijke vormen, zou nu, door haar functie als waw - als "haak", zich als het ware moeten verbinden met haar Oorsprong, wilde zij aan haar doel, de uitdrukking van Gods wezen te zijn, volledig beantwoorden.

Deze mogelijkheid tot terugverbinden werd dus door God, door Gods voorkennis betreffende de val van de mens, in de schepping ingeschapen. Hier denken wij aan het offer, als heenwijzing naar Christus. Ook geeft God de mogelijkheid tot terugverbinding door zijn hoedanigheid als liefdevolle en genadige Here, die met zijn schepping meegaat en de zes scheppingsdagen door en in zichzelf verbindt met de zevende dag, zijn rust(dag). Opdat herstel van eenheid in die zevende, die rust(dag), voor de mens mogelijk zou zijn. Deze verbinding wordt door middel van het Woord prachtig weergegeven in Genesis 1 : 31 en Genesis 2 : 1, waar als het ware de schepping die op de zesde dag beëindigd was op verborgen wijze begeleid wordt bij de overgang naar de zevende dag. We vinden dit hier uitgedrukt in het Hebreeuwse woord voor "JaHWêH": יהוה.

Als we de grondtekst nader bekijken dan lezen wij hoe de zesde dag wordt afgesloten met de uitdrukking: jom ha shieshi: יוֹם הַשִּׁשִּׁי, wat letterlijk vertaald betekent: "dag, de zesde". (Genesis 1 : 31b) Deze dag wordt, zoals wij in deze woorden kunnen vaststellen, gekenmerkt door de twee eerste letters van het woord "JaHWêH", namelijk: יה - יו, die de beginletters vormen van de woorden in de uitdrukking jom ha shieshi.

Deze beide eerste letters, weergegeven in de woorden jom ha shieshi, worden voorts verbonden, als het ware "aangehaakt", aan de eerste letters van

de in de volgende zin voorkomende twee eerste woorden van Genesis 2 : 1, waarbij deze twee woorden: wa je choeloe ha shamajim, ויכלו השמיים, een verwijzing naar de komende zevende dag in zich meedragen:

Alzo werden voltooid de hemel en de aarde en al hun heer. Toen God op de zevende dag het werk voltooid had, dat Hij gemaakt had, rustte Hij op de zevende dag van al het werk, dat Hij gemaakt had.

Genesis 2 : 1, 2

Wij zullen het bovenstaande, omwille van de duidelijkheid nog eens in een kort overzicht naast en onder elkaar plaatsen. We krijgen dan het volgende, waarbij de naam JaHWêH, יהוה 5 - 6 - 5 - 10, duidelijk naar voren springt:

השמיים	ויכלו	יום הששי:
← 5	← 6	← 5 ← 10
Jom ha shieshi...	wa je choeloe	ha shamajim
10 5	6	5
Genesis 1 : 31b	Genesis 2 : 1a	

Zo is het woord "JaHWêH" יהוה 5 - 6 - 5 - 10, zij het hier voor velen op een verborgen manier, toch in zijn geheel aanwezig, waardoor de zesde en zevende dag tot één geheel worden verbonden.

... want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen: en Hij is vóór alles en alle dingen hebben hun bestaan in Hem.

Kolosenzen 1 : 16, 17

Het is opvallend en ongebruikelijk dat de letter ה (5) voorgevoegd wordt voor het woord zes ששי, shieshi, zodat hier הששי, ha shieshi ontstaat. Dit houdt direct verband met de vorming van de naam "JaHWêH" יהוה, zoals wij hierboven lieten zien. Hierbij zij ten overvloede vermeld dat deze toevoeging van de ה, bij de afsluiting van de andere scheppingsdagen niet eenmaal wordt gebruikt. Het is dus duidelijk dat dit in verband moet worden gebracht met de vormgeving van de naam JaHWêH. Iets dat door gebrek aan kennis en door de vele vertalingen, uiteindelijk voor de lezer is verloren gegaan. Een waardevolle Goddelijke mededeling over zijn liefde en genade wordt dan ten slotte niet meer gezien en ervaren.

Wij komen dan tot de conclusie dat de totale schepping, voortgebracht uit de alles omvattende Eénheid Gods, Geestelijk gezien een "haak" 7 (6) is, die, doordat God in de hoedanigheid van JaHWêH met haar meegaat, elk moment van het "nu" een verbinding tot Eénheid mogelijk maakt. Het verlangen naar harmonie en rust dat kenmerkend is voor onze wereld van de zeven dagen en dat het gevolg is van de scheiding tussen God en de mens, zoekt als het ware steeds naar een herstel van die Eénheid. De mens vraagt hier als het ware om en door zijn, bij zijn geboorte meegekregen "medeweten met God", weet hij dat dit de weg is die hij als schepsel Gods zal moeten gaan. Dat de keuze van de mens daarbij een belangrijke rol speelt is reeds duidelijk aangetoond. In "positieve" zin leidt dit naar een herstelde relatie met God, die ten slotte zal resulteren in de zichtbare openbaring van deze, in het stof reeds aanwezige, Geestelijke verbinding. Bij de lichamelijke wederkomst des Heren en de zichtbare verschijning van de zonen Gods:

Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods.

Romeinen 8 : 19

Als wij ons nu verdiepen in de "negatieve" inhoud van de waw dan zien wij hoe deze 6, als het getal van de mens, niet verder komt dan de mogelijkheden van deze stoffelijke, vergankelijke wereld. Niet verder dan de vervulling in zichzelf, door het uitsluitend gericht zijn op zichzelf. Deze betekenis van de 6 drukt zich op twee suggestieve manieren uit:

- 1 De zes krijgt haar volheid door haar kwadraat en dit is het getal 36.
- 2 De som (de optelling) van de getallen van 1 t/m 36 geeft op zijn beurt het getal 666, bekend als het getal van de supermens, de antichrist:

En hem werd gegeven om aan het beeld van het beest een geest te schenken, zodat het beeld van het beest ook zou spreken, en maken, dat allen, die het beeld van het beest niet aanbaden, gedood werden.

Openbaring 13 : 15

Dit houdt in dat het "bestaan" van de mens in zijn eigen dimensie, zonder verbinding met de Levensbron waaruit hij is ontstaan, bij al zijn keuzes en handelen uitsluitend kan worden geleid en gevoed door zichzelf. Dit openbaart zich gaandeweg steeds duidelijker en tevens op verschillende manieren, waardoor juist het getal 6 dit voorbijgaan aan de inhoud en de bedoeling van het door God geschapen zijn uitdrukt. Zien wij in het getal

6 de uitdrukking van de vormwording van de mens, zo zien wij in de 60 (6 in tientallen) de letter samech ם, wat "slang" betekent, terwijl de 600 de uitdrukking is van iets, wat niet aan tijd en materie is onderworpen. In combinatie met beide eerstgenoemde getallen wordt dit teruggevonden in de gestalte van de antichrist in de eindtijd. (Openbaring 13 : 1, 2, 14-18)

... en dat niemand kan kopen of verkopen, dan wie het merkteken, de naam van het beest, of het getal van zijn naam heeft. Hier is de wijsheid: wie verstand heeft berekene het getal van het beest, want het is een getal van een mens en zijn getal is zeshonderd zes en zestig.

Openbaring 13 : 17, 18

Hier heeft duidelijk het begrip "mens", zoals dit door God was bedoeld, plaatsgemaakt voor de andere kant van dit wezen, namelijk het "beest":

Ik zeide bij mijzelf: wat de mensenkinderen betreft, God wil hen schiften en laten zien, dat zij eigenlijk dieren zijn. Want het lot der mensenkinderen is gelijk het lot der dieren, ja eenzelfde lot treft hen: Gelijk deze sterven, zo sterven genen, en allen hebben enerlei adem, waarbij de mens niets heeft boven de dieren.

Prediker 3 : 18, 19

De Hebreeuwse woorden voor "mens" en "dier" zijn stamverwant. Het "dier" is die kant van de mens, de lichamelijke kant, die afhankelijk is geworden van de steeds verdergaande stoffelijke vermenigvuldiging. Het is de mens die, aan tijdelijke en stoffelijke dingen gebonden, jaagt en zoekt naar het genot, dat deze materiële wereld hem ongetwijfeld uit haar onbepaalde mogelijkheden bieden kan. Hierdoor gaat de mens voorbij aan de rust en het geluk die liggen in de harmonie en de Eénheid tussen God en de mens.

De Bijbel kent dan ook vele voorbeelden van deze, aan 6 - 60 - 600 verwante, begrippen. Begrippen, die uitdrukken dat de mens in de eerste plaats zichzelf ziet als centrum van het wereldgebeuren, daarbij als een god beslissend over goed en kwaad. Beslissingen die voortvloeien uit de bron waarvoor hij gekozen heeft. De mens die vanaf het paradijs, zowel als nu en in de komende eindtijd, met zijn waarlijk niet gering ontwikkelde kennis, de hemel wil veroveren en haar op aarde wil realiseren via de krachten en mogelijkheden die in de stoffelijke wereld aanwezig zijn. Mogelijkheden die hij door exploitatie ten bate van zichzelf, aan zichzelf en zijn zintuigen probeert te onderwerpen:

Is dit niet het grote Babel, dat ik gebouwd heb tot een Koninklijke woonstede door de sterkte mijner macht en tot eer mijner majesteit?

Daniël 4 : 30

Wij mogen dus concluderen dat één van de waarneembare kenmerken van een ontwikkeling buiten God om, bestaat uit de overtuiging van de mens van zijn eigen "onbegrensde" capaciteiten. Dat als gevolg hiervan, en ook tot redding van de mens door ingrijpen van God, ten slotte het einde van dit tijdperk MOET aanbreken, ligt voor de hand. Aangezien de 6, op verschillende niveaus, geen verdere uitdrukkingmogelijkheden buiten de tijdelijke en stoffelijke dingen bezit of kan bezitten. Maar dát wil en kan de mens niet meer accepteren. Want blijkt uit de vele, elkaar razendsnel opvolgende ontwikkelingen op technologisch en wetenschappelijk gebied niet het tegendeel? In die zin, dat vandaag het tijdperk van God inderdaad heeft plaatsgemaakt voor de eeuw (ayoon) van de mens?

En het (tweede beest) oefent al de macht van het eerste beest voor diens ogen uit. En het bewerkt, dat de aarde en zij, die daarop wonen, het eerste beest zullen aanbidden, welks dodelijke wond genezen was. En het doet grote tekenen, zodat het zelfs vuur uit de hemel doet nederdalen op de aarde ten aanschouwe van de mensen.

Openbaring 13 : 12, 13

Deze wereld eindigt dan ook met het manifest worden van het meest grotesk vertekende beeld van de mens, de "supermens", die dan verschijnt onder het teken 600 - 60 - 6 (666, zeshonderd zes en zestig). Op dat moment is de 6 op alle niveaus tot volheid gekomen en is tenslotte gedoemd om aan zichzelf ten onder te gaan:

En ik zag het beest en de koningen der aarde en hun legerscharen verzameld om de oorlog te voeren tegen Hem, die op het paard zat, en tegen zijn leger. En het beest werd gegrepen en met hem de valse profeet, die de tekenen voor zijn ogen gedaan had, waardoor hij hen verleidde, die het merkteken van het beest ontvangen hadden en die zijn beeld aanbaden; levend werden zij beiden geworpen in de poel des vuurs, die van zwavel brandt.

Openbaring 19 : 19, 20

In het boek Openbaring wordt ons veel over de figuur van de antichrist verteld. Eén van zijn meest opzienbarende karaktereigenschappen is, dat

hij zich in handel en wandel als een drieëenheid aan de mens vertoont en als zodanig inderdaad letterlijk beantwoordt aan de belofte van de slang: ... gij zult zijn ALS God, kennende ... In die zin echter dat hij, als de tegenpool van God, zich openbaart als het getal 666 tegenover het getal van God, 111.¹ Wij krijgen door het hierboven genoemde dan ook de volgende vergelijking:

1. God, de Almachtige, tegenover de schijn (al)macht van de draak.

Toen Abraham 99 jaar oud was, verscheen de HERE aan Abram en zeide tot hem: Ik ben God, de Almachtige, wandel voor mijn aangezicht, en wees onberispelijk.

Genesis 17 : 1

En de grote draak werd op de aarde geworpen, de oude slang, die genaamd wordt duivel en de satan, die de gehele wereld verleidt; hij werd op de aarde geworpen en zijn engelen met hem.

Openbaring 12 : 9

2. De Heilige Geest, trooster en begeleider van de mens, tegenover de invloed van de valse profeet die komt om te "ver"leiden. Zoals de Heilige Geest wijst op de Christus als de Zoon van God, de Zoon des mensen, zo wijst de valse profeet op de antichrist, de zoon des verderfs. Beiden zijn de vervulling van het profetisch woord in Genesis 3 : 15, over het Zaad van de vrouw en het zaad van de slang:

En Ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad; dit zal u de kop vermorzelen en gij zult het de hiel vermorzelen.

Genesis 3 : 15

3. De Christus als de van de Vader gezondene, om zijn werk op aarde te volbrengen tegenover de antichrist die als de supermens zijn macht ontvangt van de draak:

Terwijl hij (Petrus) nog sprak, zie, daar overschaduwde hen een lichte wolk, en zie een stem uit de wolk zeide: Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb; hoort naar Hem!

Matthéüs 17 : 5 (ook 2 Petrus 1 : 17)

1. Zie Hoofdstuk 1: ALEPH, bladzijde 40.

En het beest, dat ik zag, was een luipaard gelijk, en zijn poten als van een beer en zijn muil als de muil van een leeuw. En de draak gaf hem zijn kracht en zijn troon en grote macht!

Openbaring 13 : 2

Treffend in verband met het bovenstaande is de overeenkomst in de totale getalswaarde van het Hebreeuwse woord voor "slang" en "Messias":

Slang → nachash, נחש 300 - 8 - 50 (358), als de zich aanbiedende verlosser door het lichamelijke, het stoffelijke, in tegenstelling tot de:

Messias → mashiach, משיח 8 - 10 - 300 - 40 (358), de ware Verlosser, die het stoffelijke verbindt met haar Oorsprong en hierdoor een wereld schept met totaal andere maatstaven.

Vaak wordt, en ten onrechte zoals wij zullen zien, de antichrist beschouwd als een stroming, een tijdsverschijnsel, en verval of degeneratie op welk terrein ook, wordt dan automatisch gezien als het aanbreken van een nieuwe periode van geestelijk en cultureel herstel. Mocht zo'n herstel door anti-christelijke tendenzen en stromingen in het verleden weleens het geval zijn geweest, toch geeft de Bijbel ons over de eindtijd een heel ander beeld. Het is ook de Bijbel zelf die de mens, over de verschijning van de antichrist als persoon, in geen enkele onzekerheid laat. Veelvuldig zijn dan ook de teksten die hem beschrijven, enerzijds als "engel des lichts", anderzijds als de "zoon des verderfs". Het is die mens, waar een praktisch ten dode opgeschreven wereld naar uitziet, in hopeloos verlangen naar materiële rust en zekerheid. (2 Thessalonicenzen 2 : 3, 4; 2 Korinthe 11 : 14; 1 Johannes 4 : 2b, 3; 2 Johannes 1 : 7) Een rust die echter geen verband mag houden met de Geestelijke wereld. Maar zonder de harmonie met die andere kant kan die rust niet bestaan, aangezien die zijde juist de zin en inhoud van de stoffelijke wereld is en er zonder die verbinding slechts schijnvrede bestaat:

Maar over de tijden en gelegenheden, broeders, is het niet nodig, dat u geschreven wordt: immers, gij weet zelf zeer goed, dat de dag des Heren zó komt als een dief in de nacht. Terwijl zij zeggen: het is alles vrede en rust overkomt hun, als de weeën een zwangere vrouw, een plotseling verderf, en zij zullen geenszins ontkomen.

1 Thessalonicenzen 5 : 1-3

Een van de meest in het oog springende aspecten, wat de de rol van de anti-

christ betreft, is de sublieme wijze waarop hij zich als de "ware" messias zal aankondigen. Behalve de reeds eerder genoemde feiten is dit ook de wijze waarop men hem moet erkennen, als zijnde de "verlosser". Namelijk door het getal 666 op hoofd en hand, als uitbeelding dat hij het centrum wil zijn van denken en doen. (Openbaring 13 : 16-18) Wij denken hierbij onwillekeurig aan de "teffilien" die, als gedachtenis aan de verlossing uit Egypte, door de Israëlieten ook op hoofd en hand werden gedragen.² Hiermee werd echter juist onderstreept de verlossing uit de stoffelijke wereld door verbinding met het levengevende Woord, waarbij Gods Almacht tot uitdrukking werd gebracht in de Hebreeuwse tekens:

שדי → shaddai = Almachtige

Hoor, Israël; de HERE is onze God; de HERE is Eén! Gij zult (wat Ik u heden gebied) het ook tot een teken op uw hand binden en het zal u een voorhoofdsband tussen uw ogen zijn ...

Deuteronomium 6 : 4, 8

Wat de verdere bestudering van de waw en het getal 6 betreft, willen wij ons nu bepalen bij enkele van de vele gegevens omtrent de uittocht uit Egypte. Een overzicht, dat wij niet in de eerste plaats tijdhistorisch, maar vanuit het Geestelijke willen benaderen. Wij weten door de reeds eerder hierover behandelde materie, dat de uittocht uit Egypte, Geestelijk gezien, bedoeld is als beeld van de verlossing uit de krachten van het stoffelijke, van de wereld van de 6. Wij zien dan ook hoe deze uittocht van het volk van Israël wordt gekenmerkt door het getal 600.000:

Daarna trokken de Israëlieten op van Raämses naar Sukkot, ongeveer zeshonderdduizend man te voet, ongerekend de kinderen.

Exodus 12 : 37

Numeri 2 : 32 geeft ons door middel van het getal 6 een beeld, hoe inmiddels de grens van de 6 reeds is gepasseerd. Hier gaat het niet in de eerste plaats om een voor de historie plausibel verhaal, maar om een mededeling die direct verband houdt met de weg van de mens door de stoffelijke wereld. Er wordt direct een poging ondernomen om het aan de wereld van de 6 ontsnappende, om dat wat Geestelijk op weg is gegaan naar het beloofde

2. Zie bladzijde 102-106.

(Gods)land, terug te halen en het met geweld weer ondergeschikt te maken aan de krachten van de stoffelijke wereld. Egypte, type van de stoffelijke wereld, is groot van kracht en voelt zich in haar alleenheerschappij terecht bedreigd. Want is haar grens niet het getal 6? En heeft Egypte niet juist daardoor aan het Geestelijke (Israël) een begrenzing en haar overheersing opgelegd?

Toen gebod Farao aan zijn gehele volk: Werpt alle jongens die geboren worden, in de Nijl, maar alle meisjes moogt gij laten leven.

Exodus 1 : 22

Als Israël, als het Geestelijke, die grens doorbreekt, ontstaat voor Egypte het stoffelijke, een bedreiging die sterk genoeg is om, bewust of onbewust, te ervaren dat dat "andere", voorbij de 6, bestaat. Dit "andere" zal ten slotte ook in staat blijken de stoffelijke wereld aan zich te onderwerpen, en de woorden van de slang (gij zult zijn "als" God) zullen, hoewel "waar", van een andere orde en dimensie blijken te zijn dan verwacht. Egypte trekt uit om te vangen en Israël terug te halen, met groot vertoon van kracht en macht. Met dat wat voor Egypte toonaangevend en voor haar bestaan noodzakelijk is symbolisch weergegeven in wagens en paarden:

Hij nam 600 uitgelezen wagens, ja al de wagens van Egypte, alle volledig bemand.

Exodus 14 : 7

Het woord "paard", een dier dat door alle eeuwen heen gezien is als symbool van kracht en (oorlogs)geweld, is in het Hebreeuws het woord "soes" en is opgebouwd uit tweemaal het getal 60 (slang) verbonden met de 6:

סוס → 60 - 6 - 60 soes paard.

Het is als het ware een plaatje van de mens (6), gevangen en omringd door de krachten van de slang (60), en dit wordt uitgebeeld in de imponerende kracht van het paard. Ook in het aantal wagens wordt het Exodusverhaal beheerst door de 6. (zie Exodus 14 : 7) Wij weten echter hoe Egypte ten slotte ten gronde ging aan haar eigen hoogmoed en haar eigen structuur, gebaseerd op het tijdelijke en de hiermee gepaard gaande ontwikkeling. Ze verdronk, werd overspoeld door dat waar ze aan onderworpen was: de tijd.³

3. Water is onder andere een symbool van tijd.

Wanneer wij ons verder verdiepen in de inhoud en betekenis van het getal 6 in het Oude Testament, dan worden wij onder meer geconfronteerd met het verhaal van Goliath en David. (1 Samuël 17) Eén van de hoofdelementen van het verhaal is de beschrijving van de figuur en de houding van Goliath, (1 Samuël 17 : 4-7) met daartegenover de eenvoudige, onopvallende figuur van David. (1 Samuël 17 : 14, 15) Wij worden hier direct geconfronteerd met de twee verschillende werelden, die beide in deze figuren worden weergegeven. Het imponerende, schijnbaar onoverwinnelijke, tegenover het nietige, kleine en onaanzienlijke. De supermens, met als kenmerk het steeds terugkerende getal 6, tegenover de door God gezalfde en uitverkorene. David, hoewel onopgemerkt al bestaand - hoewel verborgen - toch al als toekomstige verlosser van Israël aanwezig en aangekondigd:

Isaï zeide tot zijn zoon David: Neem toch voor uw broeders een efa van dit geroosterd koren en deze tien broden en breng ze vlug naar de legerplaats, naar uw broeders ... Toen stond David des morgens vroeg op, liet de schapen achter bij een wachter, laadde op en ging heen, zoals Isaï hem bevolen had.

1 Samuël 17 : 17, 20a

Als wij de naam Goliath veranderen in Hebreeuws dan wordt dit het woord galjath, dat wij vertalen met "de glanzende". De naam Goliath (galjath) גלית 400 - 10 - 30 - 3 is opgebouwd uit de samenvoeging van twee woorden. Als eerste het woord gal גל 30 - 3, dat "vormwording" betekent en een uitbeelding is van uiterlijke gestalte en kracht. Dit wordt door de betekenis van de naam "de glanzende" nog eens extra versterkt en geaccentueerd. Het is een uitbeelding van hoe de wereld zou willen zijn. Imponerend door uiterlijk vertoon, maar dit wordt door haar inhoud niet ondersteund noch bevestigd. Daarom eindigt "galjath" dan ook met de tav ת, de 400. De ת is de laatste uitdrukkingmogelijkheid in stoffelijke vorm. Deze wereld, zonder verbinding met God, eindigt onherroepelijk bij de dood in de zin van ophouden, het beëindigen van het hier bestaande. Het tijdelijke wordt door de tijd zelf beëindigd.

Als tweede ingebouwd begrip zien we het woord leeth לית 400 - 10 - 30 (גלית), dat wordt vertaald met "het niet bestaande". Hierbij gaan wij uit van de gedachte dat de vorm, in dit geval uitgedrukt door de persoon van Goliath, slechts kan bestaan wanneer deze, als schepping Gods, ook met God is verbonden.

Schijnwereld en wereld

In de Bijbel worden wij steeds weer gewezen op beide mogelijkheden die ons ook zo duidelijk door het getal 6 en het begrip "haak" worden getoond. Zo worden bijvoorbeeld de teksten 2 Samuël 21 : 19-22 en 1 Kronieken 20 : 4-8; waar het gaat over Goliath en zijn broeders, volledig beheerst en gekenmerkt door het getal 6. Werd Goliath aanvankelijk beschreven als zijnde van grote, niet te overtreffen kracht en gestalte, in deze teksten wordt onder meer de nadruk gelegd op zijn handen en voeten die door het getal 6 worden gemarkeerd. Zijdelijks zij opgemerkt dat hier niet over Goliath zelf, maar over één van zijn broers wordt geschreven:

Toen was er wederom strijd te Gat; en daar was een man van zeer grote lengte, die zes vingers aan zijn handen en zes tenen aan zijn voeten had, vier en twintig bij elkaar; ook deze stamde af van Rafa.

2 Samuël 21 : 20

Opnieuw was er strijd met de Filistijnen, en Elchanan, de zoon van Jaïr, versloeg Lachmi, de broeder van de Gatiet Goliath, die een spies had met een schacht als een weversboom. Wederom was er strijd, bij Gat, en daar was een man van zeer grote lengte, die zes vingers en zes tenen had, vier en twintig in het geheel; ook deze stamde af van Rafa.

1 Kronieken 20 : 5, 6

Zes vingers, zes tenen. De zes die zich steeds opnieuw opstelt tegenover het Geestelijke om, met behulp van die zes, zijn handel en wandel daaraan op te leggen. Maar altijd is daar de andere kant, de Verlosser, die onmerkbaar, onaanzienlijk en menselijkerwijs gesproken zonder enige kans van slagen, in staat blijkt om buiten alle logica om, verlossing tot stand te brengen. En Hij bewijst hiermee dat de 6 niet het einde is, dat er buiten deze wereld van de 6, nog een wereld bestaat die telkens weer in staat blijkt te zijn dit uiterlijke, glanzende, aan zich te onderwerpen. Zo zal eens de Schepper de schepping weer aan zich onderwerpen om haar het geluk van die onderwerping, uitlopend in éénwording, te laten beleven.

Altijd merken wij, hoe diep verborgen ook, dat verlossing uiteindelijk komt; schijnbaar wachtend. Schijnbaar "afhankelijk" van het moment waarop de mens, in vertrouwen, zijn keuze doet, zonder zich door het uiterlijke te laten beïnvloeden, intuïtief wetend dat de wereld uiteindelijk niet door de zes zal worden geregeerd!

Wonderlijk, maar niet minder fascinerend in verband met de eindtijd en de strijd van het volk Israël tegen de volkeren van het noorden, vinden wij in Ezechiël 39 : 1-3 (Statenvertaling):

Voorts, gij mensenkind! Profeteer tegen Gog, en zeg: Zo zegt de Here HERE: Zie, Ik wil aan u, o Gog, hoofdvorst van Mesech en Tubal! En Ik zal u omwenden, en een zeshaak in u slaan, en u optrekken uit de zijden van het noorden, en Ik zal u brengen op de bergen Israëls.

Ezechiël 39 : 1, 2

Het woord gog גֹּג 3 - 3, wat "dak" betekent, wijst in de eerste plaats op het afgesloten zijn van de wereld van God. Het dak dat, Geestelijk gezien, de mens die in het huis van de wereld (beth ב is huis) is, scheidt van de net zo reële andere kant. Wij zien ten slotte hoe deze "dakvolkeren" vanuit de grenzeloze trots over hun mens-zijn, optrekken tegen God, als demonstratie van het ontkennen van de Geestelijke wereld die geopenbaard wordt in het volk Israël, dat de drager is van de beloften Gods:

Gij zult dan komen uit uw plaats, uit de zijden van het noorden, gij en vele volken met u; die altemaal op paarden zullen rijden, een grote vergadering, en een machtig heir; En gij zult optrekken tegen Mijn volk Israël, als een wolk, om het land te bedekken; in het laatste der dagen zal het geschieden;

Ezechiël 38 : 15, 16a (Statenvertaling)

Opmerkelijk hoe God, zoals ook eens in Egypte, deze hoogmoedige volkeren gebruikt om de wereld van de realiteit van Zijn bestaan te overtuigen. Hij doet dat met de zeshaak, duidelijk aantoonend hoe de ך als "haak", als de 6, het getal van de mens, tegen de mens wordt gebruikt. Iets belangrijks, maar nu nieuwtestamentisch, vinden wij in Lukas 23 : 44-46 waar de Verlosser, zonder enige gestalte en luister en schijnbaar verloren, juist blijkt de krachten van de stoffelijke wereld te hebben overwonnen. Door zijn plaatsvervangend sterven, onderstreept door de woorden "het is volbracht", heeft de mens de door God zelf aangeboden mogelijkheid ontvangen de verbinding met zijn Levensbron voor eeuwig te herstellen:

Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus,...

Romeinen 5 : 1

In Lukas 23 wordt de overgang van wereld naar Wereld gemarkeerd door het getal 6, waarbij uit de duisternis, van de zesde tot de negende ure, de vrucht van het nieuwe opstandingsleven wordt geboren. Dit leven zal eens worden geopenbaard in directe gemeenschap met de Vader, door de gelijkvormigheid aan zijn Zoon:

Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden, en wij zijn het ook. Daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem niet kent. Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij HEM GELIJK ZULLEN WEZEN; want wij zullen Hem zien gelijk Hij is.

1 Johannes 3 : 1-3

VII Zajin

En nu heeft de HERE mij met zijn Geest gezonden: zo zegt de HERE, uw Verlosser, de Heilige Israëls: Ik ben de HERE, uw God, die u leert, opdat het u welga; die u de weg doet betreden, die gij moet gaan.

Jesaja 48 : 17

Dualiteit en veelheid

Herhaaldelijk hebben wij aan de hand van het tot nu toe besprokene vastgesteld hoe, door middel van woord en getal, God aan de mens het scheppingsverhaal vertelt. Een verhaal dat zich volgens een bepaalde rangorde ontrolt in wat wij kennen als deze tijdelijke en stoffelijke wereld. Aansluitend aan de waw (װ) krijgen wij als een nieuw begrip en als de aanduiding van het begin van een nieuw tijdperk, de zajin, met getalswaarde, volgend op zes, de 7: zajin ׀ 7. Het is de letter die de toestand van het heden weergeeft en hij wordt door de zes scheppingsdagen verbonden met de Goddelijke wereld.

Getal: 1	2	6	7
Goddelijke wereld;	1e tot 6e dag;	NU;	
Letter: ׀	ו ה ד ג ב	ו	

De zajin als "de 7" wordt in het scheppingsverhaal vermeld als laatste dag, echter met dien verstande dat deze dag, in tegenstelling tot de andere dagen, door God niet wordt afgesloten en niet beëindigd wordt met deze bekende woorden:

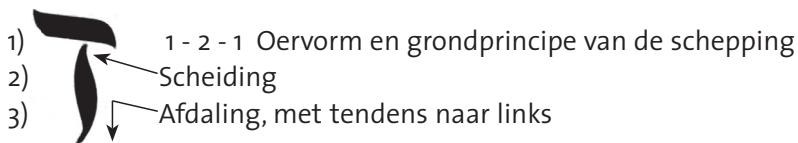
Toen was het avond geweest, het was morgen geweest: de eerste (1e t/m 6e) dag.

Genesis 1 : 31; 1 : 5-31

Deze zevende dag omvat, door de verbindende functie van de waw, alle andere scheppingsdagen, en is bedoeld als een dag van rust. Hierin werd door God al vastgelegd en mogelijk gemaakt, wat door de keuze van de mens zou worden verstoord, namelijk het beëindigen van de kracht van het stoffelijke en de vermenigvuldiging daarvan. Met de bedoeling om deze kracht weer te verbinden met zijn Oorsprong, zodat door de ontstane eenheid tussen het Geestelijke en het stoffelijke deze rust gestalte zou krijgen.

De zjin זײַן geeft het getal 7 weer en is het Hebreeuwse woord voor "zwaard", of "wapen" in het algemeen. Het is dat wat splitst, scheiding brengt en is daarom verbonden met een keuze en de hieruit voortvloeiende daden. Scheiding heeft dualiteit tot gevolg, en daaruit vloeit logischerwijze vermenigvuldiging van die tweeheid voort, tot een ongekende en ongebreidelde veelheid. Hierdoor wordt de noodzaak tot onderscheidingsvermogen en kiezen voor en door(!) de mens veroorzaakt. De juistheid van deze bovengenoemde gedachte wordt in de zjin duidelijk naar voren gebracht en onderstreept. De zichtbare scheiding, aangebracht tussen de oervorm en het naar de aarde afdalende gedeelte, is de uitbeelding daarvan.

Ook is het hier weer de oervorm van het letterteken die ons de ingeschapen bedoeling en de weg van de schepping naar haar bestemming verklaart. Daarbij behoort de neiging tot ontwikkeling naar links (het stoffelijke) duidelijk tot de mogelijkheid.

Zjin זײַן 50 - 10 - 7, het letterteken (hier als woord) met in zich het brengen van scheiding tot een in deze tijdelijke en stoffelijke wereld niet meer te overziene veelheid. Deze zjin זײַן, de zeven, is de vertegenwoordiger van de wereld waarin wij nu leven, het olam assiah, de wereld van de daad, de wereld van de zeven dagen.

In onze wereld, waar de zevende dag Geestelijk gezien nog steeds voortduurt, is deze ene dag in afwachting van haar eindvulling ook onderverdeeld ofwel gescheiden in 7, zich steeds herhalende dagen (zondag t/m zaterdag).

Iedere herhaling van de zevende dag in onze wereld, moet worden gezien als een afdruk, een afschaduwing en een bevestiging van de eens in de Geestelijke wereld door God geschapen zevende dag. Aan het einde van de zesde scheppingsdag, die zijn afdruk heeft in onze vrijdag, gebeurt iets waardoor deze zesde dag als het ware abrupt wordt beëindigd, om te worden opgevolgd door een nieuwe periode. Dit is het moment van de confrontatie van de vrouw met de slang, wat resulteerde in het door de mens eten van de Boom der Kennis van goed en van kwaad. (Eerst de vrouw → daarna de man). Nadat de mens via het vrouwelijke, de uitbeelding van het stoffelijke, de keuze maakte voor de Boom van Kennis van goed en kwaad,

ten koste van de Eenheid met God, ontstond een situatie die bepalend zou zijn voor de schepping. Dit moment was het moment van het einde van de zesde dag (gekenmerkt door het getal 6 ך), waarop de krachten van de voltallige schepping hun hoogtepunt bereikten en zich door middel van de slang aan de mens opdrongen. Het Hebreeuwse woord voor slang, nachash, is stamverwant met het woord nacheesh, wat ook betekent "betovering", נחש 300 - 8 - 50.

Door deze verwantschap wordt aangetoond hoe de betovering van het stoffelijke en de kennis van goed en kwaad, door de slang het eerst juist aan de vrouw, als de stoffelijke kant van de mens, wordt getoond en aangeboden. De Boom der Kennis van goed en kwaad, waarvan de vrucht begeerlijk was om te zien, werd door haar grote aantrekkingskracht door de mens dan ook zo ervaren en aanvaard. Een kromming in de weg van de mens was bereikt:

En de vrouw zag, dat de boom goed was om van te eten, en dat hij een lust was voor de ogen, ja dat de boom begeerlijk was om daardoor verstandig te worden, en zij nam van zijn vrucht en at, en zij gaf ook haar man die bij haar was, en hij at.

Genesis 3 : 6

Het bewust kiezen van de Boom van Kennis van goed en van kwaad en dus voor de aangeboden weg van de slang, met voorbijzien aan de Goddelijke Levensader, is wat de mens ten val bracht. De verbinding werd verbroken, de harmonie tussen Leven en Kennis verstoord, waardoor de kennis, los van de Oorsprong, van nu af aan gedoemd leek om zich tot in het oneindige zelfstandig te ontwikkelen. Kennis, die de mens enerzijds de directe relatie en communicatie met het Goddelijke had ontnomen, maar anderzijds de mens nu in staat zou stellen tot uiterlijk grote en ongekende resultaten. Wetenschap, die de mens de potentie zou bieden tot een niet te stuiten vermenigvuldiging en veelheid van materie, om in een schijnbaar grenzeloze hoeveelheid tijd de mens daarin mee te sleuren, met de gedachte dat de mens deze ontwikkeling zelf zou kunnen leiden en beheersen. De eerste stap naar scheiding en disharmonie, uitlopend in onze huidige consumptie- en wegwerpmaatschappij, was gezet.

Als gevolg van deze keuze moest de mens de wereld van het paradijs verlaten. Een wereld waar alles werd bepaald door de Goddelijke harmonie tussen Geest en vlees, de Schepper en het geschapene. Het paradijs, waar het

inzicht in de ware kennis van "goed en kwaad" werd bepaald en gevormd door de Boom des Levens:

En God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed. Toen het avond geweest en het was morgen geweest: de zesde dag. Alzo werden voltooid de hemel en de aarde en al hun heer.

Genesis 1 : 31; 2 : 1

Reeds toen, in een, voor ons aan deze tijdelijke wereld gebonden denken, ver lijkend verleden, functioneerde de Boom des Levens als een profetische heenwijzing naar de nog niet zichtbaar aan de mens geopenbaarde Bron van alle leven (en kennis), te weten Christus Jezus, de eniggeboren (vormgeworden) Zoon van God:

Jezus zeide tot hem: Ik ben de weg en de waarheid en het Leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij.

Johannes 14 : 6

...en zij het geheimenis Gods mogen kennen, Christus, in wie al de schatten der WIJSHEID en KENNIS verborgen zijn.

Kolossenzen 2 : 2b, 3

Zonder twijfel wijst Johannes op de noodzaak van de verbinding tussen God en de mens door de aanvaarding van de Zoon, waarbij door de taal deze verbinding dóór de Zoon, zowel hoorbaar als zichtbaar naar voren komt:

Ben → בן 50 - 2 zoon
Been → בין 50 - 10 - 2 tussen

Maar zijn de dagen van scheiding, gekenmerkt door het getal 7, niet ook de dagen waarin God de mogelijkheid tot terugkeer naar de Oorsprong mogelijk maakt? Het is immers in deze wereld, waarin de 5, de ה, de 1 - 4 verbinding, steeds door de mens kan worden gekozen?

Terugkerend naar ons uitgangspunt zien wij hoe de mens na zijn keuze wordt verbannen uit de hof van Eden om te worden geplaatst in een omgeving die wordt beheerst door de tegenstelling tussen leven en dood. Het is de wereld van de zeven dagen, onze wereld, die wordt gekenmerkt door disharmonie, tegenstelling en de noodzaak van verlossing van de krachten van het stoffelijke. De scheiding tussen God en de mens was een feit

geworden: de ballingschap, met altijd de mogelijkheid tot terugkeer naar de Oorsprong, was begonnen:

En Hij verdreef de mens en Hij stelde ten oosten van de hof van Eden de cherubs met een flikkerend zwaard, dat zich heen en weer wendde, om de weg tot de boom des levens te bewaken.

Genesis 3 : 24

Wanneer wij het scheppingsverhaal van Genesis 1 tot en met Genesis 3 in verband met de hierboven behandelde zesde en zevende dag, nog eens aandachtig lezen, dan worden wij bij het overdenken daarvan getroffen door enkele belangrijke aspecten, die de hier genoemde feiten niet alleen bevestigen maar zelfs benadrukken. Als eerste zien wij hoe uit de Goddelijke Oorsprong de schepping met haar dualiteit wordt geboren:

In den beginne schiep God de hemel en de aarde.

Genesis 1 : 1

Een dualiteit die zich in het scheppingsverhaal uitdrukt in tweemaal drie scheppingsdagen, waarbij de laatste drie dagen gezien kunnen worden als een concretisering van de eerste drie dagen. Het zijn de wereld van olam beriah (schepping, 1 t/m 3) en olam jetsirah (vormwording, 4 t/m 6). Hier tegenover staat dan weer, als een eenheid, de zevende dag met Goddelijke rust, zegening en heiliging. Het is de dag waar de eenheid zich via deze Goddelijke eigenschappen in uitdrukt en waar herstel van de verbinding tussen het Geestelijke en het stoffelijke weer mogelijk is. Duidelijk zagen wij reeds dat in de Bijbel wordt aangetoond hoe, in tegenstelling tot de andere zes scheppingsdagen, deze zevende dag niet wordt beëindigd met de zich herhalende, bekende woorden:

Toen was het avond geweest en het was morgen geweest, de eerste, tweede ... zesde dag:

Genesis 1 : 5, 8, 13, 19, 23, 31

Dit houdt in dat Geestelijk gezien deze zevende dag nog steeds bestaat en als niet afgesloten moet worden beschouwd. Het tweede scheppingsverhaal bevestigt deze zienswijze. In Genesis 2 : 4-25b wordt ons als het ware een herhaling gegeven van de hele gebeurtenis, zij het in een andere volgorde. Ook hier openbaart zich het scheppingsgebeuren met als belangrijkste gebeurtenis, het creëren van de mens en zijn plaatsing in de hof van Eden.

Iets wat, zoals wij uit het eerste scheppingsverhaal weten, zich na het formeren van de mens, ook op de zesde dag voltrok. Het getal 6 moet dan ook als het getal van de mens, en tevens als sluitstuk van de schepping worden gezien. (Zie hoofdstuk VI) De keuze van de mens werd onherroepelijk gevolgd door de nu noodzakelijke beëindiging van deze fase en de verdrijving uit het paradijs:

En Hij verdreef de mens en Hij stelde ten oosten van de hof van Eden de cherubs met een flikkerend zwaard, dat zich heen en weer wendde, om de weg tot de boom des levens te bewaken.

Genesis 3 : 24

Een verdrijving die noodzakelijk geworden was omdat de mens, als hij ook van de Boom des Levens zou kunnen eten, zich eeuwig van God af zou ontwikkelen en ten slotte aan die ontwikkeling, zonder verbinding met de Geestelijke Bron, ten onder zou gaan. Gevangen in het stoffelijke door het verlies van de Goddelijke levensader, het Goddelijk licht, werd de mens geplaatst in een nieuwe, zich verder van de Oorsprong af bevindende fase.

De zevende dag getuigt van de mogelijkheid tot terugkeer, van verlossing en herstel van de door God ingeschapen rust. Rust ook omdat aan de schepping niets meer hoefde worden toegevoegd, noch veranderd, want alle leven en levensvormen waren rechtstreeks door God zelf gewild, gecreëerd en ontwikkeld. Rust in de betekenis van "rust vinden", "bezitten" is in het Hebreeuws:

nowêh נוה 5 - 6 - 50

Het is die Geestelijke rust, uitgedrukt door de ה, de 5, die ontstaat in de bewust geaccepteerde verbinding van het Geestelijke met het materiële. Lijnrecht hiertegenover staat, uitgedrukt in de samenstellende letters, het woord nod, wat "onrust" betekent en waarbij de twee eerste stamletters blijven staan, maar de ה 5 vervangen wordt door de ה 4.

nowêh → נוה 5 - 6 - 50

nod → נוד 4 - 6 - 50

De vier is nu juist datgene wat onrust brengt. Dat wat de mens, losgemaakt van de Geestelijke Bron, steeds verder leidt op het zich als eeuwig voordoen-de pad door deze tijdelijke, stoffelijke wereld. Om ten slotte in de veelheid

van het materiële in deze wereld ten onder te gaan. Een duidelijk oudtestamenteisch beeld hiervan wordt ons getoond in Genesis 4, in verband met Kaïn. Zijn door God geweigerd offer leidde naar de gewelddadige dood van zijn broer Hewel (Abel):

En de HERE sloeg acht op Abel en zijn offer, maar op Kaïn sloeg Hij geen acht. Toen werd Kaïn zeer toornig en zijn gelaat betrok. Maar Kaïn zeide tot zijn broeder Abel: laten wij het veld ingaan. Toen zij nu in het veld waren, stond Kaïn tegen zijn broeder Abel op en doodde hem.

Genesis 4 : 4, 5, 8

De vraag die wij ons onwillekeurig stellen naar aanleiding van Kaïns daad is: wat was eigenlijk de Geestelijke en diepere oorzaak van deze voor ons, op het eerste gezicht, onbegrijpelijke gebeurtenis? In hoeverre ligt hier een verband tussen de keuze van de eerste mens voor de Boom van Kennis van goed en kwaad en de door Kaïn en Abel gebrachte offers, die de ingrijpende daad van Kaïn tot gevolg had? Beide broers kenden God. Zij geloofden Hem, communiceerden met Hem, want zij brachten Hem offers.

De relatie tussen beide gebeurtenissen ligt in het feit dat ook zij, evenals het eerste mensenpaar, geplaagd werden voor de keuze van het wel of niet centraal stellen van Gods weg tot het leven, uitgedrukt in het offerdier. De mens kon offeren door middel van "korban", het offerdier, dat de betekenis heeft van het naderen - het komen tot God van de lichamelijke mens. Of hij kon ervoor kiezen dat het niet op die manier moest gaan en de weg van eigen kennis en eigen ontwikkeling kiezen, uitgedrukt in de vruchten der aarde. Door de keuze van het op zichzelf gerichte materiële, uitgedrukt in de vruchten van Kaïns offer, voortgebracht door eigen kunnen, werd hier scheiding gebracht tussen het Geestelijke en het stoffelijke. Het gevolg was de dood van Abel als type van het Geestelijke. Kaïn, losgemaakt van de Oorsprong, werd tot zwerven en dolen gedoemd, waarbij het Hebreeuws door de verbinding met de ך4, deze gebeurtenis accentueert en duidelijk maakt.

zwervend en dolend, na wa-nad: נע ונד 4 - 50 - 6 70 - 50
onrust, nod: נוד 4 - 6 - 50

De uiteindelijke woonplaats van Kaïn, Nod, heeft dan ook deze Geestelijke betekenis. Nod, in de betekenis van voortdurend in beweging zijn, als de uitdrukking van onrust, vlucht en verbanning. Symbolisch gezien is dit duidelijk in overeenstemming met de woorden die God aan Kaïn meegaf:

(Kaïn sprak) Zie, Gij verdrijft mij heden uit het land en ik zal voor Uw aangezicht verborgen zijn, een zwerver en een vluchteling op de aarde; ieder die mij aantreft, zal mij doden. Toen ging Kaïn weg van het aangezicht des HEREN, en ging wonen in het land Nod, ten oosten van Eden.

Genesis 4 : 14-16

Het woord voor het hieraan tegengestelde begrip "tot rust komen" begint ook met de beide stamletters noen waw, 50 - 6, nu echter verbonden aan de ן chet, de 8.

tot rust komen: ne woe ach → ןוה 8 - 6 - 50

Deze verbinding toont aan, hoe de zevende dag, vervuld en verbonden met de 1, wijst op de nieuwe achtste dag, het Messiaanse rijk:

En Mijn volk zal in een verblijf des vredes wonen, in veilige woningen, in oorden van ongestoorde rust,

Jesaja 32 : 18

Wij denken hierbij aan de woorden van Jezus die dit onderstrepen:

Komt tot Mij allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen.

Matthéüs 11 : 28, 29

Het is de weg die door verbinding met Christus de Zoon zal leiden tot verlossing en eeuwige rust in Hem. Zoals hiervoor al is opgemerkt, ondanks de scheiding tussen God en de eerste mens, bleef God in zijn gevallen schepping aanwezig en begeleidde haar als HERE, uitgedrukt in "de Naam" יהוה JaHWêH. Hierdoor werd het weer in verbinding brengen van de schepping met de Oorsprong niet alleen mogelijk, maar werd dit ook de voor haar bepalende factor. Als we ons opnieuw bepalen bij het tweede scheppingsverhaal, dan zien wij hoe de structuur van de Hebreeuwse woorden gan eden, vertaald met "hof van Eden", al getuigt van de op handen zijnde menselijke keuze.

gan eden → גן עדן 50 - 4 - 70 50 - 3

Als wij het woord gan "tuin", aan een nader onderzoek onderwerpen, zien wij in de eerste plaats hoe dit woord is opgebouwd uit de letters גנ 50 - 3. De gimmel (3) als beginletter betekent, behalve de aanduiding van vorm en beweging door het tijdelijke en stoffelijke, ook dubbelheid - tweeheid. Dit wordt ook uitgedrukt in de tweemaal drie scheppingsdagen en de twee scheppingsdaden op de derde en op de zesde dag. Het woord gan גנ heeft als karakteristiek twee bomen, de Boom des Levens en de Boom der Kennis. Wordt de hof dus aanvankelijk bepaald door tweeheid, toch eindigt zij ten slotte bij de 50. Het is de weg die de mens door de dualiteit gaat, om deze, door een herstelde verbinding met de Oorsprong, weergegeven in de vijftig, de noen נ, te eindigen. De geografische plaatsaanduiding van gan eden is duidelijk niet in de eerste plaats als zodanig bedoeld, al zou het noemen van de vier rivieren wel aanleiding tot deze gedachte geven. Er is, Geestelijk gezien, duidelijk meer aan de hand. Ook hierin wordt al gewezen op de weg van de schepping naar haar komende eindbestemming. (Genesis 2 : 8-14) We vinden hierin dezelfde opbouw en gedachte opnieuw weergegeven, zij het in een andere vorm, door het volgende woord:

eden → עֵדֵן 50 - 4 - 70

Ook hier een duidelijke heenwijzing naar de onvermijdelijke weg van veelheid en vermenigvuldiging, om ook in de bij God bestaande en bestendige eenheid te eindigen. Was het kenmerk van het woord gan dubbelheid en beweging, hier wordt het begrip veelheid en materie in het woord eden uitgebeeld door de 70 en de 4. Stond de 7, als zwaard, garant voor scheiding, de 70 als meervoud van de 7, is bedoeld als duidelijke weergave van de te verwachten, door scheiding veroorzaakte veelheid. In het woord eden ligt, evenals in het woord gan, door de eeuwige Goddelijke voorkennis de rust van de 50 al opgesloten. Het woord eden zonder de letter noen heeft ook een speciale betekenis die direct verband houdt met het vorige. Betekent "eden" in diepste zin de weg van vermenigvuldiging terug naar Eenheid, het woord eden zonder de noen (50) is het woord voor het begrip getuige, bewijs.

eden → עֵדֵן 50 - 4 - 70 vreugde; lieflijkheid

ed → עֵד 4 - 70 getuige; bewijs

Zo zien wij hoe "eden" door middel van het ingebouwde woord "ed" als "bewijs" dient voor de komende achtste dag. Ook getuigt dit dat de af te leggen weg tot aan haar volheid die uitmondt in overvloedige veelheid, gevolgd zal worden door het herstel met de Oorsprong en tot Eenheid. 7^2 (de volheid van de 7) + 1, komt overeen met $49 + 1 = 50$.

Het beeld van de weg van de mens door de dualiteit terug naar Eenheid wordt ook naar voren gebracht in het woord Zoon.

ben → בנ 50 - 2 zoon

Het is de weg die door verlossing uit ballingschap leidt, die ook in het woord "zoon", als een aan de mens gegeven garantie, wordt geopenbaard. Veel in het Nieuwe Testament, onder andere in de brieven van Johannes, wijzen ons herhaaldelijk op de noodzaak van de Vader - Zoon relatie als de weg tot terugkeer en behoud van de mens. Het is de weg die leidt tot eenwording in de Vader, tot wie niemand komen kan dan door de Zoon want:

Wie de Zoon belijdt, heeft ook de Vader.

1 Johannes 2 : 23b

dualiteit uit God	אב	2 - 1	ab	Vader
door de zoon	בנ	50 - 2	ben	Zoon
terug tot God	אבנ	50 - 2 - 1	eben	Rotssteen

De hoeksteen is tevens het fundament, waardoor de terugkeer vaststaat en wordt opgebouwd.

...voor ons nochtans is er maar één God, de Vader, uit wie alle dingen zijn en tot wie wij zijn, en één Here, Jezus Christus, door wie alle dingen zijn, en wij door Hem.

1 Korinthe 8 : 6

De opbouw van deze belofte ligt vast en wordt vervuld door de vleeswording van de Zoon, zijn knechtschap en zijn dienstbaarheid, waarbij het woord "bouwen" bonêh, dat als een twee begint, de eenheid ook weer in zijn hart draagt.

ben → בנ 50 - 2 zoon
bonêh → בנה 5 - 50 - 2 bouwen

En komt tot Hem, de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus.

1 Petrus 2 : 4, 5

Samenvatting:

אב	2 - 1	ab	Vader
בן	50 - 2	ben	Zoon
בנה	5 - 50 - 2	bonêh	bouwen
אבן	50 - 2 - 1	eben	rotssteen

Terugkerend nu tot de zajin ו vinden wij in de Bijbel meerdere uitdrukkingen die in verband staan met de 7 als het zwaard en wel onder andere in het Nieuwe Testament (Matthéüs 10 : 34) Een tekst die op het eerste gezicht weinigen aanspreekt en eigenlijk niet past bij het beeld dat wij ons in de loop der jaren over de "historische" Christus hebben gevormd. Velen blijven op de vraag naar de betekenis van deze door de Zoon des mensen gesproken woorden, het antwoord schuldig of raken in mindere of meerdere mate in verlegenheid. Het eenzijdige beeld dat men zich van Christus als de Vrededorst heeft gevormd, wordt hierdoor schijnbaar op losse schroeven gezet:

Meent niet dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard.

Matthéüs 10 : 34

Wij hebben hier duidelijk te maken met twee verschillende perioden of bedelingen, die ten nauwste met de persoon en het leven van de Here Jezus zijn verbonden. Het is de heenwijzing naar de situatie van scheiding en ballingschap die, kenmerkend voor de schepping van de zeven dagen, door de Here Jezus, in zijn vleeswording eveneens werd ondergaan en beleefd. Een scheiding, die tot de uiterste grens door de Goddelijke Zoon werd beleefd en die zijn hoogtepunt en keerpunt vond aan het kruis met de woorden:

MIJN GOD, MIJN GOD, WAAROM HEBT GIJ MIJ VERLATEN?

Dat was het moment van omkeer, de weg terug, die resulteerde in verbinding met de Vader:

HET IS VOLBRACHT.

De in deze tekst genoemde vrede, is de vrede van de achtste dag die in de zeven dagen slechts als een verborgen garantie door de mens kan worden geaccepteerd en beleefd. Het is de eveneens bestaande maar nog niet geopenbaarde kant van de persoon van Christus Jezus, die door zijn opstan-

ding werkelijkheid werd en bij zijn wederkomst werkelijkheid zal worden:

Want wij weten, dat, indien de aardse tent, waarin wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben, in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis.

2 Korinthe 5 : 1

Ook de Gemeente, als zijn Gemeente, zal Christus door de al hier bestaande eenheid, in de openbaar wording van die eenheid volgen. Dat is een met lijden gepaard gaande weg. De Gemeente ondergaat, als Gemeente van Christus, die verdrukkingen die nog overgebleven zijn.

Thans verblijdt ik mij over hetgeen ik om uwentwil lijd, en ik vul in mijn vlees aan wat ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus, ten behoeve van zijn lichaam, dat is de gemeente.

Kolossenzen 1 : 24

In tegendeel, verblijdt u naarmate gij deel hebt aan het lijden van Christus, opdat gij u ook met vreugde zult mogen verblijden bij de openbaring zijner heerlijkheid.

1 Petrus 4 : 13

VIII Chet

Zo, zegt de Here, de Koning en Verlosser van Israël, de HERE der heerscharen: Ik ben de eerste en Ik ben de laatste en buiten Mij is er geen God. En wie is als Ik - hij roepe het uit en verkondige het en legge het Mij voor - daar Ik toch het oeroude volk in het aanzijn riep; en hetgeen er in de toekomst gebeuren zal, mogen zij verkondigen!

Jesaja 44 : 6, 7

Terug naar de oorsprong

De bij de mens aanwezige en vaak opkomende neiging, om aan één kant het materiële als "onbelangrijk" af te doen, maar aan de andere kant dit materiële en de vermenigvuldiging en groei daarvan juist als hoofdzaak in het universum en de enige drijfveer voor doen en denken te zien, heeft tot gevolg dat de door God in de schepping ingeschapen betekenis en dus de reden voor het bestaan van de mens, door de mens niet wordt begrepen. De altijd actuele vraag van het "waarom", die geboren wordt uit een steeds toenemend onbegrip en uit onwetendheid wat betreft de Geestelijke Oorsprong van de mens, krijgt door de ambivalente houding van de mensheid grote nadruk.

Na het letterteken zjin ך, dat door zijn betekenis "zwaard" een duidelijke heenwijzing was naar de in deze wereld voorkomende pluraliteit, vinden we als volgend letterteken de chet ם, met getalswaarde acht. Van oudsher het teken voor het in elkander grijpen, de éénwording van Geest en stof, wezen en materie, wijsheid en kennis. De naam van dit letterteken chet ם betekent "omheining" en het is, als letter en als getal 8 een directe verwijzing naar het oudtestamentische Messiaanse rijk. Het is de beëindiging van de tijdelijke, stoffelijke wereld die, gebouwd op wetten van oorzaak en gevolg, uitzichtloos verloren dreigde te gaan aan haar eigen wetmatigheid. Met de ם is de éénheid bereikt. Het is het zich openbaren van de harmonie die de bestaande tegenstellingen opheft en is typerend voor de Geestelijke betekenis en de uitdrukking daarvan in de aleph, de 1.

aleph - verbinding van twee elkaar spiegelende jods¹.

1. Zie bladzijde 41.

Opvallend in de uiterlijke verschijning, de schrijfwijze van de chet פ, is het ontbreken van de opening die, alhoewel nauwelijks zichtbaar, juist zo kenmerkend was voor de hee →פ. Een opening die immers bepalend was voor de communicatie met de wereld van de "overzijde" en het voortdurend kunnen herkennen en communiceren van de mens met die wereld. De chet פ is de uitdrukking van het verbreken van de krachten der dualiteit door het bereiken van een herstelde relatie tussen God en zijn schepping. De eenheid is bereikt, de tegenstelling, hoe onwaarschijnlijk ook, heeft zich tot een harmonieus geheel samengevoegd. Alles heeft gewacht op de zichtbare openbaring van de teshoewah, de ommekeer, die in de eindfase van de zevende dag moest doorbreken, wil de acht zich als een nieuwe geboorte ten volle openbaren:

Want ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden. Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods. Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar om de wil van Hem, die haar daaraan onderworpen heeft, in hope echter, omdat ook de schepping zelf van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid zal bevrijd worden tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods.

Romeinen 8 : 18-21

Wij hebben dan te maken met een situatie waarin de zich eens oneindig lijkende krachten van het materiële, zijn opgeheven, waarbij de ooit bestaande tegenstellingen, nu verbonden met de Oorsprong, door de mens worden gezien en begrepen. Het zien van de mens is geworden tot overzien, tot inzien. In de zinvolle betekenis van:

*Door het Geestelijke KEN ik de stoffelijke vorm,
door de stoffelijke vorm BELEEF ik het Geestelijke.*

Doch, als het volmaakte komt, zal het onvolkomene afgedaan hebben. Want nu zien wij nog door een spiegel, in raadselen, doch straks van aangezicht tot aangezicht. Nu ken ik onvolkomen, maar dan zal ik ten volle kennen, zoals ik zelf gekend ben.

1 Korinthe 13 : 10, 12

Wij weten hoe de eenheid plaatsmaakte voor de verdeeldheid, hoe de hele schepping, losgemaakt van haar Oorsprong, zich steeds verder vermenigvuldigde, niets wetend of begrijpend van Gods bedoeling, dat na een lange

weg van vermenigvuldiging, lijden en eenzaamheid, de eenheid er onontkoombaar weer zou zijn. Dat God zelf er zou zijn, om als de rechtvaardige (elohiem אלהים God), maar ook als de genadige, (adonai יהוה JaHWêH), door zijn allesomvattende "ZIJN", de immense krachten van het materiële in te perken en te bundelen. Om het stoffelijke, het vormgegevene, dat een afdruk is van Gods wezen, te verlossen van datgene wat onafwendbaar het gevolg zou zijn van haar neiging tot vermenigvuldiging en ontwikkeling: zelfvernietiging, de dood:

Daarom, gelijk door één mens de zonde in de wereld is binnen gekomen en door de zonde de dood, zo is ook de dood tot alle mensen doorgegaan, omdat allen gezondigd hebben.

Romeinen 5 : 12

Herstel, Leven(verlossing):

Want, indien door de overtreding van de ene de dood als koning is gaan heersen door die ene, veel meer zullen zij, die de overloed van genade en de gave der gerechtigheid ontvangen, leven en als koningen heersen door de ene, Jezus Christus. Derhalve, gelijk het door één daad van overtreding voor alle mensen tot veroordeling gekomen is, zo komt het ook door één daad van gerechtigheid voor alle mensen tot rechtvaardiging ten leven. Want, gelijk door de ongehoorzaamheid van één mens zeer velen zondaren geworden zijn, zo zullen ook door de gehoorzaamheid van één zeer velen rechtvaardigen worden.

Romeinen 5 : 17-19

Als wij deze gedachten van bevrijding, eenheid en herstel in verband met de nieuwe fase die in de chet פ wordt weergegeven, doortrekken, dan ontdekken wij hoe het stempel van dit gebeuren in de eerste plaats terug te vinden is als een directe verbinding en relatie tussen de begrippen hemel en aarde. In die betekenis, dat God zich weer rechtstreeks met zijn schepping gaat bemoeien. Concreet weergegeven: (1) "Ik die verborgen ben" wordt dan als het ware weer vervangen door (2) "Ik ben die Ik ben".

(1)

Want Ik zeg u, gij zult Mij van nu aan NIET MEER ZIEN, totdat gij zegt: Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren!

Matthëüs 23 : 39

Toch spreken wij wijsheid bij hen, die daarvoor rijp zijn, een wijsheid echter niet van deze eeuw; noch van de beheersers dezer eeuw, wier macht teniet gaat, maar wat wij spreken, als een geheimenis, is de VERBORGEN WIJSHEID Gods.

1 Korinthe 2 : 6, 7a

(2)

Want dit is het verbond, waarmee Ik Mij verbinden zal aan het huis Israëls NA DIE DAGEN, spreekt de Here: Ik zal mijn wetten in hun verstand leggen, en Ik zal die in hun harten schrijven, en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn. En niet langer zullen zij een ieder zijn medeburger, en een ieder zijn broeder leren, zeggende : Ken de Here, want allen zullen zij Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen.

Hebreeën 8 : 10, 11

De verschijning van de chet \aleph , als achtste dag, wordt dan een reëel beleefbare gebeurtenis, een nieuw ontstane eenheid tussen twee verschillende scheppings-aspecten, met een volkomen nieuwe scheppingsorde en met volkomen nieuwe maatstaven. Een aards aspect, werkelijkheid geworden in het Koninkrijk der hemelen, verbonden met een hemels aspect, dat gestalte heeft gekregen in de Zoon, waarbij hemel en aarde met elkaar verbonden, zich door een volkomen nieuwe dimensie en ondersteund door het handelen vanuit volkomen nieuwe maatstaven, zullen openbaren. Iets dat met geen enkele huidige situatie te vergelijken is.

Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden, en wij zijn het ook. ... nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien gelijk Hij is.

1 Johannes 3 : 1-3

De chet \aleph is dus het bereiken en het openbaar worden van een hier nog niet te realiseren en toch bestaande situatie. Naar aanleiding van de gebeurtenissen die het gevolg zijn van het beëindigen van de zevende dag en het komen tot een vernieuwde situatie in de achtste dag, worden in de Schrift, in verband met de aarde, twee belangrijke profetieën gedaan. Als eerste noemen wij de herstelde relatie die er zal zijn tussen God en zijn volk.

In die dagen trad Johannes de Doper op en hij predikte in de woestijn van Judea, en zeide: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen. Hij toch is het, van wie door de profeet Jesaja gesproken werd, toen hij zeide: De stem van één, die roept in de woestijn: Bereidt de weg des Heren, maakt recht zijn paden.

Matthéüs 3 : 1-3

Zij dan, die daar bijeen gekomen waren, vroegen Hem en zeiden: Here herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israël?

Handelingen 1 : 6

Waarbij wij vanuit de Schrift gezien tot de conclusie komen dat de oudtestamentische koninkrijksverwachting haar Geestelijke en ook haar zichtbare vervulling vindt in de hernieuwde huwelijksrelatie tussen God en zijn volk. Deze relatie wordt in verband met Israël verschillende malen genoemd:

En het zal te dien dage geschieden, luidt het woord des HEREN, dat gij Mij noemen zult: mijn man, en niet meer mijn baäl.

Hosea 2 : 15

Ik zal u Mij tot bruid werven voor eeuwig: Ik zal u Mij tot bruid werven door gerechtigheid en recht, door goedertierenheid en ontferming;

Hosea 2 : 18

Men zal u niet meer noemen: Verlatene, en men zal uw land niet meer noemen Woestenij; maar gij zult genoemd worden: Mijn welgevallen, en uw land: Gehuwde. Want de HERE heeft een welgevallen aan u, en uw land wordt ten huwelijk genomen.

Jesaja 6 : 2-4

Dit was de aanleiding tot de gedachte dat de kerk (van Rome en ook na de Reformatie) de plaats van Israël en dus ook haar Goddelijke opdracht zou hebben overgenomen. Deze gedachte had als enig perspectief dat de wereld gekerstend moest worden en dat op die manier door de mens de vervulling van de Messiaanse belofte tot stand zou komen. Het christendom vergroei-de hierdoor zozeer met de normen van de wereld dat zij onafwendbaar tot haar ondergang is gedoemd. Door deze gedachtegang die totaal behoort bij het denken in oorzaak en gevolg van de causaal ingestelde wereld, heeft zij de mens dan ook niet anders meer te bieden dan een vergrijsd cultuur-historisch monumentaal plaatje van het verleden, dat in de tijd als een vage

herinnering blijft voortleven. Door de huwelijksrelatie en eenwording van God (de Oorsprong) met zijn volk (de stoffelijke vorm), zal als volgende fase in Gods heilsplan de verlossing der volkeren worden geboren:

Jubel en verheug u, gij dochter van Sion! want zie, Ik kom in uw midden wonen, luidt het woord des HEREN, en vele volken zullen te dien dage gemeenschap zoeken met de HERE en zij zullen Mij tot een volk zijn, en Ik zal in uw midden wonen.

Zacharia 2 : 10, 11

En het zal geschieden in het laatste der dagen: Dan zal de berg van het huis des HEREN vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En alle volkeren zullen derwaarts heenstromen en vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des HEREN, naar het huis van de God Jakobs. Opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des HEREN woord uit Jeruzalem.

Jesaja 2 : 2, 3

Deze volgorde van gebeurtenissen wordt in Handelingen der Apostelen door Jakobus, bij zijn betoog, gehandhaafd en nader uiteengezet. Wijzend op de tijdelijke terzijdestelling van Israël in ruil voor de geboorte en opbouw van de ecclesia, noemt hij zonder aarzeling zowel het doel, als het tijdelijke van dit organisme, dat ten slotte zal worden gevolgd door een reëel en met haar Oorsprong verbonden Messiaans-Davidisch rijk. Jakobus zegt hierover:

En hiermede stemmen overeen de woorden der profeten, gelijk geschreven staat: Daarna zal Ik wederkeren en de vervallen hut van David weder opbouwen, en wat daarvan is ingestort, zal Ik weder opbouwen, en Ik zal haar weder oprichten, opdat het overige deel der mensen de Here zoeken, en alle heidenen, over welke mijn naam is uitgeroepen, spreekt de Here, die deze dingen doet, welke van eeuwigheid bekend zijn.

Handelingen 15 : 15-18

Als volgende wat nog te vervullen is in verband met het wereld omvattend Goddelijk heilsplan en in het bijzonder het Messiaanse rijk, noemen wij de bewustwording van Israël van de noodzaak van haar wedergeboorte:

En er was iemand uit de Farizeeën, wiens naam was Nicodémus, een overste der Joden.

Johannes 3 : 1

Jezus antwoordde Nicodémus: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het koninkrijk Gods niet zien.

Johannes 3 : 3

Verwonder u niet, dat Ik u gezegd heb: Gijlieden moet wederom geboren worden.

Johannes 3 : 7

Nicodemus antwoordde en zeide tot Hem: Hoe kan dit geschieden? Jezus antwoordde en zeide tot hem: Gij zijt de leraar van Israël, en deze dingen verstaat gij niet?

Johannes 3 : 9, 10

Een gebeurtenis (wedergeboorte) die zich ook in verband met Israël zal voordoen waarbij, als hernieuwde opdracht, een herverkondiging van de enig bestaande God te midden van de hun omringende volkeren zal plaatsvinden:

Gij zijt, luidt het woord des HEREN, mijn getuigen, en mijn knecht, die Ik verkoren heb, opdat gij het weet en in Mij gelooft en inziet, dat Ik dezelfde ben, vóór Mij is er geen God geformeerd en na Mij zal er geen zijn.

Jesaja 43 : 10

Als wij Gods bedoeling met de verlossing van de mens door alle tijden heen, gekoppeld aan het tijdshistorische beeld van de staat Israël van vandaag, nader bekijken dan kunnen wij de staat Israël in haar huidige menselijke vorm nog niet zien in het licht van deze universele Goddelijke heropenbaring. Ondanks het feit dat Israël momenteel niet beantwoordt aan deze universele boodschap van God en haar taak in deze, hebben wij, mede in verband met het huidige gebeuren in het Midden-Oosten, wel degelijk met een naderen van die dag te maken:

Leert dan van de vijgenboom deze les: Wanneer zijn hout reeds week wordt en de bladeren doet uitspruiten, weet gij daaraan, dat de zomer nabij is. Zo moet ook gij, wanneer gij dit alles ziet, weten, dat het nabij is, voor de deur.

Matthéüs 24 : 32, 33

Echter met dien verstande dat deze zich in de stoffelijke wereld uitdrukende periode niet moet worden gezien als de vervulling van de Messiaanse belofte, maar als de vervulling van de profetie in Ezechiël 37 : 1-14.

Toen zeide Hij tot mij: Profeteer over deze beenderen en zeg tot hen: gij dorre beenderen, hoort het woord des HEREN. Zo spreekt de Here HERE tot deze beenderen: Zie Ik breng geest in u, en gij zult herleven; Ik zal spieren op u leggen, vlees op u doen komen, u met een huid overtrekken en geest in u brengen, zodat gij herleeft; en gij zult weten, dat Ik de HERE ben. Ik nu profeteerde zoals mij bevolen was, en zodra ik profeteerde, ontstond er een geruis, en zie een beweging, en de beenderen voegden zich aaneen zoals zij bij elkander behoorden; ik zag toe, en zie, er kwamen spieren op, en vlees, en er trok een huid overheen; MAAR GEEST WAS ER NOG NIET IN HEN.

Ezechiël 37 : 4b-8

Voorts zeide Hij tot mij: Mensenkind, deze beenderen zijn het gehele huis Israëls.

Ezechiël 37 : 11a

Het hier geschilderde visioen van de dorre doodsbeenderen spreekt voor zichzelf, wanneer wij vooral aandacht besteden aan het slot van het achtste tot het elfde vers. Dat wat bepalend is voor herstel van eenheid en werkelijk leven, de verbinding van het stoffelijke met het Geestelijke, Israël en God, uitgedrukt in beenderen en Geest, heeft zich nog niet voltrokken. Ook hier een uitdrukking van de nog steeds geldende dualiteit, met in zich de belofte van God, gebaseerd op de maatstaven van genade, geloof en vertrouwen.

Wanneer wij ons in verband met Ezechiël 37 verder verdiepen in de Geestelijke betekenis van dit "verhaal", dan ontdekken we dat hier een universele, niet aan tijd gebonden, boodschap ligt voor de mens in het algemeen, hoewel in de eerste plaats met betrekking tot Israël. (vers 8) De mens wil buiten God om de wereld bezitten, haar levensloop bepalen en doorgronden met die maatstaven van kennis die slechts gebaseerd zijn op het tijdelijke, het tastbare. Maatstaven die een projectie zijn van hemzelf. Een "projectie" vol beloften en schijnbaar religieuze vérgesichten, maar met aan het einde onafwendbaar de dood.

Wanneer wij terugkeren tot het visioen van Ezechiël naar aanleiding van het volk van Israël (12 stammen), zien wij ten slotte een volkomen nieuwe situatie ontstaan die ten nauwste is verbonden met de geestelijke herleving en bewustwording van dit oude volk. Het is het kenmerk van de dag waar, door de komst van de zoon van David en de erkenning van de Messias, de eenheid is bereikt en de geestelijke wedergeboorte tot werkelijkheid is geworden:

Daarop zeide Hij tot mij: Profeteer tot de geest, profeer mensenkind, en zeg tot de geest: zo zegt de Here HERE: kom van de vier windstreken, o geest, en blaas in deze gedoden, zodat zij herleven. Toen profeteerde ik, zoals Hij mij bevolen had; en de geest kwam in hen en zij herleefden en gingen op hun voeten staan, een geweldig groot leger.

Ezechiël 37 : 9, 10

Ik zal mijn Geest in u geven, zodat gij herleeft en Ik zal u doen wonen in uw land; en gij zult weten, dat Ik de HERE, het gesproken en gedaan heb, luidt het woord des HEREN.

Ezechiël 37 : 14

Het is het wonder van de teshoewah תשובה, de ommekeer die dan volkomen tussen God en zijn volk concreet heeft plaatsgevonden:

Ik zal over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem uitgieten de Geest der genade en der gebeden; zij zullen Hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en over Hem een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind, ja zij zullen over Hem bitter leed dragen als het leed om een eerstgeborene.

Zacharia 12 : 10

Dit is meer dan slechts simpele informatie over een bepaalde volksgroepering. Gezien vanuit het eenheids-gegeven, is hier sprake van een verlossing dermate groots en universeel en met een dermate vérstrekkende en volkeren omvattende betekenis, dat zij niet gezien kan worden als een historische herhaling van de situatie zoals wij die kennen bij de uittocht uit Egypte. Hier is duidelijk sprake van een gebeurtenis met een extra dimensie, inherent aan de achtste dag die de in de tijdelijke wereld geplaatste gebeurtenis ver overtreft:

Daarom zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat men niet meer zal zeggen: Zo waar de HERE leeft, die de Israëlieten uit het land Egypte heeft doen optrekken, maar veeleer: Zo waar de HERE leeft, die het nageslacht van het huis Israëls heeft doen optrekken en die het heeft doen komen uit het Noorderland en uit al de landen waarheen Hij hen verdreven had; en zij zullen op hun eigen grond wonen.

Jeremia 23 : 7, 8

Zowel Egypte als Babel geven enerzijds uitdrukking aan de kracht van groei

en vermenigvuldiging, anderzijds kondigen zij inperking en beëindiging van die kracht aan, waardoor een komende nieuwe fase van eenheid en harmonie, als de concretisering van de achtste dag al zichtbaar wordt. Als wij opnieuw onze aandacht bepalen bij de Schrift, inzake de uittocht uit Egypte en de reis door de woestijn, dan ontdekken wij hoe deze tocht wordt onderbroken en gekenmerkt door 42 bij name genoemde pleisterplaatsen. Informatie waarop de aandacht gevestigd wordt door een opsomming van 3 x 14 haltes. (Numeri 33) Nauwkeurig wordt ons medegedeeld hoe op de veertiende halteplaats iets belangrijks voor Israël plaatsvindt, namelijk het door Mozes uitzenden van twaalf verspieders:

Toen brak het volk op uit Chaserot en legerde zich in de woestijn Paran.

Numeri 12 : 16

De HERE sprak tot Mozes: Zend mannen uit om het land Kanaän te verspieden, dat Ik de Israëlieten geven zal; telkens één man zult gij zenden als vertegenwoordiger van de stam zijner vaderen: allen vorsten onder hen.

Numeri 13 : 1, 2

Mozes dan zond hen uit om het land Kanaän te verspieden en zeide tot hen: Trekt hier het Zuiderland in en trekt op naar het bergland, en ziet, hoe het land is, en of het volk dat er in woont, goed is of slecht, hoe de steden zijn, waarin het woont, of het in legerplaatsen woont dan wel in vestingen.

Numeri 13 : 17-19

Als wij aan de hand van het bovenstaande parallelteksten bekijken, dan lezen we hoe in Deuteronomium ditzelfde wordt belicht, maar dan vanuit het menselijk willen en streven. Niet (meer) op bevel van God, maar met Goddelijke toestemming wordt hier het te volgen gedragspatroon, wat de weg naar het beloofde land betreft, door de mens en zijn omstandigheden bepaald:

Zie, de HERE, uw God, heeft het land tot uw beschikking gesteld, trek op, neem het in bezit, zoals de HERE, de God uwer vaderen, tot u gesproken heeft; vrees niet en wees niet verschrikt. Toen naderdet gij allen tot mij en zeide: Laten WIJ enige mannen vooruit zenden om voor ons het land te verkennen en ons in te lichten omtrent de weg waarlangs wij moeten optrekken, en over de steden die wij zullen bereiken.

Dit nu was goed in MIJN (Mozes) ogen. Dus koos IK uit u twaalf mannen, voor elke stam één;

Deuteronomium 1 : 21-23

Van toen af aan zou het uiterlijke van het land, het materiële en het menselijk kunnen, los van de belofte "IK ZAL", van grote, ja overwegende invloed blijken te zijn op de houding van het volk en beslissend voor het vervolg en de afloop van de komende lange weg. Weer staat de mens op een splitsing van de weg. Weer wordt door een uit het principe van de Boom van Kennis van goed en kwaad geboren keuze, het doel, namelijk het samengaan met de Oorsprong, ondergeschikt gemaakt en verduisterd. Ondergeschikt gemaakt en verduisterd door de daarvoor door deze keuze ruimte gegeven en zich opdringende krachten van het uiterlijk vertoon:

Ook namen zij vruchten van het land mee en brachten ons die; tevens brachten zij ons verslag uit en zeiden: het land dat de HERE, onze God, ons geven zal, is goed. Maar gij wildet niet optrekken en waart weer-spannig tegen het bevel van de HERE uw God;

Deuteronomium 1 : 25, 26

Waarheen trekken wij op? Onze broeders hebben ons het hart doen smelten met de tijding: de mensen zijn groter en langer dan wij, de steden zijn groot en hemelhoog versterkt, en ook hebben wij daar Enakieten gezien.

Deuteronomium 1 : 28

Toen verhief de gehele vergadering haar stem en het volk weende in die nacht. Al de Israëlieten morden tegen Mozes en Aäron; en de gehele vergadering zeide tot hen: Och, waren wij in het land Egypte gestorven, of waren wij in deze woestijn gestorven!

Numeri 14 : 1, 2

Deze weg van oorzaak en gevolg, die door het volk gekozen wordt, wordt vanwege de daardoor weer ontstane breuk, door God overeenkomstig beantwoord:

Zeg tot hen: Zo waar Ik leef, luidt het woord des HEREN, Ik zal zeker met u doen gelijk gij te mijnen aanhoren gesproken hebt! In deze woestijn zullen uw lijken vallen, namelijk zovelen als er van u geteld zijn, naar

uw volle getal, van twintig jaar oud en daarboven, omdat gij tegen Mij gemord hebt.

Numeri 14 : 28, 29

Ook op mij (Mozes) werd de HERE vertoornd om uwentwil, zodat Hij zeide: Ook gij zult daar niet komen.

Deuteronomium 1 : 37

Door de alleen op het uiterlijke en op het menselijk kunnen gerichte houding van de boodschappers en door hun negeren van de Goddelijke belofte, ontstaat opnieuw een scheiding tussen "geloof en aanschouwen", tussen "belofte en de mens" (Israël).

Voorwaar, gij zult niet komen in het land, waarvan Ik gezworen heb u daarin te doen wonen, behalve Kaleb, de zoon van Jefunne en Jozua, de zoon van Nun! En uw kinderen, van welke gij gezegd hebt: Die zullen tot een buit zijn hen zal Ik er brengen, opdat zij het land leren kennen, dat gij veracht hebt. Maar wat u betreft, uw lijken zullen vallen in deze woestijn, en uw zonen zullen veertig jaar lang in de woestijn rondzwerfen en uw overspelig gedrag boeten, totdat uw lijken alle in de woestijn liggen, overeenkomstig het aantal dagen, gedurende welke gij het land verspied hebt, veertig dagen, zult gij uw ongerechtigheden veertig jaar lang boeten, voor elke dag één jaar, opdat gij weet wat het betekent, als Ik Mij afkeer.

Numeri 14 : 30-34

De eenheid, die juist kenmerkend was voor de verlossing van het gaan uit:

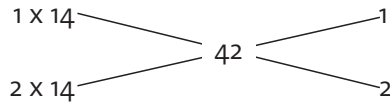
Egypte naar Kanaän
 $40 + 10 + 200 + 90 + 40 = 380$ (2) : $50 + 70 + 50 + 20 = 190$ (1)

is verbroken, waardoor de eerste 14 halteplaatsen als het ware los en tegenover de nu volgende 28 halteplaatsen komen te staan. Dit valt uiteen in:

- a) Deuteronomium 1 : 20, 21 belofte (openbaring)
- b) Deuteronomium 1 : 22 keuze (ongeloof)
- c) Deuteronomium 1 : 34, 35 scheiding (vrucht)

Tegenover de aanvankelijke verlossing, uitgedrukt in de verhouding van de getallen $380 : 190$, dus $2 : 1$, Egypte: Kanaän, komt nu iets nieuws, gesym-

boliseerd in de eerste 14 halteplaatsen ten opzichte van de komende 28 halteplaatsen.

Deze scheiding drukt zich ook onmiddellijk uit in het, ook nu nog geldende verschijnsel: de "40" jaren "ballingschap":

Overeenkomstig het aantal dagen, gedurende welke gij het land verspied hebt, veertig dagen, zult gij uw ongerechtigheden veertig jaar lang boeten, voor elke dag één jaar, opdat gij weet wat dat betekent, als Ik Mij afkeer.

Numeri 14 : 34

De uiterlijke verschijning van Kanaän, uitgedrukt in de vruchten van het land en haar inwoners, betiteld als Enakskinderen, wordt losgemaakt van het Geestelijke, dat zich uitdrukt in de Goddelijke belofte:

IK ZAL VOOR U STRIJDEN

Deuteronomium 1 : 30

Ongeloof, dat gestalte krijgt in de keuze van de tien verspieders, maakte van het door God beloofde land een angstaanjagende moloch, waardoor het Geestelijke, uitgedrukt in het geloof van Kaleb en Jehoshua, werd bedekt en vervangen door een "uit zijn proporties gegroeid" verschijnsel. Wij zullen ons constant moeten realiseren, dat ook deze gebeurtenis niet louter historisch moet worden gezien, noch bewezen behoeft te worden. In de eerste plaats vinden we hier een Geestelijk plaatje, dat voor de mens in het algemeen belangrijk is. De karaktereigenschappen van de twaalf verspieders, zijn model voor die van de twaalf stammen Israëls, die met elkaar weer model staan voor de gehele mensheid. (Numeri 13 : 1-16)

Zoals al eerder opgemerkt, is het getal 42, in overeenstemming met de 42 in Numeri 33 genoemde halteplaatsen, de uitbeelding voor het passeren van de tijdgrens en het samenwerken van de krachten van de stoffelijke wereld, die dan hun hoogste ontwikkeling hebben bereikt.

De overgang naar de ware rust en eenheid, die voor de aanstaande achtste dag normgevend zijn, is aangebroken. De zevende dag, door haar volheid

van 7^2 of 49, krijgt symbolisch gestalte in de laatste halteplaats die de mens nog scheidt van de achtste dag. Het zijn de velden van Moab waarmee ten slotte de opsomming van de door Israël gebruikte halteplaatsen tijdens de woestijntocht wordt beëindigd:

Zij legerden zich langs de Jordaan van Beth-Hajjesimoth af tot Abel-Sittim toe in de velden van Moab.

Numeri 33 : 49

Als wij het Hebreeuwse woord moab aan een nader onderzoek onderwerpen, ontdekken wij al snel hoe dit is opgebouwd uit vier lettertekens, die met elkaar getalswaarde 49 hebben, waarmee het in vervulling gaan wat betreft de beëindiging van de zevende dag definitief is vastgesteld.

moab → מואב $2 - 1 - 6 - 40 = 49 (7^2)$

Prachtig wordt ons ook in Jozua 5 de overgang naar die achtste dag meegegeeld door de getallen van het woord man(na):

En zij aten daags na het Pascha, van de opbrengst van het land, ongezuurde broden en geroost koren, op dezelfde dag. En het manna hield op, daags nadat zij van de opbrengst van het land hadden gegeten. Dus hadden de Israëlieten geen manna meer, maar zij aten dat jaar van wat het land Kanaän opleverde.

Jozua 5 : 11, 12

Het belang hiervan is niet dat dit als historisch feit eens in onze wereld plaatsvond. Het is in de eerste plaats bedoeld als een verwijzing naar de noodzaak van een verbindende levensschakel tot in die achtste dag. Die dag omvat Geestelijk gezien, alle tijden en tijdperken. Het woord man מן $50 \leftarrow 40$ laat eigenlijk zien, dat de weg terug náár de Oorsprong alleen kan worden volbracht door verbinding mét die Oorsprong. Ingebouwd in het woord man(na) ligt dit als het ware voor de lezer verborgen. Tussen beide getallen ligt als verbindende waarde namelijk 10. De 10 is de jod ך, die ook de eerste letter is van de naam JaHWêh.

Man → מן $50 = (ך 10 +) 40$

Door deze 10, door dit Man(na), wordt de weg door de dualiteit naar de rust van de harmonieuze eenheid gericht op de Oorsprong. Het is een uit-

beelding van het meegaan in het **אִם** Man(na), van de Here als het levende brood op de weg van tijd naar eeuwigheid:

Dit is het brood, dat uit de hemel nederdaalt, opdat wie er van eet, niet sterfe. Ik ben het levende brood, dat uit de hemel nedergedaald is. Indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven; en het brood, dat Ik geven zal, is mijn vlees, voor het leven der wereld.

Johannes 6 : 50, 51

Ook het Nieuwe Testament kent dit passeren van deze tijdgrens, weergegeven door het getal 42, dat bedoeld is als overgang van de zevende naar de achtste dag. Wij vinden deze structuur terug in het geboorteregister, de wordingsgeschiedenis van de Here Jezus, zoals deze wordt beschreven in Mattheüs 1. Hier ontdekken wij, parallel aan het Oude Testament, een toch wel merkwaardige analogie wat de verdeling van de 42 geslachten betreft, in eveneens drie groepen van 14. (Mattheüs 1 : 1-17) Eén van de meest aansprekende dingen die bij een zorgvuldige beschouwing van het eerste vers blijkt, is dat het woord David, wat vertaald uit het Hebreeuws "geliefde" betekent en dat linea recta met het Messiaanse geslacht is verweven, wordt gevormd uit drie stamletters die met elkaar getalswaarde 14 hebben.

David → David **דוד** 4 + 6 + 4 = 14

David, de geliefde, is door zijn persoon en als koning van het volk Israël, een directe verwijzing naar Jezus Christus als de komende Messias:

En zie, de hemelen openden zich, en Johannes zag de Geest Gods nederdalen als een duif en op Hem komen. En zie, een stem uit de hemelen zeide: Deze is mijn Zoon, de GELIEFDE, in wie Ik mijn welbehagen heb.

Mattheüs 3 : 16b, 17

Van toen aan begon Jezus te prediken en te zeggen: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.

Mattheüs 4 : 17

Opvallend en zeker niet toevallig in dit verband zijn de getalsovereenkomsten die wij ontdekken tussen David als koning en de Here Jezus bij zijn eerste komst op aarde:

DERTIG jaar was David oud, toen hij koning werd; veertig jaar heeft hij geregeerd. In Hebron heeft hij zeven jaar en zes maanden geregeerd over Juda, en in Jeruzalem DRIEENDERTIG jaar over geheel Israël en Juda.

2 Samuël 5 : 4, 5

En Hij, Jezus, was toen Hij optrad ongeveer DERTIG JAAR, een zoon naar men meende, van Jozef, de zoon van Eli.

Lukas 3 : 23

In het oudtestamentische Schriftgedeelte worden ons in verband met de persoon van David drie tijdsperioden vermeld, die niet alleen een overeenkomst vertonen met de verschillende fasen in het leven van de Here Jezus, maar die in het leven van David, als voorafschaduwung van de Zoon des mensen, dezelfde strekking hebben. Zo moeten wij, Geestelijk gezien en als komend van de "overzijde", dertig, de getalswaarde van het letterteken lamed ל, zien als het principe van "het in beweging komen" van het stoffelijke, door een actie van de mens. Door de combinatie van deze actie en "het in beweging komen" ontstaat het op weg zijn van (de stoffelijke vorm) de mens door het tijdelijke, wat Geestelijk wordt weergegeven in het letterteken en in het getal.

3	→	ג	gimmel	kameel
30	→	ל	lamed	prikstok
30 + 3	→	לג	gal	vorm(wording)

Beide genoemde getallen (30 en 33) in verband met David als koning van Israël zijn vergelijkbaar met de getallen die ons ook worden vermeld wat betreft de Messias als dienstknecht, tijdens zijn omwandeling op aarde. Deze feiten hebben dan ook niet direct een historische functie, maar veeleer een naar elkaar verwijzende en tijden overbruggende betekenis. In die zin dat in de persoon van Christus als de "Zoon van David" het Koninkrijk der hemelen zich openbaarde en blijikbaar op handen was.

In die dagen trad Johannes de Doper op en hij predikte in de woestijn van Judea, en zeide: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen. Hij toch is het, van wie door de profeet Jesaja gesproken werd, toen hij zeide: De stem van een die roept in de woestijn: Bereidt de weg des Heren, maakt recht zijn paden.

Matthéüs 3 : 1-3

Zoals al eerder opgemerkt lezen wij in Matthéüs 1, in verband met de vleeswording van Jezus, over 3 x 14 geslachten met als laatstgenoemde de geslachten na de Babylonische ballingschap, tot Jezus, Zoon van Maria:

Na de Babylonische ballingschap verwekte Jechonja Sealtiël, Sealtiël verwekte Zerubbabel, ...

Matthéüs 1 : 12

... Jakob verwekte Jozef, de man van Maria, uit wie Jezus geboren is, die Christus genoemd wordt.

Matthéüs 1 : 16

Wanneer wij de Schrift in Matthéüs 1 vanaf het eerste vers nauwgezet onderzoeken, dan zien wij hoe in dit vers onopvallend het accent wordt gelegd op de vleeswording van Hem die reeds was van den beginne. Zo is de Zoon van God UIT WIE alles is geschapen, eveneens stoffelijke vorm geworden uit het door Hem geschapene:

Geslachtsregister van Jezus Christus, de zoon van David, de zoon van Abraham.

Matthéüs 1 : 1

Jezus zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Eer Abraham was, ben Ik!

Johannes 8 : 58

... de zoon van Set, de zoon van Adam, de zoon van God!

Lukas 3 : 38b

En Hij, Jezus, was, toen Hij optrad, ongeveer 30 jaar, een zoon, naar men meende van Jozef,

Lukas 3 : 23

Als volgend belangrijk feit valt een duidelijk verschil op in de systematiek wat betreft de geboorteaankondiging. Wordt ieder nieuw geslacht vermeld met de stereotype uitspraak: (Matthéüs 1 : 12) "Jechonja verwekte, Sealtiël verwekte", enzovoorts, zo echter niet bij de geboorte van Jezus. Hier wordt de nadruk gelegd op het vrouwenzaad, waarbij Jozef niet als de verwekker en wettelijke vader wordt gezien:

Jakob verwekte Jozef, de man van Maria, uit wie Jezus geboren is, die Christus genoemd wordt.

Matthéüs 1 : 16

Een niet langs de natuurlijke weg en dus een voor de wereld onverklaarbare gebeurtenis heeft hier plaatsgevonden. Het is het in de tijdelijke wereld openbaar worden van Gods heerlijkheid in een stoffelijke vorm. Daarmee kreeg de belofte, gedaan in het Paradijs voor de eerste keer gestalte.

En Ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad; dit zal u de kop vermorzelen en gij zult het de hiel vermorzelen.

Genesis 3 : 15

Een nadere omschrijving van de bovenstaande, met het verstand niet te verklaren gebeurtenis, vinden wij vermeld in de profetische geboorteaankondiging in Jesaja 9, waar deze aankondiging zich op tweevoudige wijze aan de mens presenteert:

Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst.

Jesaja 9 : 5

Wijst de geboorte van het Kind op de menswording en de hieraan parallel lopende dienstbaarheid van de verwachte "Zoon des mensen", de door God geschonken Zoon wijs direct op een andere, buiten het tijdelijke en stoffelijke vallende dimensie. Hier vinden wij het logische, hoewel voor ons niet verklaarbare, omdat hier de stoffelijke vorm en het Geestelijke zich in "DE MENS" tot één harmonieus geheel hebben samengevoegd.

Als wij ons nu weer gaan bezighouden met het reeds eerder gememoreerde feit van de in Matthéüs voorkomende $3 \times 14 = 42$ Messiaanse geslachten, dan ontdekken wij hoe er bij de laatstgenoemde groep één geslacht ontbreekt. Uitgaande van de zekerheid dat de Bijbel wat samenstelling in woord en getal betreft, gezien moet worden als een communicatiemiddel met de "overzijde", is hier dus vast en zeker meer aan de hand dan een schijnbaar argeloze en historische vergissing. Wij hebben dan ook te maken met een door God aan de mens geschonken openbaring, waarvan de kern moet worden gezocht in de geboorte van Jezus, de Messiaanse knecht, als zoon

van Maria. De oplossing wat betreft het "ontbrekende" 42-ste geslacht is te vinden in het zeventiende vers van Matthéüs 1. Hier valt het accent in eerste instantie niet op de aankondiging van de geboorte van Jezus als zoon van Maria, maar op de Christus, de gezálfde, de lévende Zoon van Gód.

...en uit hen (Israël) is, wat het vlees betreft, de Christus, die is boven alles, God, te prijzen tot in eeuwigheid! Amen.

Romeinen 9 : 5

Wij komen tot de conclusie dat wij hier worden geconfronteerd met een tweevoudige, dimensionaal verschillende omschrijving van één en dezelfde persoon. Het dertiende geslacht, zoals dit via het zestiende vers tot ons komt, heeft uitsluitend betrekking op Jezus, die weliswaar Christus genoemd wordt, maar dit nog niet in zijn volledige openbaring was. Dit vers heeft uitsluitend betrekking op zijn eerste komst als dienstknecht, wat in direct verband moet worden gebracht met zijn noodzakelijk lijden en plaatsvervangend sterven als lossen:

Want als een loot schoot Hij op voor zijn aangezicht, en als een wortel uit dorre aarde; Hij had gestalte noch luister, dat wij Hem zouden hebben aangezien, noch gedaante dat wij Hem zouden hebben begeerd. Hij was veracht en van mensen verlaten, een man van smarten en vertrouwd met ziekte, ja zelfs als iemand, voor wie men het gelaat verbergt; Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht.

Jesaja 53 : 2, 3

Dit patroon beantwoordt volledig aan alle scheppingsinformatie over de stoffelijke wereld van de zeven dagen die na het consequent vervullen daarvan, uiteindelijk leidt naar de vernieuwing van de achtste dag. Het veertiende geslacht, waarmee de 42 vol zijn, wijst op de opgestane Jezus, de verheerlijkte Christus, die als overwinnaar op de dood, de krachten van vernigvuldiging in diepste zin tot staan heeft gebracht. Het 42-ste geslacht impliceert een levende en wederkomende Here, als Koning en Priester van Israël en Rechter van alle natiën:

En Hij zal richten tussen volken en rechtspreken over machtige natiën. Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speeren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaardopheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren.

Jesaja 2 : 4

Maar niet alleen de Christus, ook de ecclesia (Gemeente) als zijn Gemeente en samengesteld uit vele nieuwgeborenen, maakt deel uit van dit nog niet ten volle geopenbaarde tweeënveertigste geslacht:

Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen. En dit alles is uit God, die door Christus ons met Zich verzoend heeft.

2 Korinthe 4 : 17, 18a

Een geslacht wat zijn voltooiing bereikt heeft in de opname der Gemeente en die ná haar verandering, als eenheid met Christus en als uitdrukking van Gods heerlijkheid, in de achtste dag zal functioneren:

Allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden. Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke onsterfelijke aandoen.

1 Korinthe 15 : 51-53

En gelijk wij het beeld van de stoffelijke gedragen hebben, zo zullen wij het beeld van de hemelse dragen.

1 Korinthe 15 : 49

Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

1 Johannes 3 : 2

In verband met de vele aanwijzingen die ons ten dienste staan over het getal 42 als zijnde de overgang van "fase naar fase", denken wij onwillekeurig aan het woord "ster", dat in de geboortegeschiedenis van de Messias een belangrijke functie had bij het begeleiden van mensen. Zonder hier al te diep op in te gaan, wijzen wij de lezer op het Hebreeuwse woord voor ster:

Kochab → ככב 2 + 20 + 20 = 42

Opgebouwd uit drie stamletters met als som het getal 42. Wij hebben hier weer een verwijzing naar het wonder van het door de Messias in deze tijdelijke wereld geopenbaarde, niet aan tijd gebundene, Geestelijke.

Hoe moeten wij nu de Geestelijke betekenis van het getal dertien in verband met het dertiende Messiaanse geslacht zien? Als basispatroon noemen wij de verbinding van het begrip "tijdelijk" uitgedrukt in het getal 12, met de 1 van het bestaande, maar hier niet bewijsbare "buitentijdelijke" Geestelijke. Het getal 12 drukt zich op diverse manieren in deze wereld als de aanduiding van "tijd" uit. Zo kent ons heelal de twaalfdelige dierenriem en valt ons jaar uiteen in een zich herhalende cyclus van twaalf maanden, terwijl dag en nacht, opgebouwd uit elk 12 uren, eveneens maatgevend zijn voor de tijdsindeling van de mens.

Ook de Schrift kent het getal twaalf als een bepalende factor voor "tijd" en wijst op het eenzijdige en dus onvolledige karakter hiervan in deze wereld. Door dit fenomeen, als begrenzing van deze wereld, zoekt de wereld als het ware naar de haar ontbrekende tegenkant, wetende dat deze tegenkant ook de Bron is van haar bestaan. Deze tegenkant is de éénwording met God, uitgedrukt in begrippen van tijd en eeuwigheid, en wordt weergegeven in het Hebreeuwse woord voor één, echad (samengestelde eenheid).

Echad → אָחָד 4 + 8 + 1 = 12 + 1 = 13

Als wij ons ter bevestiging hiervan tot de Schrift wenden, en wel met name tot het Oude Testament, worden wij regelmatig met het getal twaalf in onze wereld, als symbolische mededeling vanuit de Oorsprong, geconfronteerd.

Onmiddellijk denken wij aan de door velen ontoelaatbaar geachte, want Geestelijk niet begrepen geschiedenis over Ruben en zijn onwettige daad met Bilha, een bijvrouw van zijn vader Jakob. Hoewel vanuit menselijk oogpunt niet toelaatbaar, gaat het hier toch over iets wat getuigt van Geestelijk inzicht, gepaard aan het verlangen naar het einddoel van de Goddelijke belofte, wat het verschijnen van de dertiende tot een noodzaak maakte. Deze gebeurtenis spreekt dus enerzijds over vertrouwen in de belofte, anderzijds wordt dit vertrouwen doorkruist door acties en het ingrijpen van de mens buiten God om, met als inzet het gestalte krijgen van Eénheid, namelijk van de dertiende zoon, in het tijdelijke.

En toen Israël in dit land woonde, ging Ruben heen en lag bij Bilha, de bijvrouw van zijn vader, en Israël hoorde het.

Genesis 35 : 22

Niet uit de stam van Ruben als eerstgeborene, maar uit Jozef zou de dertiende zich als een belofte in de wereld openbaren.² Een belofte die echter niet aan Jozef persoonlijk, maar aan zijn beide zonen Efraïm en Manasse werd gedaan waarmee de dertiende inderdaad in de tijd werd vastgelegd:

En nu, uw beide zonen, die u in het land Egypte geboren zijn, voordat ik tot u naar Egypte gekomen was, zij zijn de mijne.

Genesis 48 : 5

En hij zegende Jozef en zeide: God, voor wiens aangezicht mijn vaderen Abraham en Isaäk gewandeld hebben; God die mij als herder geleid heeft, mijn leven lang tot op deze dag; de Engel, die mij verlost heeft uit alle nood, zegene deze jongelingen, zodat in hen mijn naam en die van mijn vaderen Abraham en Izaäk voortleven en zij in menigte mogen toenemen in het land.

Genesis 48 : 15, 16

Zo ontdekken wij steeds weer dat de Schrift méér bedoelt dan wij volgens onze normen van causaliteit, fatsoen en kritiek veronderstellen. Niet de daad als zodanig staat centraal, maar het buiten God om ingrijpen in de loop van de wereld. Het is het aloude gegeven van de keuze, waardoor onze houding bepaald wordt. De keuze die zich vanaf de gebeurtenis in het paradijs steeds weer aan de mens in deze wereld aanbiedt, maar daarbij wordt de door God in de schepping vastgelegde structuur niet beïnvloed.

Als nieuwtestamentisch beeld met betrekking tot de 12 - 13 verhouding, als uitbeelding van het tijdelijke en het eeuwige, noemen wij de relatie van Jezus en de twaalf discipelen tijdens zijn omwandeling op aarde. Het is een aankondiging van de zich openbarende, samengestelde eenheid, die in de persoon van Jezus als de 1 en de discipelen als de 12, zich in deze wereld, wel tijdelijk kon manifesteren, maar nog niet tastbaar blijven kon:

2. Aanwijzingen hiervoor vinden wij in de zegen van Jakob aan Jozef. (Genesis 48 : 1-22)

Jezus antwoordde: Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld; indien mijn Koninkrijk van deze wereld geweest was, zouden mijn dienaren gestreden hebben, opdat Ik niet aan de Joden zou worden overgeleverd; nu echter is mijn Koninkrijk niet van hier.

Johannes 18 : 36

Onze conclusie is dan ook dat het Messiaanse rijk alleen kan functioneren door een Geestelijk bestaande en alles omvattende verbinding tussen hemel en aarde, waarin een directe en persoonlijke relatie met God een voorwaarde is. In dit verband mogen wij spreken over een herhaling van de paradijstoestand, zoals die bestond vóór de val van de eerste mens, met dien verstande dat deze wereldomvattende eenheid in de achtste dag bewust wordt beleefd.

En de HERE zal koning worden over de gehele aarde; te dien dage zal de HERE de enige zijn, en zijn naam de enige.

Zacharia 14 : 9

Centraal staat het aardse Israël met als zichtbaar teken van Gods aanwezigheid de nieuw herbouwde tempel. Als centrum van de wereld is deze tempel ook het symbool van de concretisering van het Messiaanse rijk en bepalend voor de relatie met de overige volkeren:

Toen leidde hij mij naar de poort; het was de poort die gericht was naar het oosten. En zie, de heerlijkheid van de God van Israël kwam uit oostelijke richting.

Ezechiël 43 : 1, 2a

En de heerlijkheid des HEREN ging het huis binnen door de poort die naar het oosten gericht was.

Ezechiël 43 : 4

Toen hoorde ik Hem uit de tempel tot mij spreken terwijl de man naast mij stond, en Hij zeide tot mij: Mensenkind, dit is de plaats van mijn troon en de plaats mijner voetzolen, waar Ik wonen zal onder de Israëlieten tot in eeuwigheid.

Ezechiël 43 : 6, 7a

Mijn woning zal bij hen zijn; Ik zal hun tot God zijn, en zij zullen Mij tot volk zijn. En de volken zullen weten, dat Ik, de HERE, het ben die Israël

heilig, doordat mijn heiligdom voor eeuwig temidden van hen staat.

Ezechiël 37 : 27, 28

Deze in eschatologisch verband vaak onbekende uitspraken over Israël en de tempel als middelpunt van de aarde, worden eveneens omschreven en bevestigd door oude, nog bestaande, Hebreeuwse overlevering. Een onthullende, uit de Oorsprong stammende, overlevering over de centrale plaats die de tempel in het verloop van de wereldgeschiedenis inneemt, wordt weergegeven in de Hebreeuwse uitdrukking:

Eben shetiah → אבן שתייה 5 - 10 - 400 - 300 50 - 2 - 1.

Het woord eben, weten wij, wordt vertaald met het begrip steen, maar ook het woord shetiah wordt door het begrip steen gedekt. In die zin dat beide woorden samen, moeten worden gezien als fundament (navel, middelpunt), ja zelf als oorsprong van de aarde. Uitgaande van de consequent zich herhalende structuur en systematiek van het Bijbels Hebreeuws, wordt een duidelijke, naar elkaar verwijzende verbondenheid tussen beide woorden waargenomen. Als wij het eerste woord, eben, nader bekijken, dan wordt het begrip "steen", als fundament en begin van alle dingen, verklaard door de woord-relatie die ligt tussen:

de Vader → ab אב (elohiem אלהים 40 - 10 - 5 - 30 - 1: God) en
de Zoon → ben בן (JaHWêH יהוה 5 - 6 - 5 - 10: HERE).

die samen als een EENHEID het grondpatroon vormen waardoor en waarin door alle tijden en tijdsperiodes heen Gods heilsplan voor de mensheid is vastgelegd: eben אבן Vader - Zoon.

Een ieder, die de Zoon loochent, heeft ook de Vader niet. Wie de Zoon belijdt, heeft ook de Vader.

1 Johannes 2 : 23

Het volgende, daarbij behorende woord shetiah, is gebaseerd op dezelfde fundamentele gedachte. Het woord shetiah (steen, fundament) geeft in de opbouw van de letters, de communicatie weer die, door de Vader - Zoon relatie, is ontstaan tussen het Geestelijke en het stoffelijke. Dit wordt uitgedrukt in de samenbundeling van de drie en de vier in honderdtallen. De eenwording van de in getallen uitgedrukte tegenstelling, Geest en stof, wordt vastgelegd door de verbinding van deze twee tekens met het woord

JaHWêH (de afkorting daarvan): JaH, יה 5 - 10. Ter verduidelijking het volgend overzicht:

eben shetiah	שתיה	אבן
5 - 10 - 4(00) - 3(00)		50 - 2 - 2 - 1
JaH stof Geest		Zoon Vader

De tempel is in de Schrift gegrondvest op de eben shetiah en is dus meer dan een cultuurhistorisch monument met de herinnering aan lang vervlogen rituelen en ceremoniën. De tempel is, door de aangetoonde verbinding, heilig en toont vanuit de Oorsprong de weg tot verlossing en vrijheid in de tijdelijke dingen.

En zij zullen Mij een heiligdom maken, en Ik zal in hun midden wonen.

Exodus 25 : 8

En ik hoorde een luide stem van de troon zeggen: Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volken zijn en God zelf zal bij hen zijn, ...

Openbaring 21 : 3

Beelden die door hun universele en tijdloze achtergrond werelden met elkaar herenigen. Bij een terugblik in de tijd zien wij hoe in de offerdienst, als afschaduwing van het volkomen offerlam Christus, de zevende en de achtste dag reeds Geestelijk met elkander werden verbonden:

Maar Christus, opgetreden als hogepriester der goederen, die gekomen zijn, is door de grotere en meer volmaakte tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van deze schepping, en dat niet met het bloed van bokken en kalveren, maar met zijn eigen bloed, eens en voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf.

Hebreeën 9 : 11, 12

Een ander belangrijk aspect in verband met de tempel wordt gevormd door het woord zelf. Het Hebreeuwse woord voor Tempel is heechal en valt uiteen in twee elkaar aanvullende begrippen die de inhoud ervan direct raken en benadrukken.

Heechal → היכל 30 - 20 - 10 - 5 tempel

Heechal (tempel, als uitdrukking van Gods aanwezigheid in de wereld) omvat het woord: hi יָהּ 10 - 5, wat bemoeien, in de zin van "bemoeienis hebben met" betekent. Dit woord wordt verder aangevuld en nader omschreven door het tweede woord: kol כָּל 30 - 20, wat door het begrip "alles", in de betekenis van "alles omvattend" wordt vertaald. Zo ontdekken wij hoe in iedere verschijning van het begrip tempel, als omhulling van het Goddelijke (wij denken ook aan de nu functionerende ecclesia als tempel van de Heilige Geest), God bemoeienis heeft met de mens, waarbij dit in de komende, zichtbare tempel opnieuw zal worden kenbaar gemaakt door Gods aanwezigheid in het Heilige der heiligen:

de 7 dagen:

Toen de priesters uit het heiligdom naar buiten traden, vulde een wolk het huis des HEREN, zodat de priesters vanwege de wolk niet konden blijven staan om dienst te doen, want de heerlijkheid des HEREN had het huis des HEREN vervuld.

1 Koningen 8 : 10, 11

Zodra Salomo zijn gebed geëindigd had, daalde vuur uit de hemel neer en verteerde het brandoffer en de slachtoffers; en de heerlijkheid des HEREN vervulde het huis. De priesters konden het huis des HEREN niet binnengaan, want de heerlijkheid des HEREN had het huis des HEREN vervuld.

2 Kronieken 7 : 1, 2

de 8e dag:

Toen hoorde ik Hem uit de tempel tot mij spreken, terwijl de man naast mij stond, en Hij zeide tot mij: Mensenkind, dit is de plaats waar Ik wonen zal onder de Israëlieten TOT IN EEUWIGHEID; het huis Israëls zal mijn heilige naam niet meer verontreinigen, zij noch hun koningen, met hun ontucht en met de lijken van hun koningen na hun dood.

Ezechiël 43 : 6, 7

Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?

1 Korinthe 3 : 16; 6 : 19, 20

Wij hebben ons in verband met de Geestelijke betekenis van de chet פ (de 8), voornamelijk beziggehouden met herstel van harmonie en evenwicht

in de relatie hemel en aarde, tussen God en Israël en de volkeren. Nu willen wij ons voornamelijk verdiepen in de achtergronden van de ecclesia (kerk of gemeente) en de wijze waarop deze in Gods heilsplan is betrokken. (Heilen in de betekenis van helen, herstellen van wat gescheiden is.) Zoals al eerder in verband met Israël in 't kort werd vermeld, heeft de ecclesia door haar gelijkvormig zijn aan de Goddelijke Zoon, een over de grenzen van tijd en ruimte reikende, voor haar verzekerde hemelse erfenis, die is gegrondvest op en geworteld in de dood, opstanding en hemelvaart van de Christus:

... om, ter voorbereiding van de volheid der tijden, al wat in de hemelen en op de aarde is onder één hoofd, dat is Christus, samen te vatten, in Hem, in wie wij ook het erfdeel ontvangen hebben, waartoe wij tevoren bestemd waren ...

Éfeze 1 : 10, 11a

De vraag die velen zich vandaag stellen in verband met de ecclesia en de toenemende ontwikkelingen en stromingen op wetenschappelijk en politiek-religieus gebied, is samen te vatten in vier punten:

- a) Heeft de Gemeente een specifieke opdracht ten opzichte van Israël en de overige volkeren in het hedendaagse wereldgebeuren?
- b) Is de ecclesia (Gemeente) daadwerkelijk betrokken bij de (zuiver op het stoffelijke gerichte) ontwikkeling van dit wereldgebeuren, zoals die zich aan de mens presenteert?
- c) Hoe moet de individuele, met God verbonden mens zich opstellen tegenover het causaal gericht denken bij dit realiseren van een betere wereld, gebouwd op het zelfverlossingsplan van de mens?
- d) Hoe ten opzichte van de versocialisering en ontmythologisering van de Goddelijke boodschap, waarbij de bestaande kerk is geworden tot een wereldse welzijnsorganisatie en hierdoor haar ware aard, als levend organisme door de levenverwekkende relatie met God in Christus, vaak niet meer beseft?

Zoals wij reeds eerder vanuit de Schrift mochten benadrukken, heeft de ecclesia (Gemeente) als organisme, in tegenstelling tot Israël, de zekerheid van een van vóór de schepping bij God bestaande en vastgelegde hemelse bestemming:

Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren vóór de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aange-

zicht. In liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil, ...

Éfeze 1 : 4, 5

Met een op de toekomstige eeuw gerichte verheerlijking:

Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus; immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking.

Romeinen 8 : 17

openbaring:

En heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus, om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom zijner genade te tonen naar zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus.

Éfeze 2 : 6, 7

en opdracht:

En Gij hebt hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters, en zij zullen als koningen heersen op de aarde.

Openbaring 5 : 10

Duidelijk is de Gemeente, gezien in haar in de Schrift geopenbaarde functie, volledig tegengesteld aan Israël, wiens toekomst en bestemming, volgens de herhaaldelijk gedane beloften, aards is georiënteerd. Israël heeft een aardse toekomst die uiteindelijk zal worden verwezenlijkt in de komst van de Messias en de vorming van het Koninkrijk der hemelen. Op grond van de Goddelijke belofte verwacht Israël een hersteld Jeruzalem met als centrum de nieuwe, door Ezechiël beschreven tempel waarin God woont. (Ezechiël 40-41) Ten einde, in verbinding met de Oorsprong, op aarde te leven als nieuw geopenbaard centrum van de haar omringende volkeren. Met het oog op beide tegengestelde en Geestelijk elkaar aanvullende bestemmingen van Israël en de Gemeente, en dat in relatie tot de openbaring van het Messiaanse Koninkrijk, citeren wij enkele Bijbelse aanwijzingen:

GEMEENTE

Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met alle geestelijke zegen in de HEMELSE gewesten gezegend heeft in Christus.

Efeze 1 : 3

Daarom verliezen wij de moed niet, maar al vervalt ook onze uiterlijke mens, nochtans wordt de innerlijke van dag tot dag vernieuwd. ...daar wij niet zien op het zichtbare, maar op het ONZICHTBARE; want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig!

2 Korinthe 4 : 16, 18

Want wij weten, dat, indien de aardse tent, waarin wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben IN DE HEMELEN, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis. Want hierom zuchten wij: wij haken ernaar met onze woonstede uit de HEMEL overkleed te worden.

2 Korinthe 5 : 1, 2

Daarom zijn wij te allen tijde vol goede moed, ook al weten wij, dat wij zolang wij in het lichaam ons verblijf hebben, ver van de HERE in den vreemde zijn - want wij wandelen IN GELOOF, niet in aanschouwen.

2 Korinthe 6 : 6, 7

Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons naar zijn grote barmhartigheid door de opstanding van Jezus Christus uit de doden, heeft doen wedergeboren worden tot een levende hoop, tot een onvergankelijke, onbevleete erfenis, die IN DE HEMELEN weggelegd is voor u, die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, welke gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd.

1 Petrus 1 : 3-5

ISRAËL

En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg van het huis des HEREN vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En alle volken zullen derwaarts heenstromen en vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des HEREN, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit

Sion zal de wet uitgaan en des HEREN woord UIT JERUZALEM. En Hij zal richten tussen volk en volk en rechtspreken over machtige natiën.

Jesaja 2 : 2-4a

Zo zegt de HERE der heerscharen: Zie, Ik verlos mijn volk uit het land van de opgang en uit dat van de ondergang der zon; Ik breng hen terug en zij zullen binnen JERUZALEM wonen. Zij zullen Mij tot een volk en Ik zal hun tot een God zijn in trouw en gerechtigheid.

Zacharia 8 : 7, 8

Ik zal op kale heuvels rivieren doen ontspringen en bronnen temidden der valleien; Ik zal de woestijn tot een waterplas maken en het dorre ZAND tot waterbronnen. Ik zal in de woestijn ceder, acacia, mirt en olijfwilg zetten; Ik zal in de wildernis cypres naast plataan en denneboom planten, opdat men zie en tevens erkenne, bedenke en tevens begrijpe, dat de HAND DES HEREN DIT GEDAAN en de HEILIGE ISRAËLS het GESCHAPEN heeft.

Jesaja 41 : 18-20

Ik stel u tot een licht der volken, opdat mijn heil reike tot het einde der AARDE. Zo zegt de HERE, Israëls Verlosser, zijn Heilige, tot de diep verachte, de bij het volk verafschuwde, de knecht van heersers; Koningen zullen dit zien en opstaan; vorsten, en zich nederbuigen, ter wille van de HERE, die getrouw is, de Heilige Israëls die u verkoren heeft.

Jesaja 49 : 6b-7

Dit alles impliceert dat de ecclesia niet onder het Oude Testament kan worden gezien en dat zij toen ook niet aan de profeten in haar volheid werd geopenbaard.

Naar deze zaligheid hebben gezocht en gevorst de profeten, die van de voor u bestemde genade geprofeteerd hebben, terwijl zij naspeurden, op welke of hoedanige tijd de Geest van Christus in hen doelde, toen Hij vooraf getuigenis gaf van al het lijden, dat over Christus zou komen, en van al de heerlijkheid daarna. Hun werd geopenbaard, dat zij niet zichzelf, maar u dienden met die dingen, welke u thans verkondigd zijn bij monde van hen, die door de heilige Geest, die van de hemel gezonden is, u het evangelie hebben gebracht, in welke dingen zelfs engelen begeren een blik te slaan.

1 Petrus 1 : 10-12

Wij zijn wat de ecclesia betreft, betrokken bij iets dat uitgesproken met het Nieuwe Testament te maken heeft en dat rechtstreeks in de daarvoor door God bestemde tijd, aan Paulus werd geopenbaard. De apostel laat hierover in zijn geschriften geen enkele twijfel bestaan en wijst duidelijk op zijn roeping inzake de verkondiging en openbaring van dit heilshistorisch feit. In de Romeinenbrief accentueert hij in de eerste plaats het verborgen karakter van de Gemeente door middel van een oudtestamentisch, toen nog niet begrepen citaat:

En Jesaja waagt het te zeggen: Ik ben gevonden door wie Mij niet zochten, Ik ben openbaar geworden aan wie naar Mij niet vroegen. Maar van Israël zegt hij: De ganse dag heb Ik mijn handen uitgestrekt naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk.

Romeinen 10 : 20, 21

Andere citaten, in verband met de ecclesia, eveneens door Paulus naar voren gebracht, vinden wij onder meer in de brief aan de Efeziërs:

Gij hebt immers gehoord van de bediening door Gods genade mij met het oog op u gegeven: dat mij door openbaring het geheimenis bekend gemaakt is, gelijk ik boven in het kort daarvan schreef.

Efeze 3 : 2, 3

... het geheimenis van Christus, dat ten tijde van vroegere geslachten niet bekend is geworden aan de kinderen der mensen, zoals het nu door de Geest geopenbaard is aan de heiligen, zijn apostelen en profeten: dit geheimenis, dat de heidenen mede-erfgenaam zijn, medeleden en medegenoten van de belofte in Christus Jezus door het evangelie, ...

Efeze 3 : 5, 6

... en in het licht te stellen wat de bediening van het geheimenis inhoudt, dat van eeuwen her verborgen is gebleven in God, de Schepper van alle dingen.

Efeze 3 : 9

Tijdens de incarnatie van Jezus en zijn omwandeling op aarde, stond de vestiging van het Messiaanse Rijk centraal. Dit rijk werd dan ook openlijk als een te verwachten realiteit door Jezus gepredikt in woord en beeld.

In die dagen trad Johannes de Doper op en hij predikte in de woestijn

van Judea, en zeide: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.

Matthéüs 3 : 1-3a

En terwijl Hij (Jezus) te Jeruzalem was, op het Paasfeest, geloofden velen in zijn naam, doordat zij zijn tekenen zagen, die Hij deed;

Johannes 2 : 23

Ondanks alle tekenen die alle op Hem wezen als degene die in verband met de zichtbare realisering van het Koninkrijk door de Vader gezonden was, werd de Messias ten slotte verworpen en het Koninkrijk uitgesteld. Christus zelf kondigde vlak voor zijn lijden de terzijdestelling van Israël en de geboorte van de in Hem verborgen geloofsgemeenschap aan. Een gebeurtenis, die zich uiteindelijk op de Pinksterdag uitdrukte en die was gefundeerd op het plaatsvervangend lijden en sterven van de Christus. De mens werd hierdoor opnieuw verbonden met zijn Oorsprong en werd de Goddelijke natuur deelachtig.

En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld en Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt.

Éfeze 1 : 22, 23

Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien gelijk Hij is.

1 Johannes 3 : 2

Het is de van eeuwigheid af voorbestemde en zich in de tijd realiserende samenvoeging van de "disjecta membra", de losse leden, die tot één Gemeente van wedergeborenen worden verbonden door de doop met de Heilige Geest. De eenheid, waardoor de achtste dag zich herhaaldelijk als garantie in de zeven dagen zou presenteren, in afwachting van het openbaar worden van die erfenis. Een erfenis, die was en is belichaamd in het aan de ecclesia toegezegde zoonschap Gods.

Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus; immers, indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking.

Romeinen 8 : 17

... door deze zijn wij met kostbare en zeer grote beloften begiftigd, opdat gij daardoor deel zoudt hebben aan de Goddelijke natuur.

2 Petrus 1 : 4a

De Geestelijke betekenis van de ecclesia ligt dus niet in de ommekeer van de nu bestaande wereld, noch in het geleidelijke openbaren van het Messiaanse Rijk, maar in de verkondiging van de boodschap van Gods liefde en genade. Een genade die resulteert in de herstelde relatie met God en het manifest worden van deze relatie in de verheerlijkte Christus en zijn voltooide en getransformeerde Gemeente. Een omschrijving en belofte die eens door Christus zelf werd genoemd en later door Paulus werd herhaald en bekrachtigd:

Belofte:

Uw hart worde niet ontroerd: gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis mijns Vaders zijn vele woningen - anders zou Ik het u gezegd hebben - want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.

Johannes 14 : 1-3

Herhaling en bekrachtiging van de belofte:

Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven en opgestaan is, zal God ook zó hen, die ontslapen zijn, door Jezus wederbrengen met Hem. Want dit zeggen wij u met een woord des Heren: wij, levenden, die achterblijven tot de komst des Heren, zullen in geen geval de ontslapenen voorgaan, want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zó zullen wij altijd met de Here wezen. Vermaant elkander dus met deze woorden.

1 Thessalonicenzen 4 : 14-18

Weergave van de belofte in beelden van onze tijd:

Allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd wor-

den, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden. Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen. En zodra dit vergankelijke onvergankelijkheid en dit sterfelijke onsterfelijkheid aangedaan heeft, zal het woord werkelijkheid worden, dat geschreven is: De dood is verzwolgen in de overwinning.

1 Korinthe 15 : 51-54

Beide gebeurtenissen, zowel de opname of transfiguratie, als de wederkomst, kunnen gezien worden als het doorbreken van het causale, het voor de mens wetmatige van deze stoffelijke tijdelijke wereld en ook als vóóropenbaring en inleiding op de komende achtste dag. De nieuwgeboren mens kent door zijn volkomen nieuwe en dimensionaal andere afkomst de achtste dag. Deze mens behoort door zijn reeds Geestelijk één zijn met de Goddelijke Zoon tot de achtste dag, de dag Gods:

Wanneer alles Hem onderworpen is, zal ook de Zoon zelf Zich aan Hem onderwerpen, die Hem alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen.

1 Korinthe 15 : 28

...vol verwachting u spoedende naar de komst van de dag Gods, terwille waarvan de hemelen brandende zullen vergaan en de elementen in vuur zullen wegsmelten.

2 Petrus 3 : 12

Zoals al eerder opgemerkt betekent het woord chet "omheining".

Betekent chet: חֶת 400 - 8 "omheining",
het woord chet: חַט 9 - 8 betekent "zonde".

De uitspraak van beide woorden is identiek, waardoor beide begrippen in klank elkaar als het ware overlappen. Zoals wij uit de openbaring van Johannes opmerken, kent ook de achtste dag³ aan het einde van de haar toegemeten tijd de zich opnieuw aanbiedende mogelijkheid van de keuze. Een gebeuren dat in de eerste plaats zal worden bepaald door het ontbin-

3. De schrijfster ziet de duizend jaren waarin satan gebonden is als de achtste dag.

den van het kwaad tot een zelfstandig opererende macht met als gevolg een herhaling van de scheiding tussen het Geestelijke en het stoffelijke en een schijnbare beëindiging van de bestaande toestand van harmonie en evenwicht. Weer is de mens gevangen in de ogenschijnlijk nooit eindigende ontwikkeling van het materiële, waardoor het denken van de mens wordt bepaald en waardoor de eenheid, als enige ware levensbasis, dreigt te worden ontworcht. Dit is een herhaling van de gebeurtenis in het paradijs.

Deze gebeurtenis doet, causaal gezien, bijna onbegrijpelijk aan als wij ons realiseren dat de schepping dan existeert in harmonie en eenheid met God. Het probleem ligt ook niet daarin dat men deze eenheid en de concretisering daarvan moet erkennen, maar dat men moet erkennen dat de mens afhankelijk is van de Oorsprong, van God, omdat alleen Hij deze eenheid, die een weldaad voor de schepping is, kan bewerkstelligen. Die erkenning is volledig tegengesteld aan de zelfontwikkelingsdrang van het stoffelijke, aan dat wat de materieel ingestelde mens in zijn diepste wezen wil. Zelfs al moet hij nu Gods zichtbare aanwezigheid en de zegeningen van het Messiaanse rijk in het wereldgebeuren erkennen. Deze korte periode van terugval, gekenmerkt door een hernieuwde aanval van de krachten van het stoffelijke, die worden belichaamd door satan zelf, roepen het paradijsverhaal opnieuw naar voren. Met dit verschil echter dat de mens Adam nu is vervangen door een, als gevolg van de vermenigvuldingsdrang ontstane, veelheid van generaties, die samen representatief zijn voor de mens in het algemeen.

Talrijk zijn de voorbeelden die in het Oude Testament op typologische manier wijzen op de nog te verwachten gebeurtenissen en het openbaar worden van de Messias als de verheerlijkte Christus:

En de HERE zal koning worden over de gehele aarde; te dien dage zal de HERE de enige zijn en zijn naam de enige.

Zacharia 14 : 9

Het is het uitmonden van de dualiteit in de Eénheid, voorafgegaan door de opname van de Gemeente, de samenvoeging van de Gemeente (Gemeente) met haar Hoofd. Om te worden geopenbaard in de zichtbare komst van dit tot eenheid getransformeerde en als Eénheid existierende fenomeen. Duidelijk wordt de opname van de Gemeente als het Lichaam van Christus in het Oude Testament uitgebeeld in de hemelvaart van Henoch. Henoch, in het Hebreeuws uitgesproken als chanoch, betekent onderwijzen, opvoeden verbonden met het begrip "inwijden".

Chanoch → חֲנוֹךְ 20 - 6 - 50 - 8

Wat de plaats en functie van de Gemeente in deze wereld betreft, kan van inwijden worden gesproken, mede gezien het verborgene van haar karakter en van haar bestemming. Het is de aan Paulus geopenbaarde (ingewijde) verborgenheid die de Gemeente in de wereld met zich meedraagt in afwachting van het openbaar worden van haar Geestelijke taak in de nieuwe Messiaanse tijd.

De naam chanoch חֲנוֹךְ 20 - 6 - 50 - 8 draagt ook door de twee eerste stamletters het voor de ecclesia geldende begrip liefde, genade en vertroosting met zich mee.

Chen → חֵן 50 - 8 genade

Beide getalswaarden, 50 en 8, kunnen gezien worden als een bevestiging en heenwijzing naar de begrippen, die leiden naar de achtste dag: zeven in het kwadraat is $49 + 1 = 50$ en $7 + 1 = 8$. Chanoch was door zijn geboorte als zevende geslacht, in de volgorde der generaties vanaf Adam, iets heel bijzonders. (Genesis 5 : 1-18)

Ook over hen heeft Henoch, de zevende van Adam af geprofeteerd, ...

Judas : 14

Het kenmerkende van Henoch was dat hij als mens:

... wandelde met God, en hij was niet meer, want God had hem opgenomen.

Genesis 5 : 24

Terwijl alles ogenschijnlijk volgens de normen van de zeven dagen normaal verloopt en er mensen leven en dus ook sterven, wordt hier in Chanoch het wetmatige doorbroken, waarbij de bepalende factor die tot deze on aardse gebeurtenis leidde, onder woorden is gebracht in deze aanduiding van Eénwording: Chanoch wandelde met God!

Een analoge gebeurtenis met betrekking tot het doorbreken van het hier bestaande wetmatige, toont ons het leven van Elia.

Eliahoe → אֵלִיהוּ 6 - 5 - 10 - 30 - 1 God is Heer

Elia profeteerde tijdens de regering van de zevende koning van Israël.

(In het 10-stammenrijk, dus na Salomo.) Ook voor Elia vond, door zijn verbinding met de Oorsprong, een doorbreken van het in de zeven dagen geldende wetmatige plaats.

En, terwijl zij voortgingen, al wandelende en sprekende, zie een vurige wagen en vurige paarden! en die maakten scheiding tussen hen beiden. Alzo voer Elia in een storm ten hemel.

2 Koningen 2 : 11, 12a

Zie, ik zend u de profeet Elia, voordat de grote en geduchte dag des HEREN komt.

Maleachi 4 : 5

Zo is ook de besnijdenis een beloftevolle gebeurtenis. Geen hygiënische maatregel maar een betekenisvolle daad. Het gedeeltelijk wegnemen van de omhulling, nadat de mens zeven dagen deze omhulling als bedekking van de inhoud met zich heeft meegedragen. Gedeeltelijk, omdat de besnijdenis, als uitbeelding van iets Geestelijks, plaatsvindt in de wereld van de zeven dagen. De mens kan het Geestelijke als realiteit beleven, maar met ook het besef dat het lichamelijke, hoewel teruggedrongen in haar bestaansrecht, nog altijd aanwezig is. Zo werd Israël pas na de doortocht door de Jordaan en bij de intocht in het land besneden. De besnijdenis was immers een teken, een uitbeelding van de achtste dag en dit zij het hier nog als een type, werd door het in bezit nemen van Kanaän, gerealiseerd:

Te dien tijde zeide de HERE tot Jozua: maak u stenen messen en besnijdt de Israëlieten opnieuw, ten tweede male. Toen maakte Jozua zich stenen messen en hij besneed de Israëlieten op de heuvel der voorhuiden.

Jozua 5 : 2, 3

... maar hun zonen heeft Hij in hun plaats gesteld; dezen heeft Jozua besneden, want zij waren onbesneden, omdat men hen onderweg niet besneden had.

Jozua 5 : 7

Als het volgende oudtestamentische type dat door zijn Geestelijke betekenis heenwijst naar de gegarandeerd komende achtste dag, noemen wij Asher, de achtste zoon van Jakob.

asher → אָשֶׁר 200 - 300 - 1

Asher betekent "gelukkig prijzen" en dit woord geeft in zijn betekenis weer wat de achtste dag voor deze wereld symboliseert:

Toen zeide Lea: Ik gelukkige! Voorzeker zullen de jonge dochters mij gelukkig prijzen; en zij gaf hem de naam Asher.

Genesis 30 : 13

Ook de zegen van Jakob, zowel als van Mozes, in verband met Asher wijst op datgene wat karakteristiek is voor de komende wereld, namelijk het Koninklijke en de olie:

Asher, zijn spijszalvet zal vet zijn, en hij zal Koninklijke lekkernijen leveren.

Genesis 49 : 20

Gezegend zij Asher onder de zonen; hij zij bemind bij zijn broeders, en hij dope zijn voet in olie.

Deuteronomium 33 : 24

Twee zegeningen die nauw met elkaar in verband staan, en die hun eindvervulling hebben in de Christus, de Gezalfde, de Knecht des Heren, die in zijn functie als Heerser en Koning nog komen moet.

Gezalfde in het Hebreeuws is het woord mashiach,

mashiach → משיח 8 - 10 - 300 - 40 Messias.

en wijst met grote nadruk op het begrip olie, die voor de aan God gewijde zalving moest worden gebruikt. Zo zien wij hoe eerst Saul, de "gevraagde" en later David, de "geliefde", door de profeet Samuël tot koning van Israël worden gezalfd. (2 Samuël 7) Er ligt dus een duidelijke relatie tussen koningschap en olie. David, als het zevende geslacht na de openbaring van God op de Sinaï, is een type van de zeven dagen, waaruit door éénwording met de Oorsprong, zijn zoon Salomo, als beeld van de acht, zich als verwijzing en garantie zou openbaren. Met dien verstande dat beiden, als openbaring vanuit het Geestelijke in de zich ontwikkelende zeven dagen, een heenwijzing zijn naar de Goddelijke Zoon in zijn tweevoudige openbaring. Hierin moeten wij David zien als een heenwijzing naar de Messias tijdens zijn eerste komst als de lijdende Knecht des Heren, Salomo daarentegen als een heenwijzing naar de Messias in zijn tweede komst, als de Gezalfde en verheerlijkte Koning-Priester:

Ja, Hij zal de tempel des HEREN bouwen en Hij zal met majesteit bekleed zijn en als heerser zitten op zijn troon; en Hij zal Priester zijn op zijn troon; heilzaam overleg zal er tussen hen beiden zijn.

Zacharia 6 : 1

Het is het beeld van de dag waarin God temidden van zijn volk woont en waarin de ware tempel letterlijk is herbouwd. Hier vinden wij in de persoon van Salomo een afdruk van de achtste dag want niet David als de zeven, maar Salomo als de acht mocht het vaste huis bouwen:

Wanneer uw dagen vervuld zijn en gij bij uw vaderen te ruste zijt gegaan, dan zal Ik uw nakomeling, uw eigen zoon, na u doen optreden, en Ik zal zijn koninklijke troon voor immer bevestigen.

2 Samuël 7 : 12, 13

Nu dan, God van Israël, laat toch het woord bewaarheid worden, dat gij tot Uw knecht, mijn vader David gesproken hebt. Zou God dan waarlijk op aarde wonen? Zie, de hemel, zelfs de hemel der hemelen, kan u niet bevatten, hoeveel te min dit huis dat ik gebouwd heb.

1 Koningen 8 : 26, 27

Toen de priesters uit het heiligdom naar buiten traden, vulde een wolk het huis des HEREN, zodat de priesters vanwege de wolk niet konden blijven staan om dienst te doen, want de heerlijkheid des HEREN had het huis des HEREN vervuld.

1 Koningen 8 : 10, 11

Daarom is de tempel in onze wereld van de zeven dagen niet realiseerbaar. Zij bestaat echter wel degelijk, zij het als verborgenheid door en in de Gemeente, die functioneert als tempel van Gods Heilige Geest:

Of weet gij niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, die in u woont, die gij van God ontvangen hebt, en dat gij niet van uzelf zijt?

1 Korinthe 6 : 19

Om aan het einde van de zevende dag te worden weggenomen en vervangen door het huis waarin God zich bij vernieuwing openbaart:

Toen verhief zich de heerlijkheid des HEREN van boven de cherub en begaf zich naar de dorpel van de tempel, en de tempel werd vervuld

met de wolk, en de voorhof was vol van de glans van de heerlijkheid des HEREN.

Exodus 10 : 4

Toen leidde hij mij naar de poort; het was de poort die gericht was naar het oosten. En zie, de heerlijkheid van de God van Israël kwam uit oostelijke richting, er was een geluid als het gedruis van vele wateren en de aarde straalde vanwege zijn heerlijkheid.

Ezechiël 43 : 1, 2

En de heerlijkheid des HEREN ging het huis binnen door de poort die naar het oosten gericht was, en de Geest nam mij op en bracht mij naar de binnenste voorhof, en zie, de heerlijkheid des HEREN vulde het huis. Toen hoorde ik Hem uit de tempel tot mij spreken, terwijl de man naast mij stond, en Hij zeide tot mij: Mensenkind, dit is de plaats van mijn troon en de plaats mijner voetzolen, waar Ik wonen zal onder de Israëlieten tot in eeuwigheid;

Ezechiël 43 : 4-7a

In verband met het komende koningschap van de Messias bepalen wij ons een ogenblik bij wat hier onlosmakelijk aan verbonden is, namelijk de olie. Werd er al eerder gewezen op de relatie die er bestaat tussen olie, Messias-Koningschap en de achtste dag, we vinden dit op niet mis te verstane of te ontkennen wijze terug in woord en getal. Het woord voor olie in het Hebreeuws is:

shemên → שֶׁמֶן 50 - 40 - 300

terwijl het woord voor acht is:

shemonah → שְׁמוֹנָה (5) - 50 - 40 - 300

De ח 5 achter shemonah שְׁמוֹנָה fungeert hier slechts als de aanduiding van een vrouwelijke uitgang. Beide woorden zijn dus uit dezelfde componenten opgebouwd en dit wijst op verborgen wijze op hun Geestelijke verbondenheid. Dat hier sprake is van een dimensionaal verder reiken dan onze wereld alleen, blijkt uit de samenhang die er ligt tussen de woorden olie, acht en hemel. Want is de olie en is de acht, die beelden zijn van de toekomstige wereld en de basis van haar bestaan, namelijk Eénheid en harmonie, uiteindelijk geen geschenk dat uit de hemel komt? We vinden dit in het woord

hemel, in het Hebreeuws shamajim, in lettercombinatie en in getalswaarde terug.

olie	shemên	שמן	50 + 40 + 300 = 390
acht	shemonah	שמונה	(5) + 50 + 40 + 300 = 390
hemel	shamajim	שמימי	40 + 10 + 40 + 300 = 390

Deze overeenkomst tussen olie en hemel moet zeker niet als toeval gezien worden. De Bijbel gebruikt het beeld van de olie omdat Israëls koning door de hemel zelf wordt gekroond. Zo vertelt de overlevering het verhaal van Salomo. Salomo volgde David op als de acht en bouwde het huis Gods. Hiermee herstelde hij symbolisch de Eénheid tussen de Geestelijke en de stoffelijke, tijdelijke wereld. Namelijk dat wat David als de zeven niet kon en mocht volbrengen. David die, als type van Christus in de gestalte van knecht en Zoon des mensen, de weg van deze wereld moest gaan om te worden opgevolgd door Salomo, als type van de Koning-Messias en stichter van het Messiaanse rijk (2 Samuël 7) Salomo, in het Hebreeuws:

sh'lomoh → שלמה 5 - 40 - 30 - 300

betekent vrede, voltooiing, en hierin komt duidelijk de strekking van het nieuwe wat komen gaat naar voren: nieuw, omdat in haar de eenheid tot werkelijkheid is geworden; vrede, omdat in haar de harmonie van de Eénheid is volbracht.

Als wij ons in het verhaal in de Bijbel over Salomo's leven en handelen verdiepen, ontdekken wij analoge gebeurtenissen die te maken hebben met de achtste dag. Als één van de voornaamste daarvan noemen wij de ontmoeting van Salomo met de koningin van Sheba, waarin een merkwaardige overeenkomst valt te ontdekken met de relatie die ontstaat tussen Israël en de volkeren. Wanneer wij Sheba in het Hebreeuws nader onderzoeken krijgen wij het volgende beeld. Het woord sheba, bestaat uit drie stamletters en heeft in zich het woord sheb, wat zeven betekent. Deze zeven is hier verbonden met de **א**, de 1, uitbeelding van de Oorsprong. Het is een type van de mens in het algemeen en van de volkeren en natiën, die tijdens het Messiaanse Rijk en door de zeven dagen op weg zijn naar de achtste dag. Dit wordt weergegeven in de veelheid en glans van het uiterlijk vertoon, als uitbeelding van de vrouwelijke kant van de schepping:

De koningin van Sheba had de roep omtrent Salomo vernomen. Toen

kwam zij te Jeruzalem om Salomo door raadselen op de proef te stellen, met een zeer groot gevolg en met kamelen, die specerijen, goud in overvloed en edelgesteente droegen. Nadat zij bij Salomo gekomen was. Sprak zij met hem over alles wat zij op haar hart had.

2 Kronieken 9 : 1

Wat hier Geestelijk wordt uitgebeeld, is veel meer dan een historische gebeuren. Het is het verhaal van de mens die, geconfronteerd met de heerlijkheid van de dan geopenbaarde en lichamelijk aanwezige Goddelijke Zoon, zichzelf ontdekt. Ontdekt, dat hij zonder de verbinding met het Geestelijke slechts deels bestaat en dus niet kán bestaan. Dat hij slechts één kant representeert en daarom de harmonie van beide zijden niet omvatten kan:

Toen de koningin van Sheba de wijsheid van Salomo zag, en het huis dat hij gebouwd had, de spijs van zijn tafel, het zitten van zijn dienaren, het staan van zijn bedienden en hun kleding, zijn schenkers en hun kleding, zijn brandoffers die hij in het huis des HEREN placht te brengen, was zij buiten zichzelf. En zij zeide tot de koning: Het is dus waar, wat ik in mijn land over u en uw wijsheid gehoord heb, maar ik geloofde hun woorden niet, totdat ik kwam en het met mijn eigen ogen zag; waarlijk, de helft van uw grote wijsheid was mij niet aangezegd; gij hebt de roep overtroffen, die ik vernomen had.

2 Kronieken 9 : 3-6

Ook Jezus wijst tijdens zijn dienstbaarheid op aarde op de overeenkomst die er ligt tussen de heerlijkheid van Salomo en zijn toekomstige heerlijkheid.

De koningin van het Zuiden zal in het oordeel optreden met de mannen van dit geslacht en hen veroordelen, want zij is gekomen van de einden der aarde om de wijsheid van Salomo te horen, en zie, méér dan Salomo is hier.

Lukas 11 : 31

Een gebeurtenis waar het faillissement van de mensheid en haar beschaving zal plaatsmaken voor de ware MENS, de door God Gezalfde.

Tot slot willen wij nog wijzen op de overeenkomst die ligt tussen het rijk van Salomo en het einde van de zeven dagen. In beide gevallen staat de keuze centraal en kiest de mens ondanks de Goddelijke openbaring, voor de glans van het materiële wat bij Salomo wordt uitgedrukt in zijn keuze voor het

vrouwelijke, uitgebeeld in vrouwen, paarden en Egypte (Mitsraïm):

Maar hij (de koning) zal niet veel paarden houden en het volk niet naar Egypte terugvoeren om zich veel paarden aan te schaffen; want de HERE heeft tot u gezegd: op deze weg zult gij nooit meer terugkeren. Ook zal hij zich niet vele vrouwen nemen, opdat zijn hart niet afwijke;

Deuteronomium 17 : 16, 17a

De levering van de paarden die voor Salomo bestemd waren, geschiedde uit Mitsraïm en uit Kewe;

1 Koningen 10 : 28a

En hij Salomo heeft als vrouwen gehad zevenhonderd vorstinnen en driehonderd bijvrouwen; en zijn vrouwen verleidden zijn hart.

1 Koningen 11 : 3

Hier leidt dit tot de beëindiging van zijn rijk, om via deze schijnbare ondergang, ten slotte de uiteindelijke definitieve vervulling, namelijk in het Koninkrijk Gods, van eeuwigheid tot eeuwigheid in zijn volheid gestalte te krijgen.

Oude Testament, belofte:

Want zie, Ik schep een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; aan wat vroeger was, zal niet gedacht worden, het zal niemand in de zin komen.

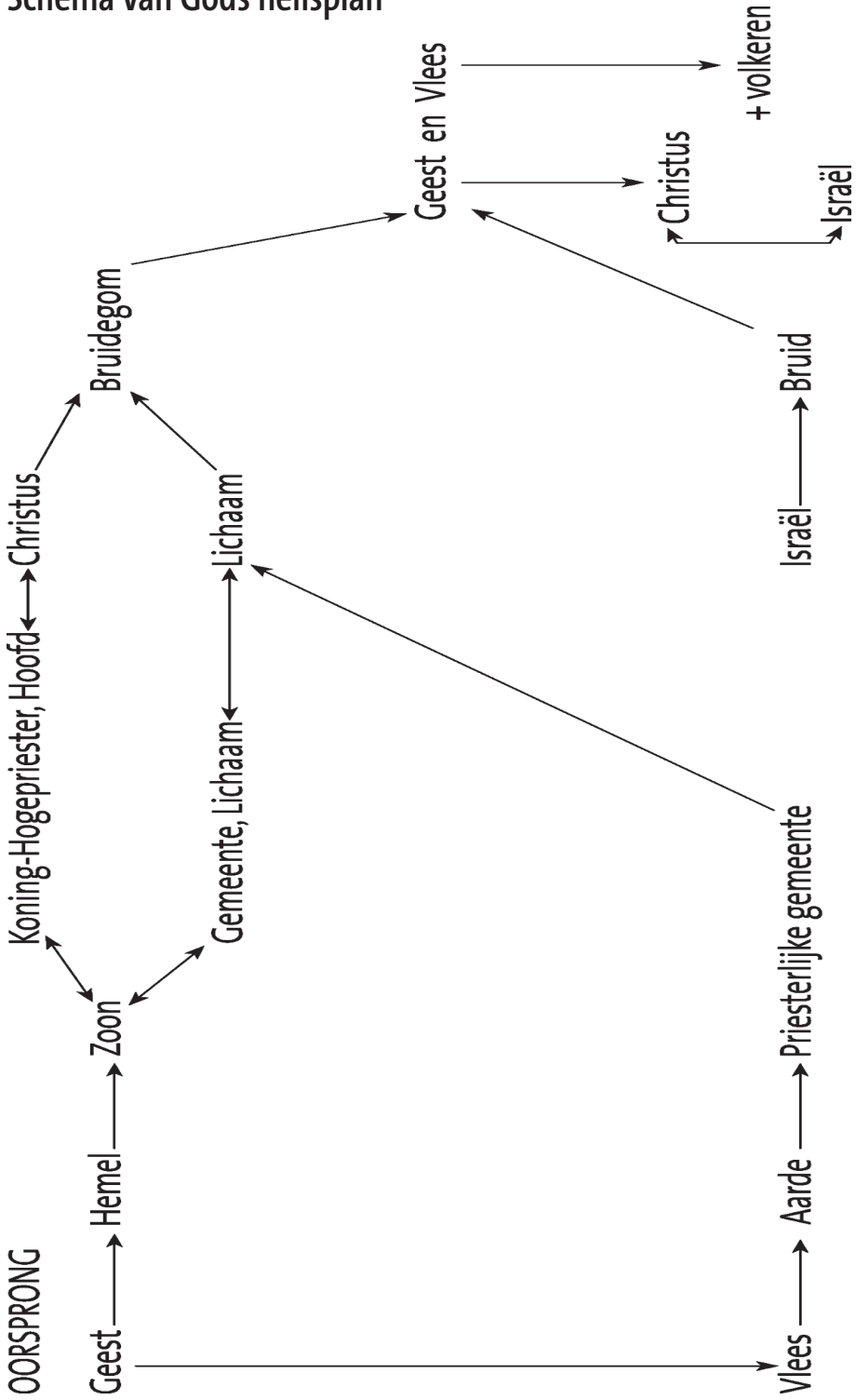
Jesaja 65 : 17

Nieuwe Testament, vervulling:

En ik zag de heilige stad, een nieuw Jeruzalem, nederdalende uit de hemel, van God, getooid als een bruid, die voor haar man versierd is. En ik hoorde een luide stem van de troon zeggen: Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volken zijn en God zelf zal bij hen zijn.

Openbaring 21 : 2, 3

Schema van Gods heilsplan

IX Teth

En er zal geen nacht meer zijn en zij hebben geen licht van een lamp of licht der zon van node, want de Here God zal hen verlichten en zij zullen als koningen heersen tot in alle eeuwigheden.

Openbaring 22 : 5

Van duisternis naar het licht

Eén van de steeds terugkerende feiten die wij tot dusver in verband met de behandelde Hebreeuwse tekens (letters) en getallen mochten ontdekken, is de in onze wereld bestaande dualiteit en de hieraan gekoppelde keuzemogelijkheid van de mens. Een keuze die de weg van de mens bepaalt, en die wordt beïnvloed door het zichtbare, het stoffelijke en tijdelijke met haar vele mogelijkheden en door het centraal stellen van de mens bij de ontwikkeling van deze mogelijkheden. De mens kiest dan ook de zich voortdurend aan hem opdringende materiële kant van deze wereld, omdat hij niet anders kan. Het gesprek met de slang is in wezen een gesprek van de mens met zichzelf, met de bedoeling om een soort eenheid te scheppen zonder daarbij de Geestelijke, onzichtbare, maar reële wereld te moeten erkennen. Het is de gang van deze wereld, van het bestaan van de schepping in het algemeen, die, door de uit dit beslissende gesprek voortvloeiende daden de weg tot haar eindpunt in zijn geheel moet en zal gaan. Het is de van de Oorsprong af, ingeschapen, voortschrijdende ontwikkeling naar het definitieve einddoel, waarbij zelfs het Koninkrijk der hemelen als een fase moet worden beschouwd, om ten slotte te worden ingelijfd in de alles omvattende Eénheid van het Koninkrijk Gods.

Hiermee wordt ook de zin en betekenis van het gaan van die weg en het ondergaan van die ballingschap duidelijk, waardoor het zich vaak aan de mens opdringende gevoel van zinloosheid, dat het gevolg is van het niet verstaan van deze voortschrijdende ontwikkeling, door Geestelijk inzicht teniet wordt gedaan. Het is immers die zijde, de voor de mens aantrekkelijke en aanvaardbare zijde, die bij herhaling doorkruist door een bewust of onbewust beleefde tegenkant, de waarde van de keuze bepaalt:

Wij weten nu, dat God alle dingen doet medewerken ten goed voor hen, die God liefhebben,

Romeinen 8 : 28a

Wij komen tot het onderwerp van dit hoofdstuk, de teth ט, met getalswaarde 9. De ט draagt in zich het begrip "duisternis", dat in het Hebreeuws wordt weergegeven met het woord "baarmoeder". Het is de duisternis van het omhullende, datgene wat de komende vrucht van verlossing en het einddoel omringt en verbergt. Daarom betekent baarmoeder in het Hebreeuws onder meer ook "erbarmen", "barmhartigheid". Woorden die uit dezelfde stamletters zijn samengesteld.

rechem → רחמי 40 - 8 - 200 baarmoeder
 rachem → רחמי 40 - 8 - 200 barmhartigheid

In deze structurele overeenkomst wordt het uiteindelijke doel benadrukt. Namelijk wat God door zijn "ZIJN" als de barmhartige, voor de schepping als definitief einddoel heeft vastgelegd. Uit de duisternis wordt het eeuwige licht geboren, uit de baarmoeder het nieuwe leven verwekt.

De zon zal u niet meer tot licht zijn bij de dag, noch de maan tot een schijnsel voor u lichten; maar de HERE zal u tot een eeuwig licht zijn en uw God tot uw luister.

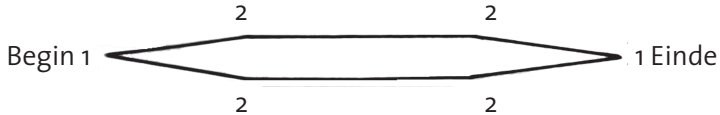
Jesaja 60 : 19; Lukas 1 : 31, 32

Er is dan ook geen sprake van toeval, dat de tijd die voorafgaat aan de geboorte van de nieuwe vrucht negen maanden omvat. Het woord zwangerschap in het Hebreeuws geeft ons door de samenstelling van de letters de getalswaarde 271, waarin het getal 9, als tijdsbepaling voor het nieuwe dat komen gaat, duidelijk naar voren komt. Het nieuwe, dat komt van de overzijde en voor het doorbreken vanuit eeuwigheid naar tijd nog verbonden is met het Goddelijke, de 1.

Zwangerschap → הריון 50 + 6 + 10 + 200 + 5 = 271
 (9 x 30 dagen verbonden met de 1)

Verschillende gebeurtenissen in de Schrift houden verband met de symbolische betekenis van de teth ט, zowel de letter als het getal, en wat betreft de Geestelijke inhoud van de tweevoudige betekenis van deze letter. Schijnbaar hebben wij in de eerste plaats te maken met een definitieve afsluiting, ja zelfs beëindiging, van dat wat gekenmerkt wordt door duisternis, donkerheid en zelfs dood. Het is de ondoordringbaarheid van de overgangsfase, die niet als afsluiting, maar als aankondiging van het nieuwe functioneert. Zoals een graankorrel in de aarde valt en sterft, om zich tenslotte in nieuw en veelvoudig leven te openbaren. Wij zien dus hoe als definitief einddoel,

uit de fase van uitzichtloze donkerheid, de vrucht van verlossing en leven in de schepping wordt geboren. Duidelijk zien wij weergegeven hoe vanuit een bestaande tegenstelling en gevolgd door een schijnbaar ten ondergaan van het Geestelijke, dwars door de fase van donkerheid heen, de vrucht van bevrijding en eeuwig leven wordt geboren. Hierdoor zal het einddoel van de schepping, komende uit de allesomvattende Goddelijkheid van de Oorsprong, door de in het tijdelijke en stoffelijke geopenbaarde verlossing in de Zoon, worden bereikt.

De typologie in het bijbelverhaal over Mozes, waar het vertelt over de negende plaag in Egypte en de daaropvolgende verlossing van Israël, is een heenwijzing naar de bevrijding en verlossing van de schepping in haar geheel. Een plaag, gekenmerkt door zware, zelfs tastbare duisternis, maar die toch de kiem in zich droeg van de komende verlossing, die wordt uitgebeeld in de tiende plaag: het sterven van de eerstgeborenen. Een sterven dat ten slotte tot nieuw leven leidde door het Goddelijke van het Paasoffer, dat als basis diende tot herstel van verbinding tussen God en mens.

Zo zien wij het abstracte, uitgebeeld in het tijdelijke en stoffelijke, een duidelijke overgangssituatie van de duisternis naar het licht, die wordt weergegeven in de **𐤁** en in de **𐤅** (teth en jod). In de **𐤁** is de komende verlossing, weergegeven in de **𐤅**, al als een zekerheid verborgen:

Daarna zeide de HERE tot Mozes: Streck uw hand uit naar de hemel, opdat er duisternis zij over het land Egypte, zodat men de duisternis kan tasten. En Mozes strekte zijn hand uit naar de hemel, en er was gedurende drie dagen een dikke duisternis in het gehele land Egypte. Gedurende drie dagen kon niemand een ander zien, noch van zijn plaats opstaan; maar alle Israëlieten hadden licht, waar zij woonden.

Exodus 10 : 21-23

De HERE nu had tot Mozes gezegd: Nog één plaag zal Ik over Farao en over Egypte brengen, daarna zal hij u in uw geheel van hier laten gaan: wanneer hij u laat gaan, zal hij u met geweld van hier wegdrijven.

Exodus 12 : 13a

En Mozes zeide: Zó zegt de HERE: Te middernacht ga Ik door het midden van Egypte. Dan zal iedere eerstgeborene in het land van Egypte sterven, ...

Exodus 11 : 4, 5a

En het bloed zal u dienen als een teken aan de huizen, waar gij zijt, en wanneer Ik het bloed zie, dan ga Ik u voorbij.

Exodus 12 : 13a

Het is de fase waar het eindpunt, weergegeven in de oervorm van de letter, is bereikt, 1 - 2 - 1 en zelfs de Zoon als het vormgeworden Woord is opgenomen in de Vader:

... daarna het einde, wanneer Hij (de Zoon) het koningschap aan God de Vader overdraagt, wanneer Hij alle heerschappij, alle macht en kracht onttroond zal hebben. Want Hij moet als koning heersen, totdat Hij al zijn vijanden onder zijn voeten gelegd heeft. De laatste vijand, die onttroond wordt, is de dood, want alles heeft Hij aan zijn voeten onderworpen. Maar wanneer Hij zegt, dat alles onderworpen is, is blijkbaar Hij uitgezonderd, die Hem alles onderworpen heeft. Wanneer alles Hem onderworpen is, zal ook de Zoon zelf Zich aan hem onderwerpen die Hem alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen.

1 Korinthe 15 : 24-28

Dan zijn Gods heilsplannen met de schepping tot in de diepste zin vervuld. Dan zijn hemel en aarde vanuit de duisternis opnieuw gecreëerd, om in de dan bestaande Goddelijke alomtegenwoordigheid van eeuwigheid tot eeuwigheid te blijven voortbestaan:

... vol verwachting u spoedende naar de komst van de dag Gods, terwille waarvan de hemelen brandende zullen vergaan en de elementen in vuur zullen wegsmelten. Wij verwachten echter naar zijn belofte nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid woont.

2 Petrus 3 : 12, 13

Het is de beëindiging van de zich zelfstandig ontwikkelende weg van het materiële, gevolgd door het sluiten van de cirkel en het manifest worden van de analogie die in wezen al bestond tussen de aleph en de tav, tussen begin en einde, uitgedrukt in de troon van God en het Lam:

En Hij voerde mij weg in de geest op een grote en hoge berg en toonde mij de heilige stad, Jeruzalem, nederdalende uit de hemel, van God; en zij had de heerlijkheid Gods, en haar glans geleek op een zeer kostbaar gesteente, als de kristalheldere diamant.

Openbaring 21 : 10, 11

En Hij toonde mij een rivier van water des Levens, helder als kristal, ontspringende uit de troon van God en het Lam. Ik ben de alpha en de omega, de eerste en de laatste, het begin en het einde.

Openbaring 22 : 1, 13

Maar ook de dubbele aanwezigheid van de boom des Levens, die door haar Goddelijke Oorsprong de ware en enige wijsheid, inzicht en kennis vertegenwoordigt en de mens tot werkelijk leven dient, getuigt van deze éénheid:

Midden op haar straat en aan weerszijden van de rivier staat het geboomte des Levens, dat twaalf maal vrucht draagt, iedere maand zijn vrucht gevende; en de bladeren van het geboomte zijn tot genezing der volkeren. En niets vervloekts zal er meer zijn.

Openbaring 22 : 2, 3

Het is het einddoel van de weg, waarin de mens het Eén-zijn nu ten volle ondergaat. Omdat hij, toen hij nog op die weg was, door die weg, de Oorsprong en de betekenis van de zich herhaaldelijk aanbiedende mogelijkheid tot éénwording heeft leren verstaan. Met slechts enkele typologische heenwijzingen wordt dit Goddelijk wonder in onze wereld, door middel van woord en getal, aan de mens verteld (ver-tellen, tellen). Het is de hoogste vorm van verlossing die zich, zowel voor Israël, als voor de mensheid in het algemeen, door een totaal in God ingelijfd zijn, zal kunnen openbaren. Om vanuit die positie zich verder te ontwikkelen in een voortdurend beleven van de Eénheid. Het karakter van het ondergáán van deze harmonie is door ons hedendaags tijdgebonden denken niet te benaderen, laat staan te omschrijven.

Zo werd het verlossing scheppende lijden van de Messias eveneens door het principe van duisternis, de teth **Ⲑ** 9, bepaald, waarbij ons in de Schrift duidelijk voor zichzelf sprekende vermeldingen ten dienste staan:

En van het zesde uur af kwam er duisternis over het gehele land tot het negende uur.

Matthéüs 27 : 45

Hier wordt de verlossing als een gebeurtenis die eeuwigheidswaarde heeft en die wijst naar het einde van de ballingschap, omlijst door twee getallen met de juiste abstracte, Geestelijke betekenis, en wel de 6 en de 9.

Als wij ons opnieuw een ogenblik bepalen bij het scheppingsverhaal, dan weten wij hoe op de zesde dag de mens naar Gods beeld werd geschapen. Maar ook hoe de zesde dag bepalend was voor de keuze en terugval van de mens met als gevolg het verloren paradijs en het verbreken van de bestaande harmonie tussen God en de mens. Een gebeurtenis die ten slotte resulteerde in een "vermaterialisering" van het wezen "mens". Waarbij als centraal punt de keuze van de mens en zijn daarmee gepaard gaande handelen van toen af bepalend zou blijken te zijn voor de noodzaak van het gaan van de weg met aan het einde:

GODS PLAN TOT EEUWIGE VERLOSSING!

Een plan, dat van vóór de grondlegging der wereld en vastgelegd in de belofte aan Adam en Eva aan het einde van de zesde dag, de verdere loop van de zeven dagen zou bepalen. Om ten slotte in de laatste dag, de dag van God, het hoogste, de nieuwe hemel en aarde aan de mens zou openbaren. (2 Petrus 3 : 12, 13) Waarbij door Gods voorkennis en genade, dit nieuwe, als de vrucht en zeker te verwachten geboorte uit de duisternis van de zeven dagen, al was vastgelegd.

Maar ook het getal drie, dat tijdens Gods ingrijpen op Golgotha aanwezig was, als een verborgen aankondiging in de drie uren van duisternis gelegen tussen de zesde en de negende ure, heeft betekenis. Deze drie, die de weergave is van de stoffelijke vorm in beweging, is de uitbeelding van de stoffelijke mens, die steeds overnieuw de weg met God mag gaan. Het zijn juist de momenten van uitzichtloosheid, van wanhoop en hoop, van eenzaamheid en Godverbondenheid, die de mens dwars door alles heen in staat stellen te weten dat, ondanks alle onzekerheid van het hier heersende zichtbare, aan het einde van de weg de woning van God desondanks wordt en is bereikt.

*En Hij zeide tot mij: Schrijf!
Want deze woorden zijn getrouw en waarachtig.*

Literatuurlijst

- F. Weinreb De Bijbel als schepping
Servire, Katwijk aan Zee, 1980
- F. Weinreb Het Hebreeuwse alfabet I
Hebreeuwse Academie, Bussum, 1968
Het Hebreeuwse alfabet II
Hebreeuwse Academie, Bussum, 1968
- F. Weinreb Anthropologie I
Hebreeuwse Academie, Bussum, 1971
Anthropologie II
Hebreeuwse Academie, Bussum, 1971
- F. Weinreb Hebreeuws
Hebreeuwse Academie, Bussum, 1967
- H. Verweij Ik ben die Ik ben
Buyten en Schipperheyn, Amsterdam, 1968
- Rabbijn
S. Ph. De Vries Joodse ritensymbolen
Arbeiderspers, Amsterdam, 1968
- Rashie Pentateuch commentaar
Nederlands Israëlitisch Kerkgenootschap, Amsterdam, 1975
- F. de Graaff Als goden sterven
Lemniscaat, Rotterdam, 1969
- M. J. Bin Gorion Die sagen der Juden
Insel Verlag, Frankfurt am Main, 1962
- The international Standard Bible Encyclopaedia, Chicago, 1930 (5 delen)
- The encyclopaedia Judaica, Jerusalem, 1978 (19 delen)